

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

VÔ THỪA
CHƠN GIÁO

HIỆP SIÊU HÌNH

In Lại Theo Ấn Bản 1990

CHIẾU MINH TAM THANH

Đánh máy lại: **Hồng Lan**
Trình bày: **Hồng Lan & Tấn Hưng**
Xếp chữ: **H&L TypeSetter**
Đóng tập: **H&L eBooker**
Làm tại: **Chicago - U.S.A.**

VÔ THỪA CHỜN GIÁO

*VÔ vi phổ hóa độ nguyên nhân,
THỪA lệnh khai cơ ở cõi trần.
CHỜN khuyết noi gương đời "Thánh Đức",
GIÁO hòa mật khải chính "Tân Dân".*

ĐẠI TỪ PHỤ
ĐỀ TỰA
QUYỂN CHƠN GIÁO

Dậu thời, ngày 01 tháng 01 niên Canh Ngọ
(27-01-1990)

THÁNH GIÁO

NIÊN MẬU THÌN - KỶ TỶ
(1988 - 1989)

HIỆP SIÊU HÌNH

Trần đàn Thiêng Liêng:

Đức Xích Thái Cổ Đại Tiên Trưởng

Pháp đàn:

Thiên Phục Nguyên

Chơn Đồng:

Huệ Minh

Dự đàn:

.....

P.N.: Con kính bạch Đại Từ Phụ con đã xong bốn chơn truyền giáo lý của Đại Từ Phụ dạy, kể từ Ngọ thời ngày 01 tháng 08 niên Mậu Thìn đến ngày 09 tháng giêng niên kỷ Ty. Hoàn thành... trang, có 18 chương.

Bạch Đại Từ Phụ, con kính trình xin Đại Từ Phụ cho tựa đề. Và con xin đọc mục lục từ chương... (xem phía sau).

Con kính bạch xin Đại Từ Phụ cho tựa đề.

Đại T.P.: Từ lúc giảng cơ bút hoàng khai giềng mối "ĐẠI ĐẠO CAO ĐÀI", Thầy đã định cứu rỗi nhơn sanh trong kỳ tam, thì Thầy đã có ba nguồn minh triết gọi rằng "CHƠN GIÁO" lưu danh cho hậu thế. Tùy theo căn cơ cùng tùy theo khả năng mà tu học, cùng tùy theo mực tiến hóa mà tu học. Đó là "HẠ THỪA CHƠN GIÁO" đến "TRUNG THỪA CHƠN GIÁO" thì chưa có. Thế cho nên, nay Thầy muốn đặt bốn truyền này là: "VÔ THỪA CHƠN GIÁO" để tiếp nối vào "ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO", con cứ theo đó mà y hành.

P.N.: Con kính vâng lời Thầy dạy:

Đại T.P.:

THI

*Xuân hòa Đại Đạo cứu nhơn loài,
Xuân khai tình thương chí há phai.
Xuân đượm vui tươi, người tiếp đón,
Xuân tồn bất diệt, đạo không sai.
Xuân trong sự sống khuôn hoàn vũ,
Xuân chứa hồn nhiên cảnh nhuận hoài.
Xuân tỏa lan nhanh miền hậu thế,
Xuân dùng chơn lý chuyển hoằng khai.*

THI

*VÔ thể, vô sanh hiệp máy huyền,
THỪA hành mạng lệnh hồi Phục Nguyên.
CHƠN truyền hóa giải đời đang khổ...
GIÁO độ Nam Bang trọn phủ nguyên...!*

Đó con!

P.N.: Kính bạch Đại Từ Phụ, như vậy thì đề tựa là "VÔ THỪA CHƠN GIÁO".

Đại T.P.: Để Thầy cho mỗi chữ có một câu, rồi con hãy để nó ngoài danh tựa "VÔ THỪA CHƠN GIÁO", đó là đại ý của toàn cả tập "VÔ THỪA CHƠN GIÁO".

Tập "VÔ THỪA CHƠN GIÁO". Nay, Thầy nói rất nhiều về "MẬT TRUYỀN", cũng rất nhiều về những chơn truyền bí khuyết đó. Thế cho nên, thuộc về siêu hình chung, không có mô tả dạng thành hình, nên Thầy mới gọi là mực Vô Thừa chớ không phải Vô Thừa là còn phân ranh giới, hạ, trung, thượng và vô không phải như vậy!

Sao gọi là "VÔ THỪA CHƠN GIÁO"? Vì đã đi tu, tu đến cảnh giới "HỮU KHÔNG", thì còn có thừa nào đâu nữa mà gọi rằng Hạ Thừa, Trung Thừa, hay

là Đại Thừa, nó còn mực thừa nữa nên mới gọi: "VÔ THỪA".

Sao gọi rằng "CHƠN GIÁO"? Vì là những Giáo lý của Thầy ghi lại tại thế gian này, cho những nguyên nhân, những chơn linh thức tỉnh quay tìm mối Đạo, mà vì mất bốn chơn truyền đã từ lâu. Thế nên, hôm nay Thầy mới khai những chơn truyền để cho các con tinh luyện mà tu nhập vào chốn "HỮU VÔ KHÔNG TRUNG", không còn trầm luân ở nơi biển hải trần gian nữa đó Phục Nguyên, ý nghĩa nó là như vậy!

Chớ nó không phải phân biệt đẳng cấp phải không Phục Nguyên? Mà chữ vô thừa nó đổi lại chữ "HỮU". Không còn THỪA thì đâu HỮU THỪA nữa! Không còn THỪA nào đâu nói tới HỮU VI nữa, phải không con?

P.N.: Kính Bạch Đại Từ Phụ đúng vậy!

THI

*VÔ vi phổ hóa độ nguyên nhân,
THỪA lệnh khai cơ ở cõi trần.
CHƠN khuyết nơi gương đời "THÁNH ĐỨC",
GIÁO hòa mật khai chính "TÂN DÂN".*

Thánh Đức với Tân Dân phải nối nhịp với nhau đó Phục Nguyên con! Trên là Thánh Đức, dưới phải là Tân Dân. Thôi Thầy thăng.

01. THẦY DẠY BÍ TRUYỀN

Ngọ thời, ngày 01 tháng 08 niên Mậu Thìn

THI

NGỌC chùi mới sáng đó con ơi!
HOÀNG PHỤ về đây ý thỉnh mời.
THƯỢNG đánh mau khai rồi xuất lý,
ĐỂ ban mật khuyết của Cha Trời!

Này Phục Nguyên! Y theo lời Thầy tiếp điển
hai ngày sóc vọng, hôm nay Thầy giảng hạ đàn, con
hãy bình tâm nghe rõ:

TRƯỜNG THIÊN

Khá khen con nghe lời Thầy dạy,
Tiếp điển đàn con chẳng ngại ngưng.
Đó là ý chí đại hùng,
Thành tâm Thầy giảng Huyền Khung mở lời:
Này Phục Nguyên! Theo lời Thầy dạy,
Chuyển luân xa bên phải cho đều,
Ngày ngày nấu lửa riu riu,
Chớ đừng nóng quá có điều không nên!
Con hãy gắng thấp lên kim khuyết,
Ánh đấng quang mâu biếc xanh rờn:
Để rồi phục lại chơn ngươn,
Xuất thân độ thế không hơn chuyện gì!
Con mau khá ngồi lì tịnh tọa,
Cơ Thầy xây đã rõ hay không?
Chớ đừng mắc nổi trong lòng,
Thầy đây vẫn biết Đại Đồng con trương!

Nhưng tùy lúc xác nương trần thế,
Vì điển năng cha bế hết rồi,
Đến đây xáo trộn hơi ôi!
Con nên ẩn dật theo lời Huyền Khung!
Cá mắc câu luôn vùng vẫy đó,
Thế cho nên con tỏ điều này.
Cơ sau xoay chuyển Đạo khai,
Thầy đang lừa lọc CAO ĐÀI bốn danh.
Thầy giảng xuống dương trần bao tuổi,
Để độ con trong buổi mật kỳ,
Tâm con nhiều đức phân bì,
Thế nên Thầy bế hình nhi Thượng đài!
Vì cơ bút một mai, mai một,
Còn tâm phạm chưa lột tánh ma.
Thời sao bí pháp truyền ra?
Thầy đây ẩn khuyết khó mà lăm thông!
Trước phải hiểu Đại Đồng Chơn lý,
Con Thầy sanh là chỉ một thôi,
Nào đâu phân biệt cữu ngôi,
Để tranh cao thấp rã rời tình thương!
Lý đạo pháp Thầy trương cho trẻ,
Nhưng nhân vào rồi vẽ đầu đuôi,
Làm cho cơ đạo rối nùi,
Mua Thần bán Thánh, cầu vui riêng mình.
Thầy cần đưa hy sinh vì Đạo,
Phá mê trần lai đảo bốn chơn,
Tam tiêu con sạch hết trơn,
Điển quang Thầy nhập cho tròn thông linh!
Thì lúc đó Huỳnh đình khai khiếu,
Bốn ngươn thân chấp chiếu hành y...
Chú chuyên tịnh luyện năng trì,

Không còn phàm ngã đã ly tình đời.
 Đến lúc ấy Thầy cần điều ấy,
 Những trẻ nào xét thấy phàm tâm,
 Mau lo diệt ngã ân cần,
 Để làm việc trọng độ phàn chơn linh.
 Thần siêu xuất, không tình chi nữa,
 Còn chơn hồn đã rửa oan khiên,
 Tâm an tịch lặng diệu huyền,
 Chẳng gì xáo trộn năng nghiên ngẫm tu!
 Tu mới thấy mịt mù đau khổ!
 Tu biết mình đọa chỗ diêm phù,
 Con tu mới thấy Đại Từ,
 Không tu tâm mãi nát như rã chia!
 Cố chí tu sớm khuya đại định,
 Dùng pháp huyền cột dính chơn tâm.
 Để không gây nổi lỗi lầm,
 Chuyện đời xóa bỏ con tầm uyên thâm!
 Mau tu đi nát bầm gan ruột,
 Của Cha già thường thuốc linh đơn.
 Thầy thương giảng điển phục hườn,
 Ra tay ban bố cho con dương miên.
 Câu tình thương con nguyện trong dạ,
 Gắng đại đồng con phá khổ đau.
 Cùng chung huyết thống khác nào,
 Cũng con Cha Cả một bào sanh ra.
 Nay Thầy giảng đi qua lý Đạo,
 Lẽ vô hình nữa con bảo nghe không?
 Gỡ đi một mối tơ lòng,
 Đùng cho dính nữa, tâm không điều hòa.
 Thầy khai Đạo tam gia bí yếu,
 Hiệp thân con có hiểu hay chăng?

Thượng, Trung, Hạ đẳng cấp phàn,
 Phật, Tiên, Thánh đạo xoay vần máy linh.
 Tức là đồ siêu hình nhi học,
 Thượng, Trung, Hạ con lấp vào trong,
 Mau tu Càn đánh thoát vòng,
 Con trừ lý chương thì xong chớ gì!
 Con gắng tịnh hườn nhi bửu đành
 Thượng lộ thời kêu hãnh không nên,
 Đường đi tiểu lộ vững bền,
 Ấy là kinh mạch đừng quên lời truyền!
 Con vận dụng châu thiên ngoại được,
 Đại châu thiên đi trước đúng thời;
 Tiểu châu thiên địa là người,
 Con xoay ráp mới phục hồi chí linh.
 Khi tham thiên ngũ tình phải dứt,
 Ngồi cho ngay điều tức một hồi,
 Hít vào thở nhẹ con ôi!
 Luôn dùng chơn lý kèm thì khí thông.
 Tâm phóng diễn thì con khó định,
 Nhắm mắt vào khép kín song mi.
 Con ngồi thế kiết dà thì,
 Tùy theo nơi chỗ châu nhi lộ trình
 Rồi lúc ấy Huỳnh đình con mở,
 Bắt đầu khai con ở thiên môn,
 Tứ chi tỏa sáng độ hồn,
 Hào quang phát xuất đếm tròn ngón tay.
 Dùng ấn Tý thiên đài con mở;
 Trấn họa phù, sáng rõ minh đường.
 Thở đi chơn lý đặng nương,
 Miệng con ngậm lại nước đường ngọt ngon.
 Lúc thở nhẹ tròn tròn yếng sáng,

Phát lửa thiên con ráng đem vào...
 Nhưng tâm tuyệt đối đừng xao,
 Nếu tư tưởng phóng dễ nào hiệp thiên.
 Con cầu nguyện Huyền Thiên sẽ chiếu,
 Mở nê đài là khiếu tối ưu,
 Ban đầu rút nhẹ từ từ...
 Kèo thôi ê âm chơn như lân đầu!
 Khi thông suốt qua cầu vọng lộ,
 Con phải thường sự độ chơn tri...
 Rồi xoay hô hấp nương tùy,
 Châu thiên con đếm hòa kỳ Càn Khôn.
 Con tịnh luyện nhiếp hôn soi tánh,
 Thấy ruột gan nó lạnh không nên.
 Bàng quang là chỗ làm nền,
 Nam thường sát Bạch Hổ trên mới màu.
 Con hãy gắng quay châu Rồng Phụng,
 Mời mọc về cho đúng âm dương.
 Hai đàng thấy mặt tổ tường,
 Đó là con đã làm xong việc Thầy.
 Rồi sau đó con xoay bửu pháp,
 Khai cứu cổ tan nát mà đi.
 Đến thiên có bé con trì,
 Hít hơi ngậm lại châu nhi trọn vòng.
 Rồi dùng ý phá nguồn u tối,
 Đẩy nó lên cho tới Huỳnh đài.
 Nhưng mà con hãy tâm chay,
 Để dùng ý thật phơi bày mâu vi!
 Rồi hãy dùng Long, Lân, Qui, Phụng;
 Bốn bật này chỗ đứng an toàn,
 Ấy là hiệp lại Huyền quang,
 Thuần dương chi khí rõ ràng đôi bên.

Con hãy tịnh lâu bền mới đặng,
 Đừng chuyển lòng ma dẫn nghe con!
 Diệt đi phàm ý cho tròn,
 Thì sanh Đạo ý Càn Khôn là Thầy!
 Con hô hấp như vậy mới đúng,
 Dùng nội hầu cho trúng công phu,
 Chớ đừng ngoai ý lao lu,
 Ất còn xáo trộn tâm tư con hoài.
 Dùng nội công con cây thừa ruộng,
 Mồ hôi ra lực trường diệu hành,
 Đó là phé trước điền thanh,
 Tức con đã chuyển ngũ hành nội qui.
 Nhưng con nhớ nếu thùy ma gạt,
 Dẫn con đi chẳng đạt đạo màu,
 Hôn mê phách ám khó thấu,
 Bời tâm còn động chưa châu long giao!
 Cứ tự nhiên hít vào thở nhẹ,
 Đừng vọng lòng con sẽ đi sai!
 Đạo Thầy chẳng nói tháng ngày,
 Không sau cùng trước miệt mài công phu.
 Đừng tiếp xúc ngoai trừu huyền hoặc,
 Diệt tâm mê kỳ quặc bên ngoài.
 Nếu mà lưỡng lộ chưa khai,
 Phá màng u tối Như Lai trở về.
 Con Phục Nguyên! Mọi bề chỉ dạy,
 Hãy làm gương kết lại tình thương,
 Chớ đừng sai lệch kỷ cương;
 Chớ đừng gầy đổ theo đường đã qua!
 Thầy sẽ in điều hòa lý tỏ,
 Ra kinh truyền phổ độ quần mê,
 Bời vì cơ đến cận kề,

Nếu không tu sẽ lạc về thiên ma!
 Rồi nó mãi hành hà đau khổ,
 Nó kéo lôi xa chỗ của Thầy,
 Linh quang lạnh lẽo từ đây,
 Sẽ làm mờ ám khó vầy với Cha!
 Con nếu biết thiên hòa như nguyện,
 Trước tiên là điều khiển tâm con.
 Công phu đức hạnh vẹn tròn,
 Hy sinh điều chúng ân hồng Cha ban.
 Nay Thầy giảng ít hàng bí pháp,
 Chưa đi sâu để bạt lộ hành.
 Từ từ Thầy hé huyền thanh,
 Con qui gom khí vượt ngành trầm kha.
 Nhưng lúc nào chẳng qua tu học.
 Gắng siêng năng con lọc tánh phàm,
 Danh đòi con chớ mê ham,
 Phải đi vật chất chử tham quên rồi.
 Không nghĩ lợi cao ngôi tước trọng,
 Không mê đời trong bóng phù hoa,
 Tức là tâm kiến chói lòa,
 Đãi thiên con mở hiệp Cha kỳ này.
 Đừng tiểu tâm lòng đây ích kỷ,
 Thì không gần cứu vị lai nguyên.
 Cũng đừng tham vọng chức quyền.
 Tiên hô hậu ứng đảo điên tinh thần!
 Những điều ấy khó gần Cha đặng,
 Muốn lại gần huyền tấn sửa sang,
 Bền tâm vững chí há màng,
 Tu sao chẳng biết nguy nan là gì.
 Con đã tu cách ly ngoại giới,
 Dùng môi trường thơ thới tâm linh,

Đó là hiệp điển siêu hình,
 "Hòa qui hiệp bốn" viên minh bửu truyền.
 Con với Thầy nếu khí bình lặng,
 Hơi thở là trược nặng lìa xa.
 Khinh thanh con gắng điều hòa,
 Tức nhiên diệu hiệp Bửu Tòa Linh Sơn.
 Con hãy gắng bảo tồn quang điển.
 Là chơn dương Thầy luyện cho con,
 Chớ đừng hao hụt gây mòn,
 Nếu mà âm lạnh vẫn còn bên trong!
 Thì thổi ra theo vòng luân chuyển,
 Lổ chơn lông là hiển mê phù,
 Âm ma làm xác lữ đừ,
 Khó ngồi tịnh đặng an lữ danh đài.
 Con đừng nói đường dài thăm thẳm,
 Thầy gần con đâu chẳng ở xa.
 Nếu con lọc sạch tam gia,
 Tức là nhà lớn của Cha xây rồi.
 Đừng ép xác con còi gầy ốm,
 Lợi dưỡng nhiều quá trốn không nên,
 Đường trung con tiến cho bền,
 Chạy trường đạ bạc mà nên Đạo Thầy.
 Thầy đâu muốn theo bày vẽ tiếng,
 Vì con trần lười biếng lắm thay!
 Khi tu tâm cứ lung lay,
 Không đi đến đích CAO ĐÀI chánh thông.
 Nên mãi còn trong vòng lục đạo,
 Bởi nghiệp con quả báo luân hồi,
 Làm con uể oải khó ngồi,
 Làm con chẳng hiểu những lời bí ngôn!
 Thầy Cha Trời Chí Tôn quang đạ,

Không lẽ Thầy đi dạy chuyện hư,
 Để con chìm đắm ngục tù,
 Hồn phi phách tán bao thu đọa đầy!
 Vì ý con không dài hạn đặng,
 Còn cái thân con chẳng năng kèm,
 Đèn cần chính giữa là tim,
 Con cần hơi thở đừng quên điều này.
 Thở trọng trước chẳng tầy mở đạo;
 Thở thanh thanh bốn giáo lập trường.
 Điều hòa hơi thở con nương,
 Hãy đi đường tắt, Thầy thường dạy con.

Này Phục Nguyên! Cứ đúng hai ngày Sóc Vọng, Thầy sẽ giảng đàn giảng truyền đạo lý, bí mật tối ưu để cho con thông suốt.

THẦY: Để mà giảng độ nguyên nhân trong kỳ tam này. Nhưng muốn tiếp Thầy, trước hết thân tâm phải thanh tịnh, đúng theo lời của Thầy dạy.

P.N.: Mô Phật! Con vâng theo lời Thầy dạy.

THẦY:

THI

Phổ truyền giáo hóa giữa cuồng phong,
 Con hãy tịnh tâm vững chãi lòng,
 Dù khổ đành cam tròn phận sự,
 Hy sinh xác giả trở về không!

BÀI

Thầy giảng tiếp đề tài oan nghiệt,
 Các con tường hãy diệt nó mau,
 Chớ đừng để nó nhập vào,
 Làm tâm luôn động khó trau Đạo Thầy.
 Oan nghiệt có hai phân đó nhé!
 Thầy giảng đây con sẽ hiểu tường,

Bên ngoài cứ mãi vấn vương.
 Ngũ tình sanh mãi ghét thương nặng trĩu!
 Oan nghiệt trong bởi vì quả báo;
 Oan nghiệt ngoài con tạo do con.
 Nếu tu con hãy sát son,
 Đốt đi cho dứt không còn nghiệt oan.
 Vòng oan nghiệt buộc ràng con khổ,
 Làm người tu khó ngộ lý huyền.
 Tâm con cùng tánh đảo điên,
 Ba ma, sáu quỷ, chưa yên trầm trờ,
 Oan nghiệt ngoài làm như thân xác,
 Nó gây cho khó đạt máy huyền,
 Làm con cứ mãi truyền chuyên;
 Làm con cứ mãi lụy phiền thân tâm!
 Con muốn tu uyên thâm đạo pháp,
 Thì đừng cho ngọt ngạt trong ngoài.
 Buổi đầu con đã lỡ vay,
 Hậu miên con trả cho phai nặng trĩu!
 Dùng tam muội điều qui chướng khí,
 Đốt bên trong mùi vị mê si...
 Nhưng con hơi thở tức tùy,
 Đếm sao cho đặng châu nhi phục thân!
 Oan nghiệt ngoài mở tròn xích sắt,
 Đừng vương vào nó bắt trời con!
 Làm cho quang điển khó tồn,
 Nên tâm luôn động, sao hồn đặng yên?!
 Con đại hùng phải thuyên giảm nó,
 Dùng từ bi để độ bên ngoài.
 Nghiệt oan do kế sinh nhai,
 Con mau lo dẹp miệt công phu.
 Thầy tối kỳ lao lư vọng động,

Đến với Thầy trống rỗng hồn nhiên.
 Tẩy đi oan nghiệt xuất huyền,
 Nhập vào hư thái tiên thiên đủ đây.
 Con ngồi thiền hay hay gió mát,
 Tức điện năng giáng đạt trợ phù,
 Âm dương chơn chương chẳng lu,
 Hòa chung xoay mối vận trù anh nhi.
 Nếu nóng quá bởi vì già lửa,
 Con điều hòa mau sửa riu riu.
 Bắt đi cho vững cầu kiêu,
 Chớ đừng lắt léo sanh nhiều nguy nan!
 Con chuyển pháp dùng toàn sinh lực,
 Ngồi đứng thời chuyển mục lệ thông,
 Những lời Thầy dạy khá tông,
 Đàn sau Thầy tiếp giảng vòng Càn Khôn.
 Mau kết đoan bảo tồn linh khí,
 Cướp đi Thầy trường vị Huỳnh thiên,
 Hạo nhiên chi khí là duyên;
 Hít vào tu học định yên tâm lòng.
 Thôi Thầy lui vào vòng vô ngã,
 Con theo Thầy, phạm quả trừ tiêu.
 Đạo nung ắt đến ngày siêu,
 Bền tâm vững chí có điều hư linh.

Này Phục Nguyên con! Hôm nay Thầy tiếp con bấy nhiêu lời, con khá y hành theo lệnh của Thầy. Ngày Sóc Vọng tiếp trong hai buổi con còn có điều chi muốn tiếp Thầy không?

P.N.: Bạch Thầy, tùy theo nhân duyên Thầy dạy.

THẦY: Này Phục Nguyên con! Con tiếp Thầy chớ?

P.N.: Mô Phật! Con Kính Thầy dạy.

THẦY: Nãy giờ Thầy đang chiếu điện xuống để hỗ trợ cho con và Đồng Tử.

P.N.: Con Kính tạ ơn Thầy.

THẦY:

THI

Vũ trụ Thầy khai lúc buổi đầu,
 Châu thiên trước khí giáng từ đầu.
 Hành tàng lộ diễn con thấu nhiếp,
 Sẽ thấy oai linh hiệp bốn đầu!

BÀI

Khối linh quang của Thầy rộng lớn,
 Chiều xuống trần tóm gọn từ đây,
 Con ơi! Mau khá sum vầy,
 Trở về đạo pháp trọn ngày sơ giao.
 Tâm của con từ bào vũ trụ,
 Thầy ban con khí đủ linh huyền.
 Âm dương sanh khắc chi nguyên,
 Ấy là hai khí đầu tiên Cha truyền.
 Con mau kết trọn duyên tu học,
 Động tịnh thời âm trợ thổi ra.
 Nếu nghe có trước là tà,
 Con thường hô hấp chuyển ra bên ngoài.
 Tâm của con từ nay mở rộng,
 Như tâm Thầy trống rỗng bao la.
 Khí linh khi hiệp chói lòe,
 Tóm thấu gọn đủ điển Cha mở đầu.
 Thầy giáng xuống diệu màu thiên lục,
 Tháng hai ngày hạ bút dương phạm.
 Để con giao kết Đốc Nhâm,
 Khi linh tròn thuộc kim thân của Thầy.

Con tịnh tọa ngồi ngay xương sống,
 Chuyển luân xa thêm nóng chơn dương,
 Đường âm đẩy xuống chớ nương,
 Để mà rót khí thanh bồng châu thiên.
 Con ơi! Học khá kiên cùng cũ,
 Đừng cất vào món dữ bên trong;
 Trược âm con đẩy cho xong,
 Hườn thành bửu khí nặc nồng mùi thơm.
 Khi đã tu đường nôm nớp sợ,
 Hãy cứng lòng tháo gỡ giây oan.
 Chớ dùng nũng chí qui hàng,
 Thập ma ngũ quỷ quày đoàn hại con.
 Ngày qua ngày thân mòn rất le,
 Thoảng thoát giờ con sẽ lớn nhanh.
 Thì tu con cũng khá tranh;
 Tranh trâu thiên khí Cha dành cho con.

PHÚ

Ngày bốn buổi con tu tối thiểu,
 Luyện công phu mở khiếu huyền quang.
 Mau phối hợp giai ngẫu hai đàng,
 Là âm dương chế chơn động tịnh.
 Lý sanh khắc con thường chấn chỉnh,
 Hãy điều hòa nhĩn nhĩn ngoài đời.
 Khi tu học đừng có lả lơi,
 Chớ để xác thành thơi sanh khó!

BÀI

Nhân cư vi thì đâu có thiện,
 Con động trong mới hiện oai năng.
 Tịnh ngoài làm mức chuẩn thẳng,
 Hấp hô hai khí xệt lừng linh quang.
 Con động tịnh chế chơn qui mới,

Bốn tướng linh mở lối thiên thai,
 Long, Lân, Qui, Phụng phơi bày;
 Ấy là "TỬ TỔ" chế ngay điều hòa.
 Dụng lưỡng giao luân xa máu kết,
 Con nhập tâm cho chết việc đời,
 Chớ dùng để ý buông lời,
 Thì sa hầm hố ma đời ý luôn!
 Con đã tu chẳng buồn chớ khóc,
 Không ghét thương như học trường đời.
 Mừng vui con đẹp đi thôi,
 Luôn luôn bình tâm tô bồi điển linh.
 Hòa Khâm Ly Siêu Hình hiệp Đạo,
 Thầy sanh ra, Thầy tạo máy huyền,
 Lửa con hãy đốt như nhiên,
 Nước hòa biến hóa Đờ Thiên Cửu trùng.
 Nước dâng đây con dùng bí pháp,
 Chớ tràn vào lửa dập tối đen,
 Làm con chẳng thấy không đèn,
 Tức là chế phách, qua phen thâm sâu!
 Nếu lửa nóng, bửu châu hư hoại,
 Nóng quá thời nhĩn hại ất mù,
 Lửa sao con hãy vận trừ,
 Đem vào hòa hợp để bù nóng rang.
 Con tinh luyện chế chơn, chơn chế,
 Mở huyết đều chớ bé không nên,
 Nếu mà ớn lạnh thêm kên,
 Bấm môi nín thở đẩy lên thương đài!
 Để tung ra mồ hôi trược khí,
 Rồi hít vào mùi vị ma ha,
 Con tu như thể qua phà,
 Chớ dùng lọt xuống thì Cha ất buồn!

Dem trước tinh, con tuôn chảy mãi,
 Thành nguồn tinh con phải đủ đầy,
 Nếu mà ám khí vãng mây,
 Làm cho hôn muội, khó khai bửu huyền!
 Hườn nguồn tinh Đơn Điền phải đặng,
 Nguồn khí thời soi thấu chín trời,
 Đó là con bắt mọc mòi,
 Thần an khí tịnh, chẳng dờ đi đâu.
 Con phải biết Long châu Hồ giáng,
 Nếu trước còn giải tán nó đi!
 Âm thầm nó hại suy si,
 Nguồn thần con tạo chia ly tình đời.
 Thần đã sáng Cha Trời chiếu điển,
 Thấy mọi nơi hiển hiện mặt con.
 Con không có sợ mất còn,
 An nhiên tự tại lòng son chánh truyên.
 Là vô ngại vô tiền khoán hậu,
 Là vô nhân roi dấu hành y,
 Chữ vô con đã thực thi,
 Tức là con trở cung Ly về Càn.
 Càn đánh thượng huỳnh quang bạch sắc,
 Khâm hậu cung nghèo ngặt nơi này,
 Chấn Đoài con cố gắng xoay,
 Dụng phương châm cước, hay hay nước thần.
 Tốn với Ly hai phần rất khó,
 Lửa cháy hoài nếu gió thổi qua,
 Con dùng Cửu Khiếu hà sa,
 Đơn Điền định lại cho qua tháng ngày.
 Lửa vẫn sáng lai rai thần khí,
 Lửa yên rồi đơm nhụy thêm bông,
 Con tu chớ sợ phập phồng,

Bế tinh tôn khí, trường thần linh đơn.
 Đừng móng lệ, chẳng tôn quang Khiếu,
 Đừng biến lười sẽ thiếu công phu,
 Con dùng định luật bù trừ,
 Lấy nhiều chế ít, từ từ mà qua!
 Hôm nay Thầy giảng bấy nhiêu lời chiều tiếp
 Thầy.

THI

Già lui trẻ ở cõi trần gian,
 Gắng chí tu tâm, vững bước đàng.
 Qua buổi tàn Nguồn, con sóng gió,
 Thầy đây giáng hạ chốn Nam Bang.

02. THẦY DẠY BẢO TỒN LINH QUANG

Dậu thời, ngày 01 tháng 08 niên Mậu Thìn

THẦY:

HUYỀN đồng tạo hóa máy Càn Khôn,
KHUNG cảnh trần gian khó bảo tồn.
KIM đành con khai về nẻo giác,
KHUYẾT ban đạo mạch mở Côn Lôn.
GIÁNG truyền trẻ dạy lời mật diệu,
HẠ bút đề thơ khải thức hồn!
ĐẢN tiếp thanh lòng thấu nhiếp nháp,
TIỀN hầu cứu độ tỏ chơn ngôn.

TRƯỜNG THIÊN

Thầy sẽ dạy trong con mặt hậu,
Tiếp hình đồ rõ thấu Càn Khôn,
Khá nghe lắng lắng đều hồn,
Mau trừ sáu cửa bảo tồn linh quang.
Hãy quay vào Nhãn Tàng Kim Khuyết,
Tiếp điển Trời ắt diệt hồn mê,
Kèo thôi hạ buổi cận kề,
Khó mong xoay trở đặng về hiệp thiên.
Khi lắng nghe vạn duyên tiêu sạch,
Phủi bọt trần cốt cách tịnh thanh,
Để mùi đạo lý thơm lành,
Nhập tâm vô ngữ Cha dành tặng con.
Mau bình lặng khi còn sóng dậy,
Chẳng có gì mà thấy đôn đau,
Nếu tu mở ngộ động đào,

Con khai Thiên Nhân đi vào tinh hoa.
Đấy Thầy giảng đi qua Thái Cực,
Tiếp lương nghi Thầy bức hai bên,
Âm dương từ đó xây nền,
Quay ra Tứ Tổ thên thên diệu huyền.
Đầu tiên có chám Kiên Thầy để
Một vòng thời Thầy hé Cực Đồ,
Đạo tồn sanh trường hạ mô,
Huyền huyền tần tần nhấp nhô đêm ngày.
Lần lần sanh bởi hai sức nóng,
Cùng lạnh hòa điều động trần gian!
Ánh huyền từ ấy phá tan,
Tức là nhập lại, tạo đànng Hậu Thiên.
Từ Tiên Thiên xuống miền trần thế.
Qua hai tầng Thượng Đế chi sơ,
Rời hai sinh bốn Đồ Thơ,
Ngũ hành điều tiết đúng giờ này lên.
Thầy xạ điển ra trên cho trẻ,
Thầy có chi con sẽ y vầy,
Linh quang bao quát đủ đầy,
Con thời có đó như Thầy khác đâu!
Tiểu linh quang con hầu ứng biến;
Khối linh hồn nhập hiện vào thân,
Đó là một điểm chơn thân,
Tức là một chám xoay vần nhi cơ.
Điểm chơn thần, con mờ nhạt mãi
Vì theo đời vạn đại phong lưu,
Con đi nhằm cửa Tù Huru,
Cửa khai chẳng đến sanh chư Phật đề.
Cửa Tử Môn con về mau chóng,
Cửa Khai Thiên con hồng thềm vô,

Bởi vì tinh can huyết khô,
 Linh quang mờ mắt khó tô đủ đây.
 Từ ban sơ đến đây bao tá?
 Thầy tìm con na ná giống Thầy;
 Giống Thầy Bát Quái thường xoay,
 Đó là biết dạng Thầy khai chánh truyền.
 Do Bát Quái Tiên Thiên Đờ ốc,
 Để con trần trở học về trên,
 Từ rày con chớ có quỳên,
 Trở đi ngược lại lâu bền linh thiêng.
 Con cứ xuôi theo miền dương thế,
 Thì linh hồn đâu dễ tiến đi,
 Nếu con ngược thế chẳng trì,
 Theo Thầy "CHIẾT KHÂM ĐIỀN LY" bỏ hầu.
 Vì do khí từ đầu nóng lạnh,
 Là Khâm Ly khó tránh điều này,
 Linh quang sinh trường do Thầy,
 Tiểu châu thiên địa chơn tài đạt đi!
 Con gắng học mà ghi tiên sự,
 Lý chơn thường con giữ thanh tâm,
 E thôi con sẽ lạc nhâm,
 Ra ngoài định luật phóng tầm cơ thiên.
 Thầy tạo hóa tùy duyên độ trẻ;
 Thầy dạy con mấy lẽ tận tường,
 Con tu tẩy lọc thanh buồng,
 Nhẹ hồn thoát xác không vương cõi trần!
 Rồi từ đầu Thầy phân hai khí,
 Động tịnh hòa giờ Tý canh ba,
 Giờ dần sanh sản người ta,
 Thế nên ô trọc khóa hòa Tiên Thiên.
 Con mau khá qui nguyên Đại Đạo,

Xa phồn hoa nhốn nháo chợ đời,
 Bởi Thầy hư khí thanh thời,
 Nào đâu nhiễm sắc theo đời trước thay!
 Con khá học lời Thầy giảng dạy,
 Phải nhập tâm chuyển tải luân xa,
 Thở vô chơn khí hít hà;
 Thở ra trước khí, thổi ra đều đều.
 Thượng thước kiêu trương chiêu bắc lại;
 Hạ thước kiêu con phải đi qua,
 Khinh thanh trọng trước gắng hòa,
 Để tâm phối hợp ba nhà ban sơ.

Này Phục Nguyên! Con có rõ những điều mà Thầy mới dạy hay chẳng?

P.N.: Bạch Thầy! Con đã thấu triệt những điều Thầy đã dạy:

THẦY: Này con nghe tiếp.
 Đền Thái Cực con tua khá rõ,
 Chiếu sáng hoài tỏ ngộ linh tri.
 Ngọn tiêm đứng chẳng nhứt bì,
 Chớ đừng để tắt ắt nguy phần hồn!
 Là điểm sáng Chí Tôn chí đại,
 Ánh quang đặng con hãy mở ra.
 Thấp lên cho sáng một nhà,
 Lưu ly Bạch Ngọc, Cửu Tòa Huyền Khung.
 Đền âm dương con dùng đốt trước,
 Chuyển hỏa hầu trở ngược nóng ran,
 Mở cơ khai Đạo huy hoàng,
 Tịnh lòng cực độc vén màng viên minh.
 NGỌC MINH KINH Thầy in cho trẻ;
 BẢO NGŨƠN KINH Thầy hé chánh truyền;
 ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO tùy duyên;

ĐẠO KINH Thầy giảng hạ miền u mê,
 Tùy theo lời Thầy phê chỉ dạy;
 Tùy duyên lành Thầy khai linh đôn,
 Để tâm chí quyết lòng son,
 Gắng tua trí hiểu bảo tồn mối xưa.
 Con học Đạo ngăn ngừa ba cõi,
 Thượng, Trung, Hạ phá rối rất nhiều,
 Muốn hòa vào cõi cao siêu.
 Ba nhà hợp một, tam tiêu quày đoàn.
 Đầu với đuôi không còn ngăn cách,
 Thống nhất vào sẵn vạch lối lẽ.
 Đừng cho sanh dạ tái tê;
 Đừng cho vọng niệm quay về nhớ nhung!
 Muốn âm ma nó tung ra khỏi,
 Cái xác thân đánh đổi linh hồn,
 Thì lòng chẳng biết đại khôn,
 Chẳng phân cao thấp, lo tròn đường tu.
 Chí nhân kiên ngút mù vĩ đại,
 Hạnh hạ mình con phải đi đầu.
 Biết rằng cuộc sống không lâu,
 Nỡ nào để nó vục sâu lúi vào?!
 Hố thẳm đời hút nhào linh tánh,
 Bể ái hà con lánh cho xa!
 Thân tâm tẩy trước quét tà,
 Bốn nguyên hiệp nhất tinh hoa vầy vùng.
 Được như vậy con cùng Thầy hiệp,
 Ý của con Thầy tiếp vào rồi,
 Để không đấm đuổi tả tôi,
 Trọn đàng đạo pháp, tâm thời định an.
 Muốn đến Thầy con tràn ý chí,
 Đường về Thầy lắm quỉ nhiều ma,

Nhưng con chẳng có kêu la,
 Nhẫn kiên tu học, Thầy hòa đặng lên.
 Gặp khảo đảo vẫn bền tâm trí,
 Có nạn nhiều thanh khí trường lên.
 Đó là những đĩa làm nên,
 Nếu con chẳng đặng Thầy đều cho con!
 Thầy xét tâm chịu lòn tất cả,
 Càng thấp người hạnh hạ mới xong.
 Con mau thoát ách gông công,
 Dứt dây oan nghiệt con trông khi xưa!
 Con cố gắng ngăn ngừa giả ngã.
 Nếu lỡ lầm con phá u mê...
 Trường sanh giống tốt quay về,
 Đoạn trần nghiệp ái, não nề bi thương.
 Nay Phục Nguyên! Cầm cương đạo lý,
 Có ngại gì khốn lụy chứa chan.
 Hạnh tu điều thế lo toan,
 Nhọc nhằn con hãy giữ an thần hồn.

03. THẦY DẠY BẢO TỒN LINH ĐIỂN

BÀI

Thầy dạy tiếp bảo tồn linh điển,
 Để con trần ứng hiệp sau này,
 Nếu ngồi thân mãi tít quay,
 Kèm tâm định tánh giờ ngày nghe chưa?
 Ngồi lằng lằng bốn thừa y giáo,
 Con nhẹ nhàng Thầy bảo lời chơn,
 Xóa đi cái tánh giận hờn,
 Tham lam nóng nảy mê hồn diệt tiêu.
 Còn rất nhiều những điều tu học,
 Con thành tâm tẩy lọc thân phàm,
 Chớ đừng học Đạo nhá nham,
 Không đi đến đích thoát trần qui thiên.
 Trước tiên phải phá xiềng buộc trói,
 Đặt định hôn thơ thối ngày qua,
 Rồi con tinh luyện điều hòa,
 Giữ y nề nếp thì Cha tiếp vào...
 Con đừng có cống cao ngã mạn,
 Ý mình hơn khinh báng mọi người,
 Chớ đừng sinh thói chọc cười;
 Chớ đừng ganh tị vậy thời chưa xong!
 Chẳng làm biếng phục tòng Thượng Đế,
 Gắng siêng năng Thầy vẽ siêu hình,
 Âm dương con hợp hòa minh,
 Tức là yếng sáng hiệp mình tương giao.
 Là một chấm đã vào vô cực,
 Trở hình đồ chơn tức đủ đây,

Ấy thời điểm nhãn Cha khai,
 Qui nguyên hành đạo lối bày Tiên Thiên.

Này Phục Nguyên!

P.N.: Mô Phật!

THẦY:

Thầy không muốn bán đồ nhi phế,
 Hãy độ hồn bằng mẽ cốc sanh.
 Nhẹ nhàng thân xác thanh thanh,
 Minh minh yếu yếu ngũ hành hợp giao.
 Hãy trừ tiêu nhiễm bao ngũ dục,
 Ngũ tân hành làm thức mê man,
 Khiến con lâm lỡ lạc đàng,
 Không thanh bốn thái, khó an bảo toàn.
 Làm trong dạ ngổn ngang xao mãi,
 Nghĩ nhiều điều càng bậy u mê,
 Gây cho tiềm thức nảo nề,
 Trường mầm vọng niệm khó bề tồn chơn!
 Thầy sẽ giảng cho tròn lẽ đạo,
 Bởi vì tu con bảo chưa thành,
 Đó là con nhiễm tục sanh,
 Thất tình lục dục mãi hành xác thân!
 Chẳng tri ra ngọn ngành lẽ sự...
 Còn vực ngờ cái chữ Thiên Khai,
 Do tâm không chịu miệt mài,
 Bởi con điều động bên ngoài đó thôi!
 Nếu nhìn trong con ngồi tịnh tọa,
 Nghe lời Thầy đoạn giả hườn đơn,
 Thì không có thấy gì còn,
 Nào đâu trụ chấp, giận hờn là chi?!
 Chưa dứt khoát chẳng ly thế tục,
 Mà đua đòi làm bực chơn nhơn,

Xác trần chẳng quét vện toàn,
 Chữ tu chưa trọn, sao tròn Thiên phong?
 Không tịnh luyện vẫn còn âm trược,
 Không siêng tu đâu được thanh quang.
 Rồi con trách cứ thờ than,
 Cho rằng đạo khó chẳng an lòng mình!
 Đạo không khó, nếu tình chẳng nhiễm,
 Đạo sẽ sanh huệ kiếm trừ tiêu.
 Đạo khai khi được ngươn triều,
 Đạo huyền nhập tấn khí điều nội công.
 Đạo gốc bốn thanh lòng cội vị,
 Đạo chơn truyền bí chỉ Hà Đồ,
 Nếu con quyết chí điếm tô,
 Làm theo lời dạy "HƯ VÔ" thì về.
 Vì con mãi đắm mê vật chất,
 Do thói phàm che mắt bốn nguyên.
 Chê bai đạo lý không tồn,
 Linh hồn đắm đuối héo don từng ngày.
 Không tinh tấn mờ phai lạc cảnh,
 Chẳng hành trì đức hạnh người tu,
 Làm sao hiệp đặng ĐẠI TỬ?
 Khó mong linh cảm thái hư giải nạn!
 Vì con mãi ngổn ngang ác tánh,
 Dạy không nghe xa lánh lời chơn.
 Thường ngày cứ mãi khinh lờn,
 Thì sao thấy Đạo phục ngươn cứu đời?!
 Con nghe đây những lời Kim Khuyết,
 Gắng y hành chuẩn tiếp ngày đêm,
 Tánh trần con hãy mau kèm.
 Chính năng sửa đổi bồi thêm đức dày.
 Thầy không dạy con sai chơn lý,

Dạy con hành thâm thúy mâu ni,
 Nhưng con phải hứa cách ly...
 Thiên tâm tịnh tọa châu nhi phục hườn.
 Hứa với Thầy không còn nhiễm tục;
 Dứt thất tình chẳng chút lự suy,
 Bao nhiêu lục dục trừ đi,
 Để cho chơn thức phải qui một điều!
 Bồi nhẹ dạ con chịu nuông mãi,
 Cái tâm trần nó hại linh đơn.
 Thế nên chẳng hiệp bốn ngươn,
 Do con yếu đuối mỗi mòn ngày qua!

Này Phục Nguyên! Con có nghe rõ lời Thầy dạy không?

P.N.: Bạch Thầy con đã quán triệt!

THẦY: Hôm nay Thầy tiếp với Phục Nguyên con chỉ có bấy nhiêu đây. Thầy sẽ đi sâu vào cơ bí truyền đạo pháp của kỳ ân xá này.

Thầy sẽ dạy cho các con qui tụ vào một mối vì "CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO" ra đời đã bao năm rồi, nhưng hư hoại do bởi tay phàm! Hôm nay Thầy những mong ước con sẽ trở thành một bậc siêu phàm nhập thánh, để giáo hóa Đạo Thầy không còn luân lạc, hầu các con về hiệp với Thầy đủ đầy. Đó là cái điều sung sướng của Thầy đó, con có nghe không?

P.N.: Bạch Thầy, con nghe!

THẦY: Từ đây về sau trong hai ngày Sóc Vọng con hãy tiếp với Thầy. Thầy sẽ cho con bí truyền từ hữu đến vô cả hai đều phối hợp. Không thiên về bên hữu cũng không thiên về bên vô; có hữu có vô tức là âm dương Đại Đạo. Nhưng trước khi tiếp Thầy, con phải thanh tịnh, để tâm hòa đồng với Tạo

Hóa Huyền Thiên. Đồng Tử cũng vậy! Đó là điều thiết yếu mà Thầy nhắc nhở với con.

P.N.: Bạch Thầy, con vâng ghi nhớ.

THẦY:

THI

*Giã từ rút điện chốn huyền cơ,
Thầy bố linh oai chớ hẹn chờ.
Mau tiếp khí thiên vào bốn thái,
Huỳnh đình nhập lại hiệp Đồ Thơ.
Thôi Thầy thẳng.*

04. THẦY DẠY KHAİ KHIẾU HUYỀN QUANG

Dậu thời, ngày 01 tháng 08 niên, Mậu Thìn.

THI

*THANH tịnh đàn tiền ngự giá lâm,
HỦ không giáng điện tủy luân trâm.
ĐỒNG chung gánh vác đời Đạo mối,
TỬ chiếu chơn ngươn ngộ thậm thâm.*

Ngã chào tất cả nam nữ, hãy thanh tịnh đàn tiền để tiếp nghinh Đại Từ Phụ, Ngã xin giã lui.

THI

*CAO thượng gìn trung phá khiếu huyền,
ĐÀI mây giáng bút điển phê khuyển.
TIÊN gia nấu dục trừ mê nghiệp,
ÔNG chủ quay về bốn đạo nguyên.*

Này Phục Nguyên! Thế theo lời Thầy đã hứa với con trong ngày Sóc Vọng, hôm nay Con hãy bình tâm định tĩnh lắng nghe tiếp.

BÀI

*Vì con trẻ giáng trần giảng dạy,
Để tình hồn đáu lại bốn nguyên,
Nấu nung một hột kim đơn,
Vô sanh bất tử phục hườn linh nhi.
Nay Thầy giảng mẫu vi thể hiện,
Tiếp quyền năng hòa điển Cha Trời,
Tịnh tâm chuyên chú từng lời,
Chớ đưng phóng diễn ất thời không xong!
Thầy dạy rằng khai thông lý mạch,*

"KHIẾU HUYỀN QUANG" cốt cách Thần Tiên.
 Vô cực Đài bửu chi nguyên,
 Trở về vô thủy máy huyền linh tiêu.
 "PHÁ NHỨT KHIẾU" cao siêu đạo lý,
 Khai cứu đồ trừ quỷ ma tâm.
 Nó là trước cấu âm thâm,
 Hậu Thiên cận bã đóng nằm tùy xương!
 Do vì đâu ghét thương ưa muốn,
 Lại sanh tình mến chuộng điều hay,
 Để cho thần trí mê say,
 Làm điều xa Đạo, mờ phai linh hồn.
 Trước nhứt là do con giải đãi,
 Chẳng tu hành canh cải hườn sanh,
 Hậu Thiên cứ trường giựt giành,
 Mỗi ngày nhiễm tục xác thân nặng trầm!
 Muốn về Thầy con tầm Đạo pháp,
 Chí tâm thành mới đạt máy huyền,
 Nay Thầy giảng hạ nhủ khuyên,
 Mong con thức tỉnh quay liền tu đi!
 Đừng hò hẹn nặng trĩu kiếp thế;
 Gắng mau lên Thượng Đế trợ hồn,
 Mở vòng mạch huyết Càn Khôn,
 Khai bầu vũ trụ bảo tồn linh quang.
 Con điều tức định an tâm tánh,
 Trước khí đời làm lạnh sau lưng.
 Chín ma, ba quỷ vầy vùng,
 Là do biến hóa đồ dùng thường xuyên.
 Con phải biết "THAM THIÊN NHẬP ĐỊNH"
 Là tẩy lòng giải bệnh trầm kha,
 Bệnh do nghiệp chướng ác tà,
 Con thường biện trước cho ra mới màu!

Đừng nuôi nó lúc đầu mau lớn,
 Rồi trường thành làm ón lạnh hoài.
 Bởi tâm chẳng vững lung lay,
 Cứ hay nỡng chí CAO ĐÀI chánh chơn.

Đó hôm nay Thầy sẽ giảng nguyên lý Hậu
 Thiên cũng Tiên Thiên cho con rõ.

Vì sao Tạo Hóa sanh sản ra muôn loài vạn
 vật? Mà con người là các con đó, lại giống Thầy hơn
 hết? Thầy là một khối đại linh quang mà các con là
 tiểu linh quang để hiệp với đại linh quang. Thế cho
 nên, cứ mãi trầm luân sa đọa trong chốn thất tình lục
 dục. Buồn vui, thương, ghét, ham muốn, cười khóc,
 phải không?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ đúng vậy!

THẦY:

PHÚ

Thầy giảng trần dạy cho con trẻ,
 Khí Hậu Thiên Thầy vẽ Cực Đồ.
 Tánh sanh ra điểm nhãn hườn tô,
 Thầy khai khiếu Huỳnh mờ vi diệu.
 Tánh biến dạng từ khi nhị thiếu,
 Xuống Hậu Thiên nặng trĩu kiếp trần,
 Rồi khôn lớn thắm thoát thánng năm,
 Theo dòng đời, mê tâm bỏ Đạo!
 Tham vật chất nghiệt oan chuốc tạo
 Gây nghiệp thêm quả báo luân hồi!
 Cứ tưởng rằng thiết tướng đồ thôi,
 Nào ai ngờ, hỡi ơi giả cảnh!
 Biết là giả mà con không tránh,
 Lại chui vào trong ánh phù hoa,
 Nên tánh sanh vọng niệm vạy tà,

Tâm đòi hỏi ái hà lắm lẽ!
 Nó dầy đặc Hậu Thiên bít kẻ,
 Làm ám hôn để trẻ quên Cha,
 Chấm chữ son điểm phục Bửu Tòà,
 Con chẳng nhớ hiệp hòa Cha cả.
 Vì linh đơn Thầy cho tan rã,
 Theo cuộc đời trong bả phù vinh,
 Ấy tâm động con lại sanh tình,
 Rồi luân chuyển muôn nghìn tế tái!
 Tu cũng muốn, nhưng lòng ái náy,
 Đời không buông con lại tiếc thay!
 Đạo với đời tâm chẳng chia hai,
 Để rồi nùi, CAO ĐÀI chẳng giáng.
 Thầy dạy trẻ ghi vào mấy khoản,
 Dứt đời rồi Đạo sáng con ơi!
 Khai huyết mạch chớ để rã rời,
 Nuôi Tiên Thiên há đời tư tưởng.
 Tâm phải xả là người độ lượng,
 Ăn hằng ngày là hưởng điển linh,
 Chớ đem trược biến động ra tình,
 Làm chìm đắm chơn linh u tối!
 Các con tu thường khi bối rối,
 Thầy biết rồi, đưa hỏi Thầy đây!
 Sao Đạo gọi là chữ CAO ĐÀI?
 Mà chẳng thấy vẽ ngay đạo vị.
 Thầy sẽ đáp cho con trường khí,
 Bốn linh tiêu mùi vị máy huyền,
 Bởi có con tùy lúc, tùy duyên,
 Do hữu phúc, đạt liền máy Đạo,
 Chí thành tâm con tu rất ráo,
 Hiệp với Thầy ngay đỉnh Nê hườn,

Là cửa chánh khai môn châu tải.
 Cửa mở rồi Thầy đây ban rải,
 Xạ xuống liền con hầy râu gom;
 Khí linh quang trọn đặng hiệp gồm,
 Rồi tỏa khắp trông nom đặng lớn.
 Các con râu chớ đừng quá trốn,
 Hầy từ từ cho gọn nghe con!
 Rút ngũ hành điểm nhãn tô son,
 Hòa hai khí trường tồn mạch thể.
 Nếu khi ngời huyết con có bế,
 Phải xoa đều cho dễ lưu thông.
 Các con ơi! Chuyển pháp qui tông,
 Bảy hai vòng tròn thông đạo số.
 Cửu Trùng Thiên Thầy nay đã lộ,
 Tứ, ngũ hành hòa độ linh đơn.
 Nếu trược tà con vẫn nặng còn,
 Thì ép sát bụng con thổi khí.
 Đem vào mau điển thiên của quý,
 Cha gần con là chỉ điều này.
 Cho hơi thở con đến với Thầy.
 Phải tỉnh tâm chuyển xoay bốn Đạo.
 Con ơi con! Hôn linh lai đáo,
 Nghe lời lành mở tháo oan khiên,
 Các con thành kẻ hữu phúc duyên,
 Nghe lý đạo thâm truyền cốt mạch.
 Giờ chỉ tẩy trược âm cho sạch,
 Tư tưởng bình cốt cách người tu.
 Phật, Thánh, Tiên cũng bốn con người,
 Nào xa lạ con ơi cho khó!
 Nếu cái thuận con nay chịu bỏ,
 Để nghịch hành theo số huyền vi,

Thì Thầy dạy Khâm đặng hiệp ly,
 Mà con biết anh nhi xá lợi.
 Con khó định vì tâm tục khởi,
 Đã thâm vào danh lợi chức quyền.
 Rồi chẳng chịu vun quén kien thiên,
 Để cảnh giả đảo điên hồn phách!
 Còn khi tu lại thường hay trách,
 Nói ngời hoài chẳng sạch tâm chay,
 Có đưa cho Thầy dạy pháp sai,
 Rồi hành lạc thân dầy thống khổ.
 Nay các con! Bởi vì não bổ,
 Hãy hườn tinh rõ chỗ điều này
 Khí, tửu, sắc, con chẳng chịu cai.
 Sao Thầy cứu thoát tay bốn cửa?!
 Lại tánh tâm thường khi không sửa,
 Rồi nhiễm vào hằng bĩu nặng thêm.
 Tâm rong duỗi con chẳng chịu kèm,
 Mà lại trách Thầy trên dạy quấy.
 Thầy dạy con mắt đời đừng thấy,
 Hãy đi đi con lấy Nhãn Thiên.
 "NHÃN CHỦ TÂM" là vị Khôn Kiền,
 KIỀN VI TẾ đài liên thắm nhụy.
 Đây Thầy dạy sâu vào bí chỉ,
 Hơi thở là trọng khí con ơi!
 Con nín mũi chớ có đổi đời,
 Dụng nội ý con khơi lối dạng.
 Hãy đốt tiêu những gì chẳng sáng,
 Mà hòa thanh tường hân cơ màu.
 Thầy cho con đen đỏ một bầu,
 Con hãy lọc gợn câu yển lý.
 Hôn với Phách hòa giao đúng vị,

Do lòng con kiên quyết giờ ngày,
 Trường mới đạo Như Lai bửu khuyết.

Nay con Phục Nguyên! Hôm nay Thầy tiếp
 con chỉ bấy nhiêu đó thôi. Khi khác Thầy sẽ tiếp đi
 sâu vào cơ bí truyền, về phần này là phần Hậu Thiên
 để trường dưỡng khí Tiên Thiên. Rồi từ khí Tiên
 Thiên để trở về với Thầy. Đường lối đi nó như thế
 nào Thầy sẽ giảng rõ.

Thăng đàn rút điển tiếp con thơ,
 Giáo huấn Nam Bang đúng định giờ.
 Con hãy xông pha bươn cứu thế,
 Tiếp Thầy ứng hiện rõ Đồ Thơ.

PHÚ

Nay Phục Nguyên! Tịnh tâm nghe rõ,
 Ứng lời lành Thầy tỏ hôm nay:
 Đạo Thầy nên danh nghĩa CAO ĐÀI,
 Là cứu độ hồng khai chánh giáo.
 Bởi nhứt kỳ sanh ra chữ Đạo;
 Qua nhị kỳ Thầy tạo huyền linh,
 Đến kỳ tam cơ pháp hữu hình,
 Cho trẻ thấy để nhìn tin tưởng.
 Mà quay vào cái tâm chơn chuông;
 Tâm điều hòa hồi hướng chí linh.
 Con Phục Nguyên hãy vững niềm tin,
 Cơ Thầy xoay như in vào giấy,
 Con đừng để cơ, màu lộ tẩy,
 Khó mạng toàn sở cậy huyền gia!
 Con định tâm để hiệp Bửu Tòa,
 Khai mới đạo tam gia qui nhứt.
 Nay con ơi! Máy thiên từng luật,
 Để hóa hồng bạch nhứt Thiên Khai.

Chẳng còn lâu con sẽ thượng đài,
 Mau rèn trui tâm chay ửng hiện.
 Con thanh tịnh lòng chơn tiếp điển,
 Khỏi huyền vi chiếu kiến ngũ hành,
 Nay cơ đời đang xáo trộn tranh,
 Con lắng dịu hòa thanh yếu mạch,
 Nay con ơi! Đạo tâm thanh bạch,
 Hãy lắng chìm chẳng cách Tiên Thiên,
 Con bình thân chớ có đảo điên,
 Khai thân khí Phục Nguyên ửng lộ.
 Thầy sẽ chuyển cho con rõ chỗ,
 Máy Siêu Hình Thầy độ chánh chơn.
 Nhưng quyết chí do bởi lòng con,
 Có hiệp Thầy lo tròn không nhẽ?!

Đó, Thầy dạy con bấy nhiêu lời. Nay Phục Nguyên! Có tiếp Thánh ý đầy đủ hay không?

P.N.: Bạch Thầy! Thầy dạy con này giờ, con đã lãnh hội và hiểu biết hết những ý tứ của Thầy dạy. Bạch Thầy con đã đại nguyện hy sinh thân này, cả một kiếp này, và cả những kiếp khác nữa, con nguyện tận độ tất cả chúng sanh; 92 ức nguyên nhân được giải thoát hết rồi con mới giải thoát sau.

Kính Thầy chứng minh lời phát tâm đại nguyện của con bấy lâu nay như vậy. Con đã nguyện hy sinh thân này và vẹn giữ tư cách phẩm hạnh trang chơn tu, để nêu gương sáng hầu làm rạng danh nguồn Đại Đạo của Thầy mà tùy độ thiện duyên. Nếu con còn phạm ý làm sai hoặc làm lem ố danh nghĩa Đạo Thầy thì con nguyện rằng: "Hòn Phách của con sẽ tiêu ra tro bụi".

Con đã có lòng chơn thành phát đại nguyện

lớn như vậy, kính Thầy chứng cho. Vì cảm thấy đời đầy đầy sự đau khổ, bởi do nghiệp "mê" mà kiếp kiếp trầm luân! Con xét thấy thật hết sức là thảm thương! Mà Thầy là Cha cả về phần hồn, là Đại linh quang, còn chiếu điển giáng trần, vì lòng từ mà khai Đạo để tận độ mê!... Do đó, con đã ý thức được trách nhiệm người tu phải làm gì để có bổ ích cho thế gian. Nên con mới phát đại nguyện lớn khi con xuất gia tu học. Con Bạch Thầy.

THẦY:

Đạo Thầy khai chẳng chọn tay phàm,
 Thầy không giao việc làm Thượng Đế.
 Khỏi huyền quang hườn ngôi cựu bệ,
 Há tâm thường Thầy để giao sao?
 Con lập chí nung nấu càng cao,
 Gìn đức hạnh rèn trau tâm tánh.
 Trọn lòng tu chuyện đời phải lánh,
 Để đời mài tạo cảnh siêu nhiên,
 Con đừng động Thầy sẽ biết liền,
 Luôn tịch lặng máy kiên mở ngõ.
 Thầy cho con quyền năng đã rõ,
 Tâm trung dung đừng có ó lem,
 Thầy khai đạo nào để nhìn xem,
 Mà cứu độ hằng đem con trẻ.
 Thầy nâng lên sợ con ngã té.
 Rồi gục đầu con sẽ u mê...
 Thế cho nên, khó nhọc muôn bề,
 Thầy không than gớm ghê trước cấu!
 Miễn rằng con huyền linh đặng thấu,
 Hiệp Thiên Đài roi dẫu thiên ban.
 Đạo Thầy đây đến độ huy hoàng,

Là cứu thế rải ban ân điển.
 Nhưng do con đôi tay điều khiển,
 Phải làm sao thể hiện theo Thầy,
 Đùng giống như bao đứa làm sai,
 Như danh Đạo khó gầy tạo hóa!
 Nhóm càng đông càng mau tan rã,
 Chẳng tu hành, đã phá làm chi?!
 Để cơ Đạo đến bước suy vi,
 Sao chóng đỡ kịp kỳ con hồi!
 Thầy khuyên con chẳng nhìn chữ lợi,
 Lợi linh hồn là lợi Tiên Thiên,
 Lợi xác thân nó sẽ xích xiềng.
 Còn chữ danh đùng dùng vào chỗ,
 Chỗ linh huyền khó độ trần gian.
 Danh làm chi hồn phách nát tan?
 Con ơi con! Thật là hữu hạnh.
 Thầy đến con tạo cảnh hư huyền.
 Mà sẽ đổ gãy liền con hồi!
 Ghế càng cao con ngồi đâu tới,
 Té nặng con vì bởi con trèo,
 Đạo của Thầy giống gió gieo neo,
 Con dụng công vững chèo tay lái.
 Con đến Thầy, Thầy đây trợ điển.
 Nếu thành tâm con đã chí nguyện,
 Đến đàn sau Thầy khiến con hành.
 Đạo trường tồn chẳng nói chữ sanh,
 Đạo linh huyền không dành ai cả!

Này Phục Nguyên con! Hôm nay Thầy có
 bấy nhiêu lời, Thầy khuyên con hãy cố gắng. Thôi
 Thầy thăng!

05. THẦY DẠY CƠ SIÊU HÌNH

Ngọ thời, ngày 01 tháng 10 niên Mậu Thìn.

THI

BẠCH sắc hào quang chiếu rạng ngời,
 HẠC reo trôi gót khắp muôn nơi.
 ĐỒNG tâm tịnh tọa đàn nghinh giáng,
 TỬ tục khai môn hiệp máy Trời!

P.N.: Kính chào Bạch Hạc Đồng Tử!

B.H: Chào Thiên Phục Nguyên!

BÀI

Gắng tịnh lòng tiếp nghinh Từ Phụ.
 Thiên Phục Nguyên pháp chủ đàn tiên!
 Cùng chung với mọi nhân duyên,
 Thành tâm kính lễ Huyền Thiên chính tề.
 Đây mối đạo sum xuê đơm nở,
 Cơ ngươn tàn đảo trở Đạo Thầy.
 Hòa nhau hiệp sức bắt tay,
 Hữu vô có một an bày thế thiên.
 Nay đến giờ Huyền Thiên ngự giáng,
 Để tâm trần qua ánh phù mê,
 Tịnh lòng thấy Đạo quay về,
 Đó là hiệp bốn Bồ Đề Tiên Ông.
 Thôi bấy lời là xong phận sự,
 Tử Đồng xin canh giữ ngoài môn,
 Phục Nguyên gắng tiếp Chí Tôn,
 Ta lui từ già, lai hồn thế nhân.

Bạch Hạc Đồng Tử chỉ có bấy nhiêu lời cùng

Thiên Phục Nguyên.

THI

NGỌC chùi mới sáng đó con ơi!
HOÀNG PHỤ vì thương tiếp giảng lời.
THƯỢNG đánh viên thông Thiên thọ lộ.
ĐỂ truyền ấn khuyết chuyển linh khơi.
GIÁNG y sở nguyện cùng tâm đắc,
HẠ bút đề thơ độ trẻ đời.
ĐẢN xiển khai cơ nguồn chánh lý,
TIỀN tri hậu sự ráng trau dồi.

BÀI

Này Phục Nguyên! Tiếp Thầy chuyển ý,
Đã hai lần thì quỉ xen vào,
Đó là kinh nghiệm con trau,
Vô hình quấy loạn nói nào xiết bao!
Con có biết gì đâu ngưng giảng,
Bồi tiếp Thầy lắm nạn con ơi!
Cho nên tâm khiến đổi dời,
Đến ngày Thầy chuyển ra lời ắt ngưng!
Đó phải không con Phục Nguyên?!

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ đúng vậy.

THẦY:

Đây Thầy lấy lời trung ý bảo,
Vì tiếp Thầy rót ráo huyền linh,
Tạo trong nguồn máu Siêu Hình,
Nếu Không chơn tịnh ắt sinh chẳng lành!
Khiến cho con khó hành chơn pháp,
Khiến Từ Đồng khó hạp Thiêng liêng,
Chung quang gặp cảnh đảo điên,
Vì do chưa tịnh cực thiền đó con!
Phải không này con Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ, con đã biết như vậy!

THẦY:

Thầy giảng trước, tịnh yên hãy tiếp,
Tẩy tâm phàm tục hiệp điển linh,
Vì không tu nội trong mình,
Cho nên ngoại cảnh hữu tình dất đi!
Nay Thầy giảng vô vi bủa điển,
Tiếp con trần thể hiện tình thương.
Chuyển xoay bánh pháp cực dương,
Âm tàn tiêu rụi mở đường thiên môn.
Con hãy gắng vì còn nạn nữa,
Gắng dặt dè từng bữa mà tu,
Cơ Thân chuyển hóa từ từ,
Thế nên quỉ dữ rời nùi xáo tâm.
Nay tiết trời mùa đông đã hiện,
Đạo Thầy khai châu biến Hà Đồ,
Chuyển tinh hóa khí cực vô,
Hườn thân xán lạn điểm tô nội lòng.
Thầy thương trẻ long đong lắm nỗi!
Đường về Thầy nhiều lối quỉ ma,
Đường đi đâu có bao xa,
Ngại lòng con trẻ khó qua buổi này!
Buổi Hạ Ngươn chuyển xoay linh khí,
Để nguyên nhân trục chỉ nội lòng,
Ven nguồn đạo pháp hạnh thông,
Trẻ ơi! Hãy gắng qui lòng chí chơn.
Gắng gắng đi, qua cơn mặt hậu,
Hiệp tam gia triệt thấu cội nguồn,
Hóa hoằng bí pháp y khuôn,
Tu hành chuẩn mực diệt tuồng thế gian.
Thầy sẽ trợ tâm an khai khiếu,

Thêm quyền năng trẻ hiểu siêu nhiên,
 Cực trung con gắng tham thiên,
 Quán tri nội tánh Huyền Thiên ứng vào.
 Con Phục Nguyên! Diệu mâu khai sáng,
 Đạo của Thầy qua bán hạ niên,
 Tìm chung trần thế tùy duyên,
 Để mà mở khiếu trợ huyền điển linh.
 Một bên phật, bên sinh Đại Đạo,
 Thì hai bên lộn lạo lẫn nhau,
 Thứ ba ma quỷ xen vào,
 Thầy nay cho biết con trau nội lòng.

Đó này con Phục Nguyên.

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ! Con đã biết.

THẦY:

Nhưng dương đến, cực âm sẽ thối,
 Con yên lòng lẽ lối chơn tu,
 Thầy đây là Đấng Đại Từ,
 Giáo nhân chỉ hóa cương nhu mọi bề.
 Con hãy gắng điển Tề quay mới,
 Ba sáu hào để nối Càn Khôn,
 Ngôi trung là chỗ giáo hồn,
 Tâm, Can, Phế, vị bảo tôn chơn dương.
 Thần cực sáng mở đường Thiên lộ,
 Thì âm nào xen chỗ bế đầu!
 Chiếc cầu nối nhịp bắt vào;
 Thước kẻ con đắp hòa bào luân xa.
 Con hãy lấy Ma Ha bổ khắp,
 Nấu hỏa hầu tới tấp láng láng.
 Đến khi cực đốc kim thân,
 Đó là Thầy trợ mười phân vẹn toàn.
 Bày với ba chế chan hai lửa,

Hai sáu hào là cửa trung gian,
 Tịnh đi mới thấy từ hoàn,
 Thước kẻ nối lại hai đàng âm dương.
 Con ơi hỡi! Thầy trương lý đạo,
 Vì thương đời đã tạo oan khiên,
 Thâm thối bao kẻ không hiền!
 Tạo gây nghiệp dữ Huyền Thiên đau lòng!
 Cơ sát phật mê không có biết,
 Ngươn tàn rồi tận diệt đến đây!
 Làm đau nát bấy lòng Thầy,
 Cẩn rǎng để trẻ tay sai vô thường!
 Thầy động lòng mở phương hoàng hóa,
 Nhưng con trần vì bà phù hoa,
 Tâm tu chẳng thấu yêu tà,
 Cho nên chìm đắm khó ra kỳ này!
 Cơ mạt hạ Thầy xoay Thầy bế,
 Trước Bửu Tòa Thầy phế kim giai.
 Chơn trng tu thật chí tài,
 Để gieo chánh giáo hoàng khai cơ huyền.
 Thầy tỏ lộ ứng truyền chiêu số,
 Cơ bút về là độ trần gian,
 Ý Thầy để cứu vớt nần,
 Đò chiều một chuyến đem mang con về.
 Nhưng vì bởi con mê thái quá,
 Mê cảnh trần mê bà lợi danh.
 Xác thân nô lệ cạnh tranh,
 Linh hồn phế thải tan tành nắng mưa.
 Gieo quả báo không chừa nghiệp dữ,
 Tội lỗi nhiều Thầy xử sao đây?!
 Thương con lòng những bấy chầy,
 Vì thương mới đánh dạy ngay con khờ!

HỮU

Con khờ đấm đuối cỡi trần gian,
Thầy những âu lo hậu thế tàn.
Nhỏ xuống cho con lời ngọc báu,
Là mong tỏ ngộ cảnh Diêm Hoàng.

BÀI

Thương con Thầy muốn độ về,
Nhưng con vì bởi mọi bề mê man.
Nghiep con đã lỡ dây oan.
Sao không tu tỉnh kíp sang Tây đài?
Thầy thương rơi lệ châu mày,
Xót cho con trẻ ngày nay họa trường!
Rồi đây rối loạn muôn phương,
Hồn con ắt khó thoát đường tử vong!
Luân hồi quả báo đeo trông,
Ôi thôi nát bấy cái lòng Thầy đây.
Trần gian giả tạm con say,
Là đường phù phiếm gió lay rụng rời!
Sao con chẳng tỉnh cuộc đời.
Tìm nơi tu học lánh nơi thế phồn?
Con đừng tưởng đấy là khôn,
Khôn chi giả tạo mà hồn tối đen.
Khôn chi con lại bon chen?
Khôn trần ngu đạo lắm phen họa dày!...
Khôn chi con lại đắm say?
Đường Thầy bít lối khổ thay khó về!
Thầy thương lòng những ê chê!
Độ cho con trẻ trần trẻ tội gây!
Bởi con cứ tạo mưa mây,
Thầy thường dẹp lại Thầy khai chánh truyền,
Thối con tâm dạ chẳng hiền,

Đức tu thì lại đảo điên tánh thân.
Làm gì nô lệ xác thân?
Sao hồn con chẳng lo phân tiến lên?
Xác trần đâu có lâu bền,
Một mai rữa thối đừng quên lời này!
Thầy thương mới giáng lời hay,
Để con nhập học trường Thầy mở khai.
Thầy khai trường hiệu CAO ĐÀI,
Đó là chánh pháp Thầy đây hóa hoăng.
CAO ĐÀI hai tiếng kim thân,
Trở về bốn góc, thoát phần điều linh.
CAO ĐÀI mượn chữ hữu hình,
Ý Thầy giảng dạy chơn linh phục hườn.
Nhưng con lầm lạc đường chơn,
Thế nên lẫn lộn "THÁNH NGÔN CAO ĐÀI".
Làm cho hai chữ mờ phai,
"TÂM TRUNG" chẳng thấy, thấy loài tướng ma.
Sao tu mà lại chẳng hòa?
Chống kinh chia rẽ, nghịch Cha linh hồn,
Đứa nào Cha cũng nhìn con,
Cớ sao gây khốn giữa tòa Bửu linh?
Làm cho nguồn Đạo nghiêng chình,
Phân ra Phật, Thánh, quỉ nhìn làm chi!
Thầy nay chiếu điển huyền vi,
Giảng cho con hiểu mau lý tình trần.
Bút cơ Thầy giáng xoay vần,
Để cho con học mở lần tâm chơn.
Sao con chẳng chịu đoạ trần?
Những gì hắc ám âm thầm tối đen?
Thầy cho con một cái đèn,
Nhưng con chẳng lấy, chịu phen thâm sâu!

HỮU

Thâm sâu cuộc cảnh lăm tang thương,
 Ngoảnh mặt làm ngơ khó độ lường!
 Cúi gối Thầy đây đành chịu nhẽ,
 Vì con chẳng học chữ tình thương!

HỮU

Chữ tình thương háo sanh Cha cả,
 Rải ban nguồn độ hóa trần mê,
 Cho con đều được quay về,
 Ngọc Kinh trước gối, cận kề Thầy bên.
 Thầy thương trẻ, nên quên giả tạo,
 Trở về Thầy, hườn đảo anh nhi.
 Chuyển giao diệu pháp ĐIỀN LY,
 Con ơi! CHIẾT KHẨM tịnh tri tâm hồn.
 Con lắng đọng bảo tồn chơn tánh,
 Để nguồn thân trọn hạnh qui gia,
 Nguồn tinh đảo hiệp Bửu Tòa,
 Ba nhà đóng cửa tìm Cha linh hồn.
 Con mãi kêu đập đồn ra tiếng,
 Lời giáo truyền như biển thế gian.
 Gọi con ở chốn trần hoàn,
 Để con tỉnh lại mở mang kiếp nào!
 Con hãy gắng tìm bào sơ khởi,
 Là khí linh con hồi mau tìm;
 Tìm trong con tịnh tham thiền,
 Thấy trong vạn loại hóa duyên của Thầy.
 Thuở ban sơ Thầy khai một điểm,
 Là Huyền Khung Thầy tiếm vị ngôi,
 Cho nên chữ Thượng Cao Trời,
 Để truyền khẩu khuyết cho đời tỉnh tâm.
 Cao vi diệu thậm thâm bí nhiệm,

Con tu hành tìm kiếm nội tâm,
 Mau mau cực đốc hườn thân,
 Chế âm bồ hòa cho thân đủ đầy.
 Con sống nhờ bề ngoài nuôi dưỡng,
 Còn Hậu Thiên khó trường linh đơn,
 Tiên Thiên nhập đảo phục hườn,
 Thấy người ngồi đó, Càn Khôn hóa hoằng.
 Con nuôi xác bằng phần Hậu khí,
 Thì nuôi hồn con chỉ thờ vô,
 Tịnh sao cực đốc chi đồ,
 Đó là nuôi dưỡng điểm tô linh hồn.
 Con nuôi hồn phải khôn khéo nhé!
 Để ngu si chẳng dễ đạt màu,
 Hồn ăn bằng pháp thờ sâu,
 Thờ sao cho đúng đảo đầu âm dương.
 Từ lương nghi khai đường diệu cảnh,
 Thầy hóa sanh vô tận vô biên,
 Hóa ra các máy kiên thiên,
 Để con nương đây là duyên tu hành.
 Ngày vọng bái đêm thanh an dưỡng,
 Hãy tịch lòng đừng vương bụi nhơ,
 Nhìn vào trung cực Hà Đồ,
 Hòa qui Nhâm Đốc há ngơ tác lòng.
 Con pháp luân chuyển thông châu mạch,
 Các huyết khai trong sạch nhẹ nhàng,
 Khí linh từ đó chu toàn,
 Để nuôi hồn phách định an tu hành.
 Con vận hỏa hườn thanh bồ khí,
 Tẩy Hậu Thiên phục vị linh huyền.
 Con năng sở tức thường xuyên,
 Đó là tùy đạo, tùy duyên định thiên.

Thầy giảng qua tâm yên tu học,
 Gắng tịnh lòng đừng khóc thờ than!
 Con ơi! Đáo trở Tây phang,
 Hậu Thiên kim vị can tràng tẩy dơ.
 Từ trụ cột Đờ Thơ mạch yếu,
 Là chỗ sanh một khiếu của Thầy,
 Con đừng có để mờ phai,
 Kiên Khôn phát động là đây con tường.
 Con nấu hỏa bổ dương phục tánh,
 Diệt tà âm con tránh điều này;
 "TÂM TRUNG THƯỜNG TRỤ" đừng lay,
 Chớ cho xao động bên ngoài quấy luôn.
 Con diệt tâm vui, buồn, mừng, giận,
 Đừng để lòng lâm trận quân ma;
 Thất tình cấu kết làm nhà,
 Lục trần quấy động làm ta khó hành.
 Con đã biết lời thanh ý thiệt,
 Nhưng chỗ này khẩu khuyết cho con,
 Làm sao mà được vuông tròn,
 Từ đâu tâm tịnh, lòng con nhẹ nhàng?
 Vì Bởi Con Không An Tư Tường,
 Thêm Bên Ngoài Con Vương Quấy Luôn,
 Trong Tâm Phóng Diển Say Cuồng,
 Thế Nên Như Hát Vờ Tường Đối Thay!
 Do không định, con hay xáo trộn!
 Cái tâm mình lẫn lộn Phật ma,
 Biết đâu là Phật điều hòa;
 Biết đâu ma dạy tránh xa bây giờ?
 Đó nguồn gốc con chờ ban nãy,
 Thầy giải đây con hãy nghe tường,
 Nghe rồi luyện phục chơn dương,

Về Thầy bốn thái can cường chi sanh.
 Thầy giảng rõ ngọn ngành cấu kết,
 Phải diệt tâm cho chết thói đời,
 Biết rằng có xác luân vơi,
 Thì còn nóng lạnh khó đòi bốn thân.
 Do ý chí chuyên cần quyết định,
 Huệ kiếm trừ những bịnh u mê;
 Bịnh trần não động muôn bề,
 Tức là ma quỷ quấy về nội tâm!
 Con biết đoạn sanh mầm ý tưởng,
 Thì còn đâu con vương đeo sầu?
 Có chi trước cấu nhiễm vào?
 Hườn thanh linh khí Thầy trao ấn hầu.

Này Phục Nguyên! Con có nghe rõ bấy nhiêu
 lời Thầy dạy hay không?

P.N.: Bạch Thầy con đã rõ!

THẦY:

BÀI

Các con thường nói tu, tu mãi,
 Tu làm sao con hãy nói đi?
 Tu là cái có sự gì?
 Tu sao Thầy chẳng thấy đi về Thầy?!
 Con nói tu Đông, Tây, Nam, Bắc,
 Chử tu hành con thật lớn lao,
 Nhưng tu là bởi làm sao?
 Con không có biết Thầy trao mấy lời...!

Đây này Phục Nguyên! Con hãy nghe Thầy
 giảng tiếp về chữ "TU", rồi sau đó con truyền đạt lại
 cho những phần nguyên nhân chánh giác.

P.N.: Bạch Thầy con vâng!

06. THẦY DẠY CHỮ TU

THẦY:

TRƯỜNG THIÊN

Đã bao năm Thầy khai cơ Đạo,
Cho con trần bốn giáo siêu nhiên,
Thầy khuyên con trẻ định thiên,
Tịnh đi mới thấy Huyền Thiên trong lòng.
Con nói tu mà không có định,
Tu ngoài môi vẫn dính bụi đời,
Con tu chỉ có chiêu moi,
Đêm khuya bỏ lưng khó đời tánh tâm.
Tu mà sao đứng năm chẳng sửa?
Đường về Thầy một cửa mà thôi!
Con không hạ thủ trau dồi?
Nói tu thì lớn lại ngồi ít khi!
Con nói tu mà đi động đây,
Tánh tâm mình chẳng thấy là đâu?
Nói tu con nói thật cao,
Mà sao không biết một màu Huyền Thiên?
Con nói tu mà phiền trong dạ,
Thì tu gì? Tu giả con ơi!
Đó là tu miệng tu lời,
Tu cho thân xác rã rời tâm cang!
Con đã tu bạc vàng ôm nặng,
Lời dưỡng thân con chẳng chịu hành,
Thì tu saoặng hườn thanh,
Sống trong trược cấu, tranh giành ngày đêm?
Con nói tu không kèm tư tưởng,

Nghĩ quấy càng đã vương quân ma,
Tu sao con chẳng chịu hòa?
Đó tu môi lưỡi thì Cha không nhìn!
Con tu sao riêng mình danh lợi?
Thêm chút quyền vì bởi con mê!
Con tu như thế nào nê,
Chạnh lòng khôn xiết, ê chề Thầy đây!!!
Con nói tu mà hay cãi cọ,
Tu làm gì chẳng bỏ tánh phạm?
Đường trần con nặng mền ham,
Con tu gì hời? Con cam cho đành!
Nay Thầy giảng con hành cho đúng,
Chữ tu trì điều dụng chí chơn,
Trước tiên tu chớ oán hờn;
Cũng không được giận dù con sóng cuồng!
Tu chẳng có phiền buồn trong dạ,
Được không vui mới khá chữ tu,
Hạ mình tất cả lòng từ,
Lợi quyền chức tước công bì chớ ham.
Con ơi hời! Tánh phạm con thấy,
Là chữ tu con lấy vào rồi,
Tánh con thay đổi không ngại,
Nếu con nhận định ắt thời là tu.
Còn cái tâm tây trừ như uế,
Điều không hay chớ để trong lòng!
Những gì cứu độ cuồng ngông,
Đó là tu đẩy cho xong tháng ngày.
Không khoe khoang tài hay rằng giỏi,
Là con tu đi tới hư linh.
Chẳng gì riêng của thân mình,
Tức là tu đó hồi sinh linh hồn.

Con đã tu khoe khôn ngu dại,
 Tức là mê con phải cãi canh,
 Nếu con là thật người lành,
 Nhấn đi chịu nhục, tâm thành mà tu.
 Là năng tu diệt mù ám khí,
 Tu như vầy mở lý huyền thiên,
 Con tu chẳng biết tình tiên,
 Lòng con chớ lụy triền miên theo đời!
 Đó chữ tu con thời sáng tỏ,
 Ất là con đã ngộ ý Thầy,
 Tu sao chẳng biết phơi bày,
 Nhìn tâm thấy tánh thường hay sửa lòng.
 Là chữ tu hườn không đạt đạo,
 Lấy tình thương dịu bảo cùng nhau.
 Con ơi! Chung đẽ một bào,
 Con đừng phân biệt Cha đau tâm lòng!
 Có chữ tu tròn xong con hỡi!
 Tu như vầy danh lợi bỏ qua,
 Cha đây cũng xứng phần Cha,
 Giảng qua ý nghĩa tu hòa bốn thân.
 Vững lập trường ân cần nhẫn nhục,
 Hãy kiên trì chơn thức quay về.
 Con tu chớ đẽ làm mê.
 Ất sa nẻo quỷ, không về Ngọc Kinh.
 Thầy giảng lời chơn tình con rõ,
 Đẽ không thôi vào rọ diêm phù.
 Con ơi! Lão luyện chữ tu,
 Phải đi oan trái mịt mù tiên khiên!
 Chịu khảo nhồi liên miên điền đảo,
 Trả quả nhồi con bảo nội tâm,
 Đây là một kiếp phong trần,

Mượn thân giả tạm phục thần chơn linh.
 Con đã tu hy sinh một kiếp,
 Ráng điều hòa thở nhịp tức tùy.
 Con ơi! Phi tưởng, phi phi,
 Đừng cho lý chường mấy khi hành mình.
 Con diệt tâm thì sinh Đại Đạo,
 Chớ lý đời giả tạo học chi.
 Học vào khuôn sáo huyền vi,
 Học hườn nguyên bốn anh nhi thuở nào.
 Con kiên cố hàng rào cho chắc,
 Rào cái tâm đừng mất thiêng liêng;
 Rào trong sáu cõi, ba đường,
 Đẽ cho mùi pháp thơm hương nặc nồng.
 Con hãy gắng linh thông châu tải,
 Chuyển bên trong canh cải đêm ngày,
 Đẽ cho hoa nở sen khai,
 Đó là ẩn diệu "CAO ĐÀI TIÊN ÔNG".
 Chớ nói tu mà không đại định,
 Giả cảnh ngoài toan tính, tính toan,
 Làm cho tâm mãi mơ màng,
 Chữ tu chưa hiểu, xốn xang tâm hồn!
 Con triệt lý Càn Khôn di tải,
 Nhận định ngòi biển cải hườn tâm,
 Tu sao con hiệp kim thân,
 Đó là yếng sáng hườn thân Cha ban.
 Thôi bấy lời Thầy sang Tây Đế,
 Già con trần Thầy bé đàn tiên.
 Chuyển lời thánh ý Phục Nguyên,
 Thành tâm tiếp lại chiều liền nghe con!
 P.N.: Bạch Thầy, con vâng!
 THẦY:

Thầy giảng tiếp bảo tồn nguồn khí;
 Từ nguồn tinh Thầy chỉ lên trên;
 Nguồn thân sao định cho bền,
 Để mà phát động quên tên luân hồi.
 Thầy từ gia về nơi Bạch Ngọc,
 Các con ơi! Ráng học chữ tu;
 Chữ tu hãy gắng vệt mù;
 Chữ tu bao quát bấy chừ trần gian.
 Thôi Thầy thăng!

07. THẦY DẠY NGUỒN TÀN ĐAU KHỔ

Dậu thời, ngày 01 tháng 10 niên Mậu Thìn.

THI

NGỌC ĐẾ truyền ban giảng hạ đàn,
 HƯ tâm tịch lặng hoát huyền quang.
 ĐỒNG lai báo trước người nghênh lễ,
 TỬ hiệp nguyên sinh ứng pháp tràng.

Ngọc Hư Đồng Tử xin chào Thiên Phục
 Nguyên.

P.N.: Kính chào Ngọc Hư Đồng Tử.

NGỌC HƯ:

BÀI

Chào tất cả thiện duyên Nam Nữ,
 Giảng hạ đàn đề chữ "THIỆN KHAI".
 Khuyến chung cố gắng miệt mài,
 Ngày đêm tu học há lay phận mình.
 Phận người tu giữ gìn chơn ý,
 Đã tu rồi chớ nghĩ viễn vong!
 Có chi nặng trĩu trong lòng?
 Kịp mau giải tỏa để thông chánh truyền.
 Nay gặp hội Huyền Thiên giảng hạ,
 Đã nhiều đời mô tả chơn kinh,
 Tịnh tâm để tiếp hư thanh,
 Nhập thần sáng suốt vẹn gìn bốn đon.
 Vì mặt hạ tàn nguồn lâm buổi,
 Nên Thầy xoay vận cuối sau cùng,
 Chơn người thiết tướng vầy vùing

Ra đi cứu độ khắp trong nhơn loài.
 Thôi hãy tịnh nhập khai nguyên bốn,
 Ngọc Hư lui về chốn huyền linh,
 Chào chung tất cả thiện tình,
 Ráng tầm Bửu Pháp hườn Kinh Bửu Đài.

Thôi Ngọc Hư xin già lui.

THẦY tiếp:

THI

HUYỀN huyền ẩn ẩn bốn chi sơ,
 KHUNG nội tâm trung vũng kịp giờ.
 THƯỢNG phụ vì con nay giáng hạ,
 ĐẾ hoàng hóa Đạo hiệp Đồ Thơ.

Này Phục Nguyên con!

THẦY: Hãy tiếp Thầy gắng tịnh tâm.

P.N.: Mô Phật!

PHÚ

Thương các con Thầy nay giáng hạ,
 Trong gương tàn tội tà nguyên sinh.
 Các con ơi! Nhẫn nhịn chịu mình,
 Để tu học giữ gìn thiện tánh.
 Cơ Thầy xoay khó mà đừng tránh,
 Nạn chiến tranh qui tánh vẫn còn,
 Vì nghiệp oan trần thế dập dồn,
 Thầy phải giảng dạy con tu học.
 Này con ơi! Đường trần lặn lội,
 Lắm dãi dầu khổ khóc bi thương!
 Thầy nhìn con ôi luống đoạn trường,
 Bởi không tu đến đường diệt chủng!
 Này Phục Nguyên tùy cơ diệu dụng!
 Mà hóa hoàng đế xứng Thiên phong.
 Nặng mối lo thăm thẳm nơi lòng,

Thầy thương trẻ trần hồng đau xót!
 Đã lỡ thương thì thương cho trót,
 Chớ Thầy đây chua xót quá chừng!
 Ôi mặt hậu bi đát vô cùng,
 Nói sao hết kỳ phùng địch thủ!
 Bởi vì danh làm cho tâm ngủ,
 Lũ ma lòng lại rủ kè bên,
 Nên đạo tâm con đã lãng quên,
 Gây xáo trộn đạn tên khói lửa!
 Thương con trần Thầy đây mở cửa,
 Để hóa hoàng tưng bữa qui y,
 Các con ơi! Nghe đây hành trì,
 Kẻo không kịp nạn vì thiên ách!
 Quỷ ma vương đang đi quét sạch,
 Thầy thương con nào trách con khờ,
 Nhưng Thầy đau do bởi hững hờ,
 Con ngu dại lu mờ linh tánh!
 Con ơi hỡi! Đạo Thầy rạng ánh,
 Thế sao không hòa Đảnh Thiên Đài?
 Rồi hôm nay con lãnh nghiệp cay,
 Thầy cam chịu u hoài lệ rớt!
 Thương các con cái tâm non nớt,
 Nên cảnh ngoài nó hốt con đi!
 Chớ như con tu học chịu lì,
 Thầy khuyến khích những khi lơ đãnh.
 Nhưng con khờ đâu mến lời Cha!
 Thế càng lúc con lại cách xa,
 Lời Từ Phụ hóa ra hoài vọng!
 Tiếng của Thầy giảng cho hâm nóng,
 Nhưng con nào chịu động tâm trần?
 Cứ rong duỗi nô lệ giả thân,

Rồi đua đòi bao lân vật chất!
 Nên lời đạo con thường bỏ mất,
 Bóng Đại Từ khó vạch cho con!
 Thầy thương trẻ tâm dạ héo mòn,
 Phải hạ mình chịu đòn để độ.
 Thầy muốn cứu con về đủ số,
 Vui lòng Thầy nơi chỗ Ngọc Kinh.
 Nên Thầy xuống ở chốn hữu hình,
 Quả địa cầu đã sinh trước cấu!
 Thầy không nghĩ gì thương con tạo,
 Miễn làm sao con đáo lai hườn,
 Thầy kêu gọi gào thét từng con,
 Để mỗi trẻ quày chơn kíp kíp.
 Con ơi con! Lòng Cha muốn hiệp,
 Mà sao con chẳng tiếp lời Già;
 Làm lòng Thầy u nổi xót xa;
 Ngày qua ngày bóng tà lộ khuất!
 Thương con trẻ Thầy khai chuẩn mực,
 Giảng hạ đàng xưng bực TIÊN ÔNG;
 Thầy hạ mình với kẻ trần hồng,
 Để cứu độ trọn lòng bốn phận.
 Nhưng các con nói tu mấy bận,
 Ngày đã tàn Thầy chẳng thấy con!
 Nào đâu gặp trẻ học sắt son,
 Về với Thầy bảo tồn ngươn tánh.
 Nay Thầy giảng con đây lập hạnh,
 Gắng tu hành xa lánh phồn hoa.
 Con ơi con! Gắng gắng nghe Cha,
 Đừng có lìa đạo gia bốn góc!!!

***

Nay Thầy giảng ba ngươn hiệp lại,

Tinh, Khí, Thần con rải điểu linh,
 Phục Nguyên ơi! Cơ đạo hữu hình,
 Gắng chu toàn giữ gìn cho lắm!
 Cơ vận trù của Thầy con nắm,
 Cần trọng thường hòa sống thế gian,
 Thầy biết con tâm dạ kỳ cang,
 Nhưng vì đời khó an tu học,
 Thầy thương con từng đêm lao nhọc,
 Đến với Thầy để học tâm kinh;
 Đến với Thầy bằng nẻo vô hình,
 Nay ban trẻ lời sinh từ ái.
 Con ơi con! Cái tâm ấy này,
 Thì không nên con phải đại hùng!
 Mà chịu đòn độ chung nhơn loại.
 Nay con ơi! Việc đời phải trái,
 Nó vòng vo ta hãy chịu đòn.
 Đã tu rồi tâm chí sắt son,
 Mà nhân nhục hạnh tròn hòa thế!
 Thầy thương con hằng tu không trễ,
 Giữ đúng thời khừ uế điền thanh!
 Con xứng đáng nguyên vị bốn lành,
 Xây chánh pháp trường sanh cơ Đạo.
 Con ơi con! Đường đi xông xáo,
 Ra cứu đời lộn lạo bao phen!
 Mình phận tu học thấp chịu hèn,
 Vô nhân ngã đốt đèn chơn lý.
 Miễn sao con công phu thâm thúy,
 Là Thầy mừng hườn vị khi xưa,
 Con ẩn nhẫn chạy lạc muối dưa,
 Ngày qua buổi "VÔ THỪA TỊNH ĐỊNH".
 Chừ đứng đầu là con hãy nhịn;

Nhịn cho xong cái bịnh dương trần!
 Để châu toàn cho được xác thân,
 Làm việc Thầy rất cần mai hậu!
 Lời của Thầy, con đây phải thấu,
 Ngẫm xét suy kín đáo bên lòng!
 Không đơn giản cơ Đạo khi không,
 Rất phức tạp lòng vòng dương thế!
 Nay con ơi! Việc làm Thượng Đế,
 Bao quát ngoài đâu để nghe con!
 Nếu có chọn tâm đắc vẹn toàn,
 Thì phải chọn giống con y hệt.
 Giống làm sao tam gia qui kết,
 Chí hy sinh đã chết thân phàm!
 Mùi danh lợi xóa bỏ chẳng ham,
 Nẻo phú quý chẳng tham mê tới!
 Nhục hay vinh nào đâu nghĩ lợi,
 Mà chịu mòn vì bởi hy sinh!
 Rồi tạo tâm nung chí giữ gìn,
 Không sai lệch "Thiên Kinh Thầy giảng".
 Nay bao lời Thầy cho tường hản,
 Ân nghe con, hãy rắng lời này!
 Cơ vậy vùng cơ của Thầy xoay,
 Gắng nhẫn nại qua ngày qua buổi!
 Thầy thương con một mình thui thủi,
 Chỉ đơn phương trong buổi nguơn tàn!
 Nhưng con ơi! Đã đạt đạo vàng,
 Dù chết thân thân an trí tỉnh!
 Còn hơn xác đủ đây lắm bịnh,
 Cái nào hơn con tính sao đây?
 Gắng nghe lời chơn thật của Thầy,
 Mà khuyên trẻ hôm nay nung chí!

Vì đường đi lắm ma nhiều quỷ,
 Nhưng lập trường minh trí là tài,
 Mới xứng đáng cầm vận Thiên Khai.
 Mới rõ phận chí tài là đầy!
 Chánh giáo truyền chân tải bày phơi!
 Thầy thương con khuyên nhủ bao lời,
 Con vì Thầy chớ đời tư tưởng.
 Thân giả tạm con ơi gắng mượn!
 Làm việc Thầy mở ngưỡng cửa thiên,
 Con ơi con! Chử Phục kiên thiên,
 Nguyên bốn vị chú chuyên tịnh định.
 Con hãy gắng ngày đêm tiếp lĩnh,
 Lời của Thầy phải dính thường xuyên,
 Con am hiểu trong lúc tham thiền,
 Để tường tận tri duyên hành đạo...!
 Hành là làm, làm sao rốt ráo;
 Làm việc Thầy để tạo đức công;
 Làm việc Thầy trí huệ phải thông,
 Đừng dính gì bụi hồng dương thế!
 Thầy khí thanh nào đâu dơ uế,
 Chẳng chịu phạm nhúng để vào trong!
 Thầy thương con nên giảng mấy giòng,
 Để con trẻ nhập trong khẩu khuyết,
 Đừng bận chi những lời tà thuyết,
 Giáo dân hiền chỉ diệt gót mê...!
 Hết cái mê thì giác trở về;
 Giác đã về cận kề nguyên tánh,
 Gặp nguyên tánh tức nhiên đời lánh,
 Thì gần Thầy là tánh Trời ban,
 Thầy dạy con thì rất rõ ràng,
 Con phải dạy kỹ càng cho thế.

VĂN BIÊN NGÃU

Thầy cho con biết cái cơ sau đây Thầy chuyển biến,
gắng giữ gìn lo tịnh định nhập tham thiền để thể hiện tâm
trung.

Cơ sát phạt, nạn chiến tranh cướp bóc, ôi! Thật lắm hãi
hùng!

Vì thương trẻ còn mê muội, nhấp nhô trong con vật
chất biển mê lầm nên Huyền Khung mới giảng hạ.

Ôi! Tang thương còn dâu hóa bể, lấp thành sâu con có
hay Thượng Đế đau lòng?!

Vì do con tâm dạ cứ mãi toan tính bề ngoài mà tranh
nhau trong vũng bùn ô ứ!

Nên nay Thầy giảng cho các con hay rằng: kíp kíp mau
tu để thôi kéo trễ, khó quay về trong bốn góc chỉ sơ.

Máy hành tàng nay đã đến ngày giờ kéo các con hững
hờ tâm dạ!

HỮU

Tâm dạ con trần lấm nổi nông!

Thầy thương giảng hạ xuống trần hồng.

Cho con Bửu Khuyết mà tu học,

Để trẻ qui y giải mối lòng!

HỮU

Giải mối lòng Thầy đây dạy trẻ,

Trong ngươn tàn lớn bé gắng tu,

Thương con đau xót bấy chừ,

Thầy cam ruột thắt lao lư nặng lòng!

Bởi do con tạo trong nghiệp quả,

Luật trả vay Thầy khá nhúng vô,

Con nào tu học hườn mô,

Đứa nào đại đột mơ hồ nát thầy!

Cơ trả quả của Thầy sắp đặt,

Buổi ngươn tàn Thầy thất lòng thầy!

Nhưng mà nếu chẳng ra tay,

Con cuồng ngồng mãi có ngày tiêu luôn!

Thầy đánh trẻ dâu buồn chua xót,

Nhưng tận cùng cũng vớt trẻ lên,

Các con hãy lập chí bền,

Học nguồn đạo lý đừng quên lời Thầy.

Vì quý tánh con đây còn nặng,

Thế cho nên Thầy chẳng dạy rằng,

Nếu con định được tâm thân,

Đường tu ắt đạt vẹn phần linh quang.

Đức còn tánh nhân gian rất nặng,

Mãi luyến lưu cái cảnh dương trần,

Tô bồi cho đủ tám thân,

Thế nên đạo thiếu, kim thân tối đen.

Nên linh tánh bao phen chìm nổi,

Thầy thương con rất đổi nặng quẩn,

Thương con đã có xác thân,

Không lo bồi đắp chí chân miệt mài.

Ngươn tinh khí con đây sa sút,

Là do con phút chút mê vui,

Đạo tâm con chẳng nếm mùi,

Làm sao thấy vị, mà trui linh hồn?

Con ham ngọt khó tồn tam bửu,

Chịu đắng cay mới đủ viên minh,

Đứa nào giữ phận hy sinh,

Thầy đây bồi đắp nguyên linh siêu hình.

Vì tạp trược ứ đọng còn đọng,

Chưa trưởng lên cho giống tam gia,

Thức thân quấy động làm ma,

Chơn thần không sáng, hiệp hòa chưa thông.

Bởi trước tình còn trong phạm tánh,
 Nó lấy lòng làm lạnh thân đơn,
 Khiến con cứ mãi giận hờn;
 Khiến con cứ mãi bồn chồn thảng ngày!
 Con gắng tịnh thì khai Bửu Khuyết,
 Ý vận hành chuyển nhiệt đi lên.
 Tức là nguơn khí làm nên,
 Đẩy lui trước cấu hai bên lưu hòa.
 Vì cái trước tình ba hỗn độn,
 Nên bảo nguơn chưa bốn quên vun,
 Do con chẳng chịu nấu nung,
 Ngày mài đêm giũa hạnh từng qui y.
 Đây Thầy nói bởi vì trẻ muội,
 Không hiểu chi lầm lỗi tu hoài,
 Cớ sao con tạo nghiệt cay,
 Mà con chẳng biết ngày ngày gieo oan.
 Con năng tu bình an tâm tánh,
 Vững chí nung chớ lánh điều này,
 Các con hãy định lại ngay
 Kẻo thôi điển tòa Thầy đây rút liền.
 Thầy đang giảng bí truyền tu học,
 Hãy định thần Nhâm, Đốc kết giao,
 Chớ cho tâm ý lãng xao;
 Chớ cho phóng diễn thì nao núng lòng.

PHÚ

Bổn sơ khai, của Thầy Cha để
 Máy huyền vi Thầy vẽ điểm tô,
 Thầy chấm cho mỗi trẻ cực đồ,
 Mà tỏ ngộ đầy xô giả cảnh!
 Thầy làm dấu cho con nóng lạnh,
 Biết giao hòa thiên tánh trời ban,

Bổn chi sơ con rất huy hoàng,
 Mà xán lạn Kim Cang diệu hiệp.
 Du thuần hậu con đây chuyển tiếp,
 Tánh lương hiền có dịp đến Thầy,
 Ngày qua ngày bổn gốc lạc sai,
 Vì thói tánh quỷ hay dụ dỗ!
 Sao các con lại hay nghịch ngỗ,
 Chẳng nghe Cha nhập số dương trần?
 Vì thứ nhất điều động cái thân,
 Rồi ngoại cảnh ập lần nguyên tánh,
 Con phân vân biết đâu là cảnh,
 Vì mất lành đã lánh ban sơ,
 Thế cho nên cứ mãi vục ngờ,
 Ma ám ảnh, quỷ hờ châu chực,
 Rồi vật chất lấy lòng thêm sức,
 Con đua đòi giành giựt đầy xô.
 Mãi vui say tình hoại khí khô,
 Ngày chuốc cuộc hàm hồ ân ái,
 Con mê rồi biết đâu phải trái,
 Thói phạm dầy ai khái con nghe?
 Vì tâm con lúc ấy đam mê...,
 Thầy có giảng khó bề hiểu đặng!
 Con ơi con! Lời Thầy diệu ẩn,
 Khó lộ mời đùng trận kỳ cùng,
 Mong các con tu học thiện trung;
 Trung là Đạo Huyền Khung chí diệu.
 Thầy sanh con chỉ cho một khiếu;
 Khiếu Nê Hườn nên thiếu ắt nguy!
 Nhưng muốn mở diệu hiệp vô vi,
 Hòa hai mối dương tri âm kết.
 Là Đốc Nhâm cùng giao y hết,

Các con ơi! Hãy chết tâm trần,
 Nếu tâm trần đưa đẩy giả thân,
 Nó khiến con tạo phân tội lỗi!
 Thì các con làm điều nông nổi,
 Xa lánh Thầy gây tội kẻ bên,
 Gắng mà tu lập đức xây nền,
 Tạo quả công để lên danh thái.
 Từ vô cực Thầy đây biến cải,
 Phân lưỡng nghi phải trái hai bên,
 Rồi hóa sanh chớp nhoáng đề tên,
 Làm bốn cõi lập nền Thánh Đức.
 Đó tứ tượng con đây từng luật,
 Đông Mộc hòa hiệp sức bên trong.
 Tây Kim gia con hãy lưu thông,
 Nam vũng chí một vòng luyện đạo,
 Bắc Thủy đen con xoay chuyển tạo,
 Bốn cửa này lai đáo Thiên Môn.
 Các con ơi! Mau gắng độ hồn.
 Hòa Bắc quái Càn Khôn dĩ định.
 Thầy hoằng khai Đạo Trời chấn chỉnh,
 Để tâm con đừng dính bụi đời;
 Lấy bí khuyết con hãy nhập khơi,
 Nguồn ánh sáng tô bồi mãi mãi.
 Con biết không vì con luyến ái?
 Nên tánh trần châu tải dân dân,
 Làm cho con mê muội tâm thần,
 Chẳng giác tỉnh chí chơn tu học.
 Mãi theo đuổi chuyện đời lẩn lóc,
 Nào biết gì bài học Thiên khai?
 Các con mau gắng mở CAO ĐÀI;
 LÀ ĐẢNH THƯỢNG HUỒN LAI PHẬT TÁNH.

Các con mãi phân chia trần cảnh,
 Tạo làm chi nhóng nhánh hữu hình?
 Thầy là Cha vô ảnh vô thanh,
 Mà vẽ chi thiên kinh vạn quyển?
 Con học xong rồi con có chuyển?
 Hay hườn mê tâm biển vẫn hườn?
 Thầy thương con vẫn rõ nguồn con,
 Nay đáo hiệp ba ngươn lai tánh.
 Cõi uest trước con đây tạo cảnh,
 Gắng mà tu mở ánh Huyền Quang,
 Thầy khai đạo cực tánh chế chan,
 Nơi Nam Phương Nhân Tàng dĩ định.
 Các con nên thành tâm cung kính,
 Chử tu hành theo lệnh Thầy truyền,
 Hãy nhập tâm vào bốn chi nguyên,
 Lờl Thầy giảng Huyền Thiên ứng hiệp.

HỤU

Ứng hiệp thành tâm học Đạo Thầy,
 Lai nguyên bốn góc kết Đông Tây.
 Tam gia hội hợp con luân chuyển,
 Nẻo đến tòa sen mở cửa Thầy.

HỤU

Mở cửa Thầy chữ "TU" gắng học,
 Bốn ban sơ chí đốc linh nguyên,
 Thương con Thầy dạy phúc duyên,
 Gắng mà tịnh định gieo truyền lời Cha.
 Con hãy tu hiệp tòa Kim Khuyết,
 Ứng diệu hòa bát tiết bốn mùa;
 Chuyện đời chẳng có hơn thua,
 Cùng hay được mất phân bua với người.
 Con nhẫn nhục nụ cười nở mãi,

Chí khoan hòa con hãy bình tâm.
 Nếu khi có mắc lỗi lầm,
 Tự con sám hối âm thầm nội trong!
 Con biết tánh thì không xao lãng;
 Đã thấy tâm ắt sáng Đạo Thầy,
 Chớ đừng khoe mãi rằng hay,
 Nhu hòa chẳng có, bởi lai thói đời.
 Thầy thương con từng lời dạy dỗ,
 Khuyên các con ái ố không nên,
 Sân si tham hận phải quên,
 Các con gắng diệt chớ nên để lòng!
 Còn lục đục nằm trong tư tưởng,
 Tánh ý phạm khó hường điển thiên.
 Đã tu thì phải cần chuyên,
 Chẳng nên giải đãi đảo điên tâm lòng,
 Con chìm lắng huyền không chuyên đạo,
 Pháp luân thường lai đảo lại Cha.
 Hôm nay tác hợp một nhà,
 Ngọc Kinh con mở, Bửu Tọa Thầy khêu,
 Diệt tánh phàm con nêu ý chánh,
 Thấy mị tà con lánh mau mau.
 Thiên trong những lúc tâm xao,
 Định trong những lúc con đau khổ nhiều!
 Càng đại định càng siêu ý chí,
 Càng tham thiền hườn khí diệu thanh,
 Con tu cố gắng trọn lành,
 Thầy ban thiên điển Trời xanh hóa hồng.
 Thôi bậy lời Thầy thặng hồi trẻ,
 Tiếp đàn sau Thầy hé cơ màu,
 Cơ Trời dĩ định không lâu,
 Phục Nguyên con gắng lai đầu đứng tên.

Phục Nguyên con làm nên trang sử;
 Sử Càn Khôn đề chữ Phục Nguyên.
 Con ơi hãy gắng tròn duyên,
 Lời Thầy ban trẻ nhủ khuyên tu hành.
 Thôi Thầy thặng.

08. THẦY DẠY THƯỜNG TỊNH ĐỊNH

Ngọ thời, ngày 01 tháng 01 niên Mậu Thìn.

THI

BẠCH sắc hào quang tỏa khắp vùng,
HẠC reo thủ lễ tiếp HUYỀN KHUNG.
Đồng tâm định tánh hòa thiên điển,
TỬ tục qui y cứu thế chung.

Mô Phật! Xin chào pháp đàn.

P.N.: Mô Phật! Kính lễ Bạch Hạc Đồng Tử.

B.H: Bạch Hạc Đồng Tử có nhiệm vụ báo đàn
trước Từ Phụ giáng lâm, Bạch Hạc xin lui để hộ đàn.

THI

HUYỀN vi ẩn mật lắm con ơi!
KHUNG khuyết thành tâm rõ máy Trời,
THƯỢNG phụ lâm trần toan giải nạn,
ĐỂ truyền diệu pháp khắp muôn nơi.
GIÁNG cho con biết ngày khai đạo,
HẠ chữ đề thơ hãy nhớ lời.
ĐÀN mở Siêu Hình cơ giáo hóa,
TIỀN lai hậu sự chớ buông lời!

BÀI

Thầy hỉ con, thành tâm nghe dạy!
Hãy y lời, Cha khai sau đây:
Huỳnh gia khai Đạo đủ đầy,
Rạng thường tịnh định chuyển xoay pháp màu,
Luôn năng tịnh hoát sâu diệt lý,
Và định nhiều trực chỉ hành thâm,.

Đứng, đi, ăn, nói, ngồi, nằm,
Trụ vào chỗ yếu thậm thâm vi huyền.
Con hãy khá tịnh yên thân thất,
Đừng buông lời mà mất điển linh,
Cần Khôn vũ trụ xoay hình,
Cha đây làm lọc nguyên sinh trở về.
Gắng, gắng tu giải mê đau khổ,
Cố, cố, trau đoạn chỗ tử sanh,
Khai thông yếu mạch đành rành,
Diệt trừ cái gốc bốn sanh nơi lòng.
Thương cho trẻ vì không yên dạ,
Hằng ngẫm suy tất cả độ đời!
Nhọc thân lao trí nào ngơi,
Nên nay Thầy giảng khuyên lời thành tâm.
Đạo là gốc uyên thâm con biết,
Khí hạo nhiên bá diệt vô sanh,
Cũng trong nguyên lý ngũ hành,
Do Thầy phóng họa mà thành đố con!
Thầy tác tạo trường tồn khắp chỗ,
Khí âm dương điều độ quân nhau,
Các con đồng hóa thai bào,
Là do một gốc một màu vô vi.
Có hữu thể con tri con rõ!
Có xúc thời là có giận hờn,
Kèm theo cảm giác lòng con,
Tức là sự biết ẩn mòn trí thơ!
Theo chuỗi đời trước như nhiễm mãi,
Sống nơi trần con phải lộn quanh,
Mưu sinh nghiệp kế tạo thành,
Gia đình thế tử là gánh khổ a!
Bị trói buộc trong nhà sanh tử,

Mãi đắm mê trên như đêm ngày,
 Ái ân yêu mến cuồng say,
 Chơn linh sa đọa, nhạt phai dần dần...
 Bồi cho nên thức thân mờ ám,
 Khó về Thầy thọ cảm quyền năng,
 Con thường giục già bám trần;
 Chạy theo bóng huyền không cần cái chơn!
 Vì cái chơn các con không thấy;
 Vì cái chơn chẳng lấy chẳng gìn;
 Cái chơn đâu được mắt nhìn,
 Nên con giải đãi tâm mình bài buôi.

Phải không này con Thiên Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ đúng vậy!

THẦY:

Con chỉ thích mua vui chốc lát,
 Nuôi sự buồn tan nát đêm ngày,
 Vì con biết một chẳng hai,
 Trí khờ đâu thấy CAO ĐÀI tá danh!
 Thầy đến trẻ mắt xanh chẳng ngó,
 Thầy vuốt đầu con có thấy đâu?
 Cho nên tu đầy cơ cầu,
 Ngày tàn tháng lụn não sầu chưa vui!
 Thầy đã dạy tìm nơi thanh tịnh,
 Hãy ân tu đĩnh tính chuyện đời,
 Chuyện đời cứ mãi dần dờ,
 Các con chớ nhiễm tâm thời phóng luân.
 Nay Thầy giảng vào khuôn tạo hóa,
 Gắng mở tâm bỏ giả về chơn,
 Trường sanh tam bửu bảo tồn,
 Năng nuôi sự sống linh hồn sơ khai.
 Các con ơi! Ngày dài đâu thấy;

Thấy ngày tàn Thầy rải điển linh,
 Trong cơ mật pháp siêu hình,
 Do Thầy xoay chuyển Tứ Linh quay về.
 Đây con Thiên Phục Nguyên! Hãy gắng ghi
 nhớ lời Thầy dạy...!

P.N.: Bạch Thầy con vâng!

THẦY:

THI

RÒNG nằm, Phụng múa Hạc châu reo,
 RỪA mãi co đầu chẳng biết đeo
 HỔ chuyển luân xoay điều khá nhớ,
 Tam gia "Tứ Tổ" phá sườn đèo.
 Phá sườn đèo giữ trong Tứ Tổ,
 Thầy chuyển xoay đã lộ máy huyền,
 Gà thường vang tiếng mái hiên,
 Gáy o dấy sớm người hiên ra tay!
 Ngựa không chạy đường dài sức yếu,
 Dê đã nằm bí hiểm sườn non,
 Con ơi! Máy tạo xoay tròn,
 Khó mà lọt đặng bâng môn khổ sầu!
 Vì các con tạo bao ác báo,
 Cơ sây sàng rớt ráo chọn người,
 Trẻ ơi! Hãy ráng cố bơi,
 Tìm câu đạo lý Cha Trời xiển dương,
 Sắp đến đây đoạn trường chuyển biến,
 Vì chống kình đường tiến nẻo lui,
 Cái cơ khinh khí rối nùi,
 Làm sao mà lánh vào chui hang gầm?!
 Do máy Trời phóng tầm lộ liễu,
 Nay giảng dân Thầy biểu con tu,
 Nếu mai trong cảnh mịt mù,

Niệm câu đạo pháp Thân Du độ hồn.
 Kèo không thôi các con xơ xác,
 Khó bảo tồn tan nát thân hình;
 Năm châu, lục quốc chiến chinh,
 Há mong tránh khỏi điều linh thảm nàn,
 Biển sóng xô cuốn trần nhân loại,
 Núi tan tành, bốn cõi khiếp kinh.
 Thầy cho ác báo hiện hình,
 Để mà nuốt xác trăm nghìn thê lương.
 Giết những kẻ khôn lường xảo quyệt;
 Giết con khờ chẳng biết tâm tu.
 Cho cơ sát phạt bấy chừ,
 Do tay Thầy khiến xuống từ Ngọc Hư.
 Rồi xáo trộn rối như đau khổ,
 Chiến tranh nhiều khó độ trần gian!
 Tự con thúc giục làm càng;
 Tự con sát phạt rồi mang thảm sầu!
 Thầy đã khuyên từ đâu tu học,
 Gắng nghe Thầy truyền đốc chơn kinh,
 Để cho Thầy được phi tình,
 Không nghe nay chịu thâm hình đó thôi!
 Ôi! Nào biết cuốn trôi dòng nước,
 Sấm nổ vang sau trước hãi hồn!
 Nắng mưa sét đánh dập dồn,
 Nào đâu chạy thoát Càn Khôn của Thầy!
 Vì giảng lời đủ đầy oai lực,
 Vong Thiên la Thầy bức con vào,
 Nếu con học đạo rèn trau,
 Thành tâm khẩn nguyện Thầy nào bỏ đâu!
 Vì các con cứng đầu, cứng cổ,
 Khó ra lời dạy dỗ hoài hoài.

Cho nên Thầy khiến tặc loài,
 Nhiều vương trần cảnh ngày mai điêu sâu!
 Gìn phận tu con câu Đại Đạo,
 Phải hòa mình dịu bảo nhân sinh,
 Ôn hòa lời nói của mình,
 Khiêm hòa từ tốn người nhìn mến thương.
 Thầy hằng dạy vô thường con hỡi!
 Cái xác trần khó nổiặng lâu.
 Sống trong biển trước thành sâu,
 Mất còn, còn mất biết đâu không chừng!
 Khi đã tu chớ mường thái quá,
 Không giận buồn mô tả mông lung,
 Chí tu thì phải đại hùng;
 Chí tu gắng quyết vẫy vùng biển mê!
 Con chịu lònặng để về Bạch Ngọc,
 Hạnh hạ mình để học Đại Từ,
 Chớ nghinh ngang lắm mịt mù,
 Đừng nên nóng nảy bấy chừ hôn tan!
 Quày thiện lương tìm sang bị nạn,
 Chốn thanh nhàn làm bạn vô vi,
 Ôm chi trần thế ai bi?!
 Ấp chi đau khổ những gì dạy con!!!
 Đời đã dạy khó tròn thân xác,
 Đời dạy con tạo ác hoài hoài;
 Đời thường khuyến dụ mê say,
 Sao con chẳng khá tâm hoài đổi thay?!
 Con cứ mãi miệng nhai giả tạo,
 Tâm của con như bão gió đồng!
 Nó luôn luồng thổi nội lòng,
 Làm cho xáo trộn con không hành trì!
 Do gió trần thổi đi cuốn cát,

Và tâm con thuyên tác chạy theo,
 Lòng con chẳng định máy chèo,
 Cứ rong duỗi mãi hiểm nghèo lắm thay!
 Thầy dạy trẻ CAO ĐÀI định tiếng,
 Là Huỳnh đình, thoát biển trần vơi,
 Sao con chẳng chịu nghe lời,
 Để cho Thầy nát tâm thời quận đau?
 Quyền năng đã bủa xuống trần rồi,
 Thức tỉnh tâm tu lắm thâm ôi!
 Con khá qui y gìn bốn tánh,
 Kẻo thôi đọa lạc khó ra lời.

HỮU

Ra lời Đại Đạo cứu con chơn,
 Thầy sát phạt con để tỉnh hồn.
 Dụng báu Đò Thiên đang giáng hạ,
 Hôi lai bỏ trẻ, gắng tu tôn!

HỮU

Tu tôn Thái cực bốn xưa khơi,
 Thầy bủa Thiên La bốn cửa Trời,
 Để cứu con trần mau tỉnh mộng,
 Ái hà vượt sóng trước sau thời!

BÀI

Thương con Thầy tiếp bao lời,
 Nay Thầy bủa điển vậy thời khắp nơi.
 Thần LINH TINH xuống đời tác tạo,
 KIM LINH TINH quả báo giăng rồi,
 Các con rất khó than lời,
 Bởi vì ngu dại đến thời chẳng tu!
 THIÊN TƯỚNG TRỜI xuống từ từ đó,
 Bủa lưới Trời đâu có đơn sai,
 Ôi Thầy nay tỏ thương thay!

Làm sao cứu trẻ, vì đây oan khiên!
 Cơ sát phạt khó yên các nước,
 Tận diệt vong ít phước tiêu hồn,
 Con ơi! Bởi thiếu trí khôn,
 Không tu đa sự khó tồn xác thân!
 Loạn năm châu đến gần con hỡi!
 Do tặc đồ nông nổi gây ra,
 Chiến tranh máu đổ chan hòa,
 Khó nào dựng tránh oan gia nghiệp đời!
 Bôm khinh khí vậy thời tung nổ,
 Giết các con từ chỗ trần gian,
 Thầy tuôn châu lệ hai hàng,
 Nhưng nào cứu đặng, quay đàng mặt sau.
 Trong cơn đời Nam Tào ghi rõ,
 Còn Đạo Thầy đã có nguyên linh,
 Thế Thiên Bắc Đẩu ra hình,
 Độ nhân gieo mối Đạo Huỳnh hôm mai.
 Thầy cho biết ngày nay dấy động,
 Loài ác gian kinh chống lẫn nhau,
 Từ đây lẽ sống vàng thau,
 Trong cơn lửa đỏ nói nào hết đâu!
 Biển sẽ hóa còn dâu thay đổi,
 Núi nổ tung không lối tìm ra,
 Hai bên giành giựt lại qua,
 Cơ thiên bủa khắp trăm kha thâm nân!
 Trời mịt mù tuy sang hạ chí,
 Đời lửa hồng vì khí đảo điên,
 Sấm vang giặc tới liền liền,
 Ất là con khó tránh miền gian nguy!
 Cơ đời đến suy vi cùng cực;
 Cơ Đạo Thầy tùy lúc trường ra,

Con ơi! Hãy gắng hiệp hòa,
 Quây đoàn kết mối liên gia tu hành.
 Nhắc nhở nhau lời thanh ý thật,
 Cùng khuyên chung kéo mất linh hồn,
 Cái cơ chuyển biến dập dồn,
 Nào đâu đừng tránh bão bùng phong đờ!
 Vì hắc quỷ nhào vô xử tội,
 Còn thiên thần xuống tới hoành hành,
 Thiên tai dịch chướng lân sanh,
 Bệnh đau la liệt Thầy hành các con!
 Con phải biết tìm trong thể phách,
 Mối hườn hồn đạo mạch huân chưng,
 Nếu mà cứ mãi lưng chừng,
 Đến đây khó tránh ác hung tặc đờ!

HỮU

Tặc đồ dấy loạn hại con trần,
 Vì bởi không tu lụy xác thân.
 Cơ chuyển Thầy xoay hành pháp biến,
 Càn Khôn vũ trụ đổi thay trần!

BÀI

Thái dương rực sáng ban ngày,
 Búa liềm tiêu diệt, người cày không công!
 Nói sao chín chữ Hồng môn,
 Sẽ còn tồn tại trong vòng thế nhân!

***

Hỡi con ơi! Định thần nghe tiếp,
 Thầy giảng về các việc sau này,
 Bởi vì sát máu hung loài,
 Cho nên búa diệt tiêu rày từ đây!
 Ngôi sao Dực của Thầy sáng chiếu,
 Nhọn năm đầu con hiểu là chi?

Tự con định tình xét suy,
 Ấy là mặt nhứt giải nguy cho đời!
 Cơ ác hung hóa lời hành sự,
 Búa với liềm trêu như các con!
 Để cho con hãy tỉnh hồn,
 Từ từ nó hoại, Thầy trông con về!
 Cửa Thiên la để huề đừng tránh,
 Này con ơi! Khó lánh điếm đời,
 Ngô đồng đã trải rộng khơi,
 Nhưng không một hạt độ bồi thân con!
 Vì cơ tận diệt tròn sự sống,
 Nếu con nào kinh chống với Thầy,
 Quyền năng sát phạt chuyển xoay,
 Nghịch Thiên sẽ khổ, u hoài điều linh!
 Con thuận Trời bình minh sự sống,
 Nếu trọn tu con lắng lặng lòng,
 Bằng không con phải mắc tròng,
 Bệnh tình ôn dịch, khó mong vầy vùng!
 Thầy cho biết con từng thiên hóa,
 Cơ của Thầy mô tả năm phần,
 Từ đây Thầy dạy lần lần,
 Cho con thấu hiểu vị nhân tiếp đời.

THI

Phù Tang một cõi biển u sầu,
 Đông liệt, Tây tàn cứu đặng đâu!
 Nam, Bắc tranh hùng trong biển lửa,
 Trung ương mạch lúa đã gồm trâu.

BÀI

Các con ghi nhớ điều này,
 Á Châu oằn oại ngày mai thảm nàn!
 Cơ sát phạt Thầy đang diễn tiến,

Âu hành kim binh biến dài dài,
 Do vì chẳng biết Ngõ Hai,
 Đạo Thầy bán rẻ vào tay quỷ thần!
 Còn Úc Châu tiêu lân con hỡi!
 Châu Mỹ còn vì bởi hành kim.
 Các con nghe rõ tri nguyên,
 Phi Châu vùng vẫy búa liềm trợ giang!
 Vì thủy địa đang tràn sóng dậy,
 Nó độc quyền cầm lấy mạng sinh,
 Con ơi! Ngộ biến từng hình,
 Thân tâm con vững còn gìn luôn luôn!
 Thầy cho biết khai nguồn Đại Đạo,
 Sau Nam Bang Thánh giáo ra đời.
 Dù con đau khổ chẳng ngơi,
 Mai này Thầy sẽ đến nơi công bử,
 Ráng khổ lòng đường tu nhẫn nhịn,
 Mà y hành theo lệnh của Thầy,
 Công phu con gắng miệt mài,
 Biết bao bầm dập há lay tinh thần.
 Dù đất nhỏ thọ phần sinh khí;
 Dù thấp hèn dân trí chưa lên,
 Nhưng mà tâm đạo vững bền,
 Thì Thầy giáng ngự đề tên CAO ĐÀI.
 Dù các con hằng ngày lam lũ,
 Vất vả nhiều chưa đủ miếng ăn,
 Nhưng con lập hạnh tu thân,
 Thầy đây bồi bổ khí thần cho con.
 Dù các con vẫn còn đau khổ,
 Vật chất ngoài chưa đủ đầy,
 Nhưng tâm chẳng có mờ phai,
 Thầy đây sẽ đến hoằng khai Đạo Trời.

Các con ơi! Đến thời loạn tặc,
 Nó tiêu trừ cho mất ác hung,
 Lạc thành nhân nghĩa thiện tùng,
 Thầy đây mới giáng trùng phùng cùng con.
 Vì chổi quét sạch tron giống xấu,
 Lộ tốt mời Thầy đảo lai chơn,
 Nếu mà con thiện tâm hườn,
 Sau đây sẽ gặp tiếng đờn thiêng liêng.
 Thầy giáng hạ gieo truyền Thánh giáo,
 Độ con trần khai đạo kỳ tam.
 Dụng nhân thoát tục phi phạm;
 Dụng trang hiểu đạo lo kham tu trì.
 Thầy cho biết cung Ly lửa dậy,
 Con ơi con! Định đấy cho yên.
 Bằng không mãi khổ nối chuyền,
 Lắm điều xao động ưu phiền luôn luôn!
 Nay Phục Nguyên!
 Hôm nay Thầy lộ thiên cơ,
 Những mong con trẻ chớ lơ việc tu.
 Con ơi! Đại chí trừ trừ,
 Thì không yên việc bậy chừ thế lương!
 Thầy nay lộ diễn ra tuồng,
 Nào đâu có lộ vì khuôn hóa hoằng!
 Mau mau tỉnh giấc mộng trần,
 Đây lời Thầy dạy thêm phần vững tâm.
 Con tu đâu có sai lầm,
 Chớ đừng chán nản quỷ trông ma treo!
 Đạo lòng con hãy thường khêu,
 Đừng cho lụn mãi, tiêm nhiều không nên.
 Chí tu con hãy vững bền,
 Sau này hữu dụng Thầy bèn đến con.

THI

Thương con tác tạo lỗi nông cuồng,
 Dạy trẻ bao lời nước mắt tuôn,
 Lộ hết cơ Trời cho thấy biết,
 Gắng mà tu học hóa hoằng khuôn.

HỮU

Hoằng khuôn đạo lý chuyển kỳ tam,
 Con đáo lai nguyên thoát tục phàm.
 Sấm dậy tung Trời mù mịt đất,
 Vang rền khí hậu, khắp trần gian.

HỮU

Trần gian các nước loạn tranh hùng,
 Binh biến tràn lan tiếng nổ tung.
 Chớp nhoáng banh thầy nào thấy xác,
 Linh hồn đọa diệt tối âm cùng!
 Thương trẻ bao lời nói chửi chan,
 Mau mau quay gót trở thiên đàng.
 Không thôi lửa ngập trời vang sấm,
 Kèo hoại tinh thần chẳng đặng an!

BÀI

Núi xương sông máu lan tràn,
 Thầy phơi chiến địa khó an tâm hồn!
 Vì binh biến các con đâu thấy,
 Nào tránh xa cơ thái của Thầy!
 Thiên la giăng bủa hết rồi,
 Ngục tù mười cửa đang mời đón con!
 Cơ sát khí đằng đằng dậy sóng,
 Chiến chinh đây con sống sao đây?!
 Nếu mà tinh khí chẳng đây,
 Khó mong hô hấp chuyển xoay đạo lòng!
 Trong một phút con không chớp mắt,

Tiếng nổ tung thì mất thân rồi,
 Sao mà đầy đủ về ngôi?
 Thương con tỏ lộ bao lời thiết tha!
 Thầy dạy con khiêm hòa ái truất,
 Gắng tu hành chớ mất thời gian,
 Mau mau gắng tịnh tham toàn,
 Tịnh đi mới luyện chu toàn khí thiên.
 Gắng tịnh định qui nguyên hiệp tánh,
 Gắng luyện về trong cảnh vi huyền.
 Con ơi! Trở đáo hạo nhiên,
 Ban sơ NHỨT KHÍ, Thầy truyền một câu.
 Con hãy tu đủ bầu dương khí,
 "TỬ TỔ HÒA MÔ VỊ HIỆP QUI",
 "ÂM DƯƠNG CHIẾT KHẢM ĐIỀN LY",
 Kết thành nguyên bốn ANH NHI BỒ ĐỀ.
 Là lúc con trở về Phật tánh,
 Ý hiển lương con lánh mùi đời,
 Lòng con thoải mái thành thơi,
 Đường trần không nhiễm đã rời từ đâu.
 Thì lúc đó ngũ châu rối loạn,
 Nhưng tâm lòng con ráng định yên,
 Thấy trong xoay chuyển đại thiên,
 Thầy mong rước trẻ hồn nhiên trở về.
 Nhược bằng không ngặt nghèo bớ trẻ!
 Khó cứu con theo lẽ tuần hoàn!
 Luật Thầy vay trả quả căn,
 Luân hồi con khó cân phân đường về!
 Bấy nhiêu lời khai mê con trẻ,
 Mau thành tâm lớn bé y hành.
 Gắng tu cội đạo trở sanh,
 Hườn lai thiên tánh Thầy dành cho con.

Hôm nay Thầy có bấy nhiêu lời. Thầy đã lộ thiên cơ khá nhiều. Phục Nguyên! Con hãy gắng y hành theo lời của Thầy đã dạy...

THI

*Giã lui đáo trở Bạch Hư Cung,
Dạy trẻ tu mau tránh hãi hùng!
Khuya sớm chu toàn năng chí đốc,
Kèo thôi đọa lạc khó bươn vùng.
Thôi Thầy giã lui.*

09. ĐẠI TỪ PHỤ PHƯƠNG ĐÔNG GIÁO ĐẠO

Dậu thời, ngày 01 tháng 11 niên Mậu Thìn.

THI

*NGỌC tòa sáng tỏa cõi cung thanh,
HOÀNG PHỤ khai cơ chỉ giáo hành.
THƯỢNG khí tầng trên ba sáu cảnh,
ĐẾ truyền mật diệu hỉ tâm thành.
GIÁO hoằng nhiệm lý huyền vi ẩn,
ĐẠO mạch tri nguyên trẻ hiểu rành.
NAM hòa cư LY, Trời sắc đỏ,
PHƯƠNG hòa dĩ thái điểm tinh anh.*

BÀI

*Trong tám câu Thầy dành cho trẻ,
Lời mật truyền vạch lẽ lý mâu,
Khuyên con tu học nghiêm trau,
Nhập tâm mọi ý thật lâu mà hành,
Nơi Đế Khuyết bạch thanh vi diệu,
Cõi Ngọc Tòa Thầy chiếu điển linh,
Ẩn mâu huyền khí sắc huỳnh,
Bạch quang thân điển nhân sinh độ hồn.
Cơ nguy biến dập đôn tới tấp,
Nạn lan tràn khắp khắp nhà nhà!
Gần đây chẳng có bao xa,
Các con sẽ thấy lời Cha giảng truyền!
Qua kế tiếp rần liền cấu xé,
Ra khỏi hang cản trẻ đau mình.
Đang gồm máu chạy động kinh.*

Xác xơ chiến địa phơi nghìn xương tan!
 Ôi! Thê thảm bàng hoàng bao lẽ,
 Ngựa chạy đường tự té xuống hầm,
 Rớt người kêu cả thét gầm,
 Nào ai nghe thấy thỉnh âm cứu mình.
 Ôi! Cha thương sanh linh đồ thán!
 Dạy bao lời hãy ráng quay đầu,
 Kẻo thôi khốn ách chạy đâu,
 Nơi nào bết tắt khó hầu thoát qua!
 Vì bùa khắp thiên la địa võng,
 Do Thầy giảng lỗ trống nào chun,
 Nguy tai mới thấy hãi hùng,
 Dao binh dày đặc, tận cùng khóc than!
 Kia dê đứng đầu hang sườn núi,
 Cứ kêu hoài lâm lũ ai nghe?
 Nó liền vang khóc nã nề,
 Nào ai có biết chờ che thân mình?
 Rồi khỉ bỗng nhảy mình lẫn lộn,
 Hết trèo chồn chồn cháy rừng;
 Rừng sao sạch hết nhân dân,
 Bấy giờ kêu khóc ai cần cứu đâu!
 Thầy thương trẻ mày châu lệ đổ,
 Nên réo hoài vớt khổ trần mê!
 Cơ thiên đã quá cận kề,
 Cơ đời biến chuyển nã nề tang thương!
 Kỹ nhìn lại tình sượng gà gáy,
 Ánh vầng hồng sáng chói Trời Nam,
 Phương Đông giáo Đạo phi phạm,
 Đó ngày xán lạn Ngọc Hoàng canh tân!
 Khi đứng lúc xạ lừng nguyên khí,
 Để độ trần huyền vị Tiên Thiên.

Đứa nào nghịch ngỗ đảo điên,
 Thác rồi phải chịu lụy phiền hồn linh,
 Còn trẻ nào làm thỉnh tu học,
 Tánh hiền lành Thầy lọc lại xem,
 Cứu con Thầy nắm rồi đem,
 Về trên Bạch Ngọc tự rèn kim giai.
 Đứa nghịch ngỗ ác loài cấu xé,
 Theo âm thần mau lẹ dất hồn,
 Cảnh trần hỗn độn ám hôn,
 Biết đâu trời đất tỉnh hồn con ơi?!
 Trên Thiên la cửa Trời nổ tiếng,
 Dưới đất thét gầm chuyển cạp vang,
 Loài người chinh chiến tan hoang,
 Cửa nhà đổ nát máu tràn lệ rơi!
 Đồ với đen vậy thời tranh luận,
 Này con ơi! Thầy dựng CAO ĐÀI.
 Để cho con hiểu tương lai,
 Huy hoàng giáo đạo ngôi Hai xuống trần.
 Nay Thầy xạ sáng ngàn điển chiếu,
 Cho trẻ nào thấu hiểu đường tu.
 Thiên cơ Thầy lộ từ từ,
 Con nghe nhập tánh chơn như quay về.
 Ôi! Sắp đặt mọi bề tất cả,
 Thầy đau lòng vói vá trẻ thơ,
 Những mong con chẳng tàn mờ,
 Những câu giáo huấn, Thầy chờ từng giây.
 Kẻo không thôi Đông, Tây binh lửa,
 Trận chiến này do của Thầy ban,
 Con ơi! Xơ xác đồng hoang.
 Còn đâu chi độ lo toàn xác thân!
 Con xuống bằng chơn thân dương khí,

Hấp hô nhiều tinh túy Tiên Thiên,
 Đó là mới phá xích xiềng.
 Chớ nào con nếm mùi hương vị trần?
 Con ơi con! Ân cần Cha dạy,
 Nghe mấy lời canh cải mau mau,
 Kẻo thôi sóng dậy ba đào,
 Giặc Trời châu chấu khó nào tránh tha.
 Đồng ruộng lúa trồng mà chẳng thấy,
 Nước mãi tràn không lấy lại vào,
 Rừng cây thiêu rụi hôm nào,
 Các con mới biết. Cha trao dạy tường!

HỮU

Dạy tường trẻ hãy thấu thiên cơ,
 Gắng gắng lo tu kẻo trễ giờ.
 Ánh thái dương hòa đi khắp cõi,
 Ngày tân lười bú vớ liềm cơ.

BÀI

Khổ thay con chẳng chịu tu,
 Nên Thầy giao trẻ cho Chư Thần điều!
 Mong trừng trị tặc kêu bản tánh,
 Bởi vì con sống mảnh đất đời,
 Tường rằng trường cửu tuổi trời,
 Nào đâu có biết vậy thời hoại băng?
 Lùn sẽ đến từ thẳng dẫn dạy,
 Rồi đũa cao đũa phải hạ mình.
 Cao người to lớn làm thình,
 Khoanh tay nhìn mặt, lùn kinh sợ liềm!
 Còn thẳng trắng ngời im lơ đểnh,
 Để xem rằng chuyện đến là sao?
 Nó cười mỉm mặt quay vào,
 Thẳng lùn diệt hết đũa nào nghinh ngang.

Ôi! Thầy định Phù Tang đất sống,
 Vì thông minh tánh nóng hãn hung!
 Nên Thầy dạy đũa tận dùng,
 Hậu thiên sát khí diệt chung nhơn loài!
 Nhưng Thầy nghĩ bỗng quay ý tưởng,
 Muốn độ con vào ngưỡng cửa Trời,
 Cho nên trận chiến lộ mòi,
 Từ đây cấu xé hai nơi khác nòi!
 Hai thẳng cao đứng coi cười mãi,
 Rồi đánh nhau giành phải về mình,
 Thẳng nào mặt đỏ nghinh nghinh,
 Ấy thẳng cờ thẳng vì in điển Thầy.
 Con phải hiểu là đũa tận diệt,
 Đó do Thầy khúc chiết từng cơ,
 Từ từ Thầy mở ván cờ,
 Để con thấy rõ chớ mờ trong tâm.
 Ngôi sao lớn đã nằm chan chói,
 Còn linh tinh một dãy sau hàng.
 Nặng thay cuộc chiến Mỹ Nga,
 Thầy đây cho biết thật là bi ai!
 Tuy là nó là hai thẳng lớn,
 Nhưng đều ngu tóm gọn tay Thầy!
 Làm sao hay được mà hay?
 Thầy cho con biết lời tỏ tường!
 Vì thẳng trắng Tây phương chễm chệ,
 Còn thẳng vàng bán ế rao hàng,
 Nhưng lòng nó thật là ngang,
 Muốn đi chiếm cứ họ hàng của Cha!
 Nên Thầy phạt tan ra lửa khói,
 Sụp đất rồi coi nó ra sao?
 Thiên cơ Thầy bủa lưới vào,

Xem rằng nó biết Trời cao nhiệm màu?
 Nó thật hay trong bầu hậu khí,
 Nhưng vỡ lòng vì chủ ngu dân,
 Thầy cho tự nó nghiệm phân,
 Làm sao qua mắt chơn thần của Cha?
 Lũ côn đồ búa ra chém trẻ,
 Thì Thầy sai Thiên Đế phạt răn,
 Để cho nó tỉnh tâm thần,
 Biết rằng Đại Đạo không cần đũa hay!
 Nhờ thầy trắng vung tay chỉ điểm,
 Thầy phạt răn tự kiếm quay về,
 Để cho thất bại nặng nề,
 Xem coi nó chóng chữ "Tề" là đâu?
 Hai thằng lớn còn đâu Thầy để;
 Để thằng lùn nó dễ chạy ngang,
 Nhưng mà chiếu cố thằng vàng,
 Là Thầy điểm Đạo Nam Bang hóa hoẵng!
 Sấm động kinh xẹt lần tiên khí,
 Chín tầng trời sắc chỉ Thầy ban,
 Cho con tu học an nhàn,
 Thấy huyền vi mật mở mang tâm điền.
 Nhưng Thầy lọc đũa hiền chọn lấy,
 Kẻ ác hung đào thải loại ra,
 Để cho nó chạy theo ma,
 Quỷ hồn dẫn dắt thật là đốn đau!
 Cơ tận diệt thằng đen mất gốc,
 Thằng đồ màu nó khóc nó la!
 Cha ơi! Lạy bố hồi Cha,
 Ngày nay tuyệt chủng con xa Cha rồi!
 Vì thằng xanh Thầy coi chẳng được,
 Dem nó đi về trước là hay,

Nhập vào với trắng phương Tây,
 Da vàng còn giống Thầy khai chánh truyên.
 Nay cho biết cơ Thiên ứng lộ,
 Ngũ châu còn một số tương tàn!
 Ba nhà nhập lại một hàng,
 Vàng cùng với Trắng, Đen chan hòa vào.
 Con ơi con! Mau rao bí nhiệm,
 Kẻo thời gian nó khiến qua mau.
 Đến cơ nước mắt tuôn trào,
 Con đây khó tránh nơi nào dựng an!
 Nếu con tu Thánh Thần trợ giúp,
 Cho phân phút chút vẹn toàn;
 Qua con bĩ cực lâm than,
 Luôn luôn học lấy Kim Cang nhiếp bầu.

HỮU

Nhiếp bầu rối loạn khắp năm châu,
 Thầy đã ra cơ ứng diệu màu,
 Chẳng có bao xa đời chuyển biến,
 Đây lòng máu chảy hóa cồn dâu!
 Tan thương khó tránh liệu lường,
 Máu tràn chảy mãi như cuồng sóng xô!
 Con ơi con! Mặt hồ im phẳng,
 Nay động khuya nào thảng bại gì,
 Cho con rõ thấu huyền vi,
 Để con xác nhận Mâu Ni cơ hành!
 Nếu con nghe thật lành tâm học,
 Thầy độ hồn lao nhọc cũng cam,
 Nhưng con chẳng chịu khóa dầm,
 Làm sao Thầy kéo về Nam một bầu?
 Nay diễn tiến Cha râu chua xót.
 Nạn giặc Trời ắt lọt trần gian,

Khó thay yên lặng hoàn toàn,
 Biết con còn mất mà mang diệu mâu!
 Chữ vô thường con đâu học rõ,
 Đường luân hồi chẳng có nghĩ xa.
 Một bên Phật Thánh xuống hòa,
 Một bên quỷ kéo là ma kêu về!
 Hai bên rõ giác mê tường tận,
 Sao mơ hồ con chẳng chịu tu?
 Để cho tâm chí mịt mù,
 Nó lúi đi mãi nghìn thu không về!
 Vì con mãi mê thế giả ảo,
 Nên Thầy kêu muốn ráo lời chơn,
 Để con tường tận nguồn con,
 Bụng Thầy đã mọc hết tron đó rồi!
 Lộ thiên cơ vậy thời thật khó,
 Nhưng cứu con Thầy bỏ công trình,
 Hạ mình nhẫn nại hy sinh,
 Nói bao tình tiết giải nghìn bi thương!
 Nhưng Thầy biết đoạn trường con sống,
 Trong cơ Thầy con chống không nên.
 Muốn cho con chóng lập nên,
 Sửa tâm thay tánh con quên dần dần!
 Con trong tay Thầy lần bóp chặt,
 Thì làm sao con lật thế cờ,
 Thầy đâu tai điếc mắt ngờ,
 Nên Thầy kêu trẻ chớ chờ nữa chi?
 Đạo của Thầy chỉ duy có một,
 Con không nghe ma hớp hồn con!
 Rồi con cứ khóc nào còn,
 Cuộc trần thay đổi khó tồn hậu lai!

HỮU

Hậu lai Thầy sắp đặt thiên cơ,
 Hai đũa cùng tranh một ván cờ.
 Thầy bắt thẳng xem cho thẳng trận,
 Để vào có sự chẳng thay giờ!

HỮU

Cứu con thoát ách biển trần gian,
 Mau khá thành tâm học Nhân Tàng.
 Chuyển biến ngày ngày luôn sửa đổi,
 Hướng đường bỏ ngạn gắng tâm sang.

***

Thoát khỏi trần gian cảnh máu tràn,
 Là con đã định bởi tâm an.
 Còn đâu hóa bể chiều thay đổi,
 Mơi sớm về Tần đến Sở tan.
 Thương con Thầy dạy thật tình,
 Muốn con tu học làm thính mà hành.
 Kia gương xưa đành rành còn đó,
 Lục quốc tranh nào có lâu bền?
 Thuấn, Nghiêu hòa võ tiết trên,
 Cho nên thuận trị lâu bền nghiệp gia.
 Còn Bành Tổ đến già trăm tuổi,
 Tám trăm năm cũng rụi linh hồn!
 Sao con chẳng học gương khôn,
 Để mà sống mãi trường tồn vô sanh.
 Kia! Hạ Võ thẳng trăm bao nổi,
 Vì ác loài đắc tội với Trời,
 Gây nên đau khổ muôn nơi,
 Loạn dân cấu xé bờ rời tám thân!
 Kia! Trụ Vương, tâm thần băng hoại,
 Vì đắm mê sắc phải theo mình,
 Gương xưa còn thấy như in,

Sao con chẳng rõ, sửa mình mau mau!
 Còn những đứa nhìn màu sắc chùng,
 Thầy cũng răn cho đúng cơ trời,
 Đâu đâu cũng một mà thôi,
 Nào ai chia rẽ xa rời Cha con?
 Con hãy đọc nghiệm tường Tam Quốc,
 Thời tranh hùng chẳng khuất ngũ an,
 Dựng lên sự nghiệp Tam Hoàng,
 Nào đâu có dễ, thờ than liền liền?
 Tuy Khổng Minh người hiền trí đồng,
 Nhà Hồn băng nào sống lâu dài,
 Cũng do thiếu đức mới phai,
 Cơ tân binh biến nghiệp ai về mình!
 Kia! Hạng Võ xuất sinh dững mãnh,
 Chết Ô giang thác chẳng có đâu,
 Biết bao cái cảnh còn đâu?
 Biết bao xương núi thành sầu con ơi!
 Tần Thủy Hoàng tâm đời quá dữ,
 Giết người hiền nên thú dân than!
 Trường thành vạn lý lệ chan,
 Cát bằng xương của trần gian máu đào!
 Vẫn băng hoại Trời nào dung dưỡng,
 Nghiệp chẳng tồn đâu hưởng lâu bền!
 Con ơi! Sự tích làm nên,
 Sao con không lấy kế bên học thành?
 Gương xưa cũ đâu nằm còn đó,
 Đọc cho nhiều soi tỏ mau mau.
 Học thâm học lấy lâu lâu,
 Tự mình sửa đổi tánh nào không yên?
 Thầy cho biết dụng hiền sát dữ,
 Con thờ ơ gặp chữ diệt vong!

Xưa luôn đâu được giấc Mông,
 Đến đâu đâu cũng khóc rờn rên than!
 Vì Thành Cát mở màn sát diệt,
 Máu tuôn trào lửa tuyết đêm đông!
 Nhưng Thầy cho thấy không không,
 Thầy đâu có để mà hồng dài lâu!
 Con phải biết từng câu bí nhiệm,
 Lấy chuyện xưa làm kiếm răn mình,
 Những gương cho thấy hy sinh,
 Con mau học lấy rèn mình thông dong.
 Xưa Ngũ Đế, Thần Nông ngự trị,
 Trấn Tam Hoàng sắc chỉ của Cha,
 Để lo sắp đặt an nhà,
 Thuần phong bát tiết thuận hòa nắng mưa,
 Vì trong lòng hằng thừa thanh tịnh,
 Tâm trọn lành cung kính bề trên,
 Dạ nào có ác mà quên,
 Thì Thầy chỉ dạy làm nên sự đời!
 Kia Thái Thượng tu nơi dương thế,
 Đức lò rèn hầu để mai sau,
 Cung Ly sắc đỏ lâu lâu,
 Trau tâm sửa tánh vàng thau phân cùng.
 Còn Ngươn Thi đã dùng kim bối,
 Hạnh tu trì diệt thói chúng sanh,
 Họp chung màu sắc ngũ hành,
 Để mà nấu chí trọn lành ngày đêm.
 Còn Lão Tử bồi thêm hạnh hạ,
 Hằng thanh tịnh trừ ngã của mình.
 Nhập hòa cuộc sống nhân sinh,
 Nhưng khai lý đạo viên minh dạy đời.
 Luôn đều dặt khắp nơi tu học,

Cõi thân nguời lẩn lóc độ nguời,
 Đó là thuận ý của Trời,
 Nên nay đắc cảnh vậy thời Tiên gia,
 Còn nghịch ý của Cha phải hoại,
 Chớ đâu tồn để trái hung hăng,
 Cha thương mới dạy chuẩn thẳng,
 Thích Ca Phật Tổ mấy lần xuất gia,
 Bỏ cung điện rời Cha lánh vợ,
 Đến rừng tòng chủ ở một mình,
 Gương này đại chí hy sinh,
 Nguyên tu giáo hóa độ tình thế gian!
 Dù cực khổ há màng lao nhọc,
 Dù phong sương lẩn lóc chẳng than!
 Màn trời chiếu đất nương thân,
 Chỉ lo nhơn loại an phần mà thôi,
 Kia! Di Đà vậy thời giáo chủng,
 Hạnh tu hành thật đúng người hiền,
 Ngày đêm kính bái kiên thiên,
 Nhập hòa nguyên hạnh tình yên nguời đời,
 Luôn hạnh hạ chẳng đời tư tưởng,
 Cứ niệm trì nhìn hướng Càn Khôn,
 Cho nên nay mới bảo tồn,
 Sáng như mặt nhật lai hồn trần gian.
 Kia! Quan Âm trong hàng nữ giới,
 Hạnh nhẫn hòa thơ thới bốn lòng,
 Hành dương thanh liễu thông dong,
 Trâm kha biển ái dứt xong bao đời.
 Nên chí nguyện độ đời đau khổ,
 Nước MA HA cam lộ rưới chan.
 Cho chung tất cả trần hoàn,
 Trở về nhứt bốn Kim Cang từ đâu.

Những gương ấy con thân để học,
 Năng trau dồi thanh lọc bạch trong,
 Thậm thâm ghi mãi thuộc lòng,
 Chơn tri chiêm ngưỡng hườn không điều hòa.
 Còn Thánh Chúa Tây gia sanh trường,
 Là Gia Tô độ lượng nhân loài;
 Đem lòng ái truat khắp nơi,
 Thế Thiên hành hóa của Trời mở ra.
 Lòng bác ái chan hòa tất cả,
 Hạnh cúi mình là ngã đi,
 Con ơi! Hãy học gương này,
 Để mà trau sáng tâm đây từ bi.
 Nay Thầy dạy từng ly từng chút,
 Cho con tường cội phúc đây oan,
 Con ơi! Đừng có đa đoan,
 Trục tâm kiến tánh Niết bàn đâu xa.
 Còn gương thật đó là ưu ái.
 Hạnh độ đời Thầy khai sau đây:
 Mặt tươi hoan hỉ đủ đây.
 Chín là DI LẶC đời này các con.
 Hãy gắng nhớ lời son Cha dạy,
 Hườn "Tâm Trung" chớ cãi nhìn ngoài!
 Tánh bình chí vững há phai,
 Đạo đời Thầy chỉ chia hai chánh tà,
 Gương đời trước Thầy ca con rõ,
 Ánh diệu màu sáng tỏ bên trong,
 Mau mau công đức thân thông.
 Trở về dạy nhập vòng Càn Khôn.

***

Giáng đàn Thầy dạy mấy lời,
 Các con hãy ráng chiêu mời tu trì.

Vẹn lòng đạo hạnh qui y,
 Để làm gương sử sau này rạng danh.
 Con ơi! Hãy học cho rành,
 Đạo Thầy khai khuyết Tam Thanh hóa hồng.
 Thăng đàn Thầy rút điển lần,
 Giữ con ở lại mười phần sum xuê.

10. THẦY TÁ TRẦN VỚT TỘI QUẦN MÊ

Ngọ thời, ngày 15 tháng 11 niên Mậu Thìn.

THI

BẠCH HẠC reo vang khắp cửa Trời,
 TỬ ĐỒNG thỉnh giá đến trần voi.
 BÁO ĐÀN đành lễ HUYỀN KHUNG giáng,
 CHÍ tịnh Phục Nguyên gắng chinh lời.

Này Phục Nguyên! Bạch Hạc Đồng Tử xin
 báo đàn trước. Hãy thành tâm nghinh tiếp Đại Từ
 Phụ trong hai ngày sóc vọng đã định.

BÀI

Báo đàn Ta tiếp Phục Nguyên,
 Đại Từ hạ giáng trần miền lâm lai.
 Này Hiền Hữu! Hồng khai ĐẠI ĐẠO,
 Chí vững bền tâm đảo trung nhiên,
 Hóa nhân độ thế tùy duyên,
 Tùy thời tùy lúc, gieo truyền chơn tu!
 Người tu hành bao thu từng trải,
 Lấy lời lành vô ngại độ tha,
 Xác trần lẫn lóc ta bà,
 Vai gầy thấm lệ chan hòa thế nhân!
 Khai "ĐẠI ĐẠO TÂN DÂN" y luật,
 Hiệp máy Trời "MINH ĐỨC" siêu linh.
 Pháp mầu thông đạt viên minh,
 Ra đi cứu thế hy sinh vì đời;
 Tùng khuôn Thầy tìm lời giáo huấn,
 Độ nguơn tàn sanh chúng điều linh.

*Thâm thôi đau khổ muôn nghìn,
Đó là tai họa Trời sinh trị đời!*

Thôi, này Hiền Hữu Phục Nguyên! Hãy thành tâm đánh lễ tiếp Đại Từ Phụ Ta lui hộ đàn.

THI

*CAO minh tỏ lộ máy huyền cơ,
ĐÀI phụ thương con đến nầy giờ.
THƯỢNG khuyết xây đời quay nẻo Đạo,
ĐỂ mâu tá thế chớ thờ o!*

Này Phục Nguyên! Theo lời hứa của Thầy, trong hai ngày sóc vọng. Thầy sẽ tiếp đàn. Hôm nay Thầy giáng đàn để truyền những lời chơn lý cho Phục Nguyên hành y.

BÀI

*Niên Bính Dần CAO ĐÀI khai lối,
Thầy tá trần với tội quần mê,
Nhưng đâu đặng thấy con về,
Cửa trung Bạch Ngọc nảo nề đợi trông.
Thầy vì con mở lòng Bác ái,
Xả tình thương Thầy lại giáng phàm.
Hạ mình đâu có mến tham,
Chiu lòn con trẻ khổ trần vót lên.
Khai mới ĐẠO xây nền đắp móng,
Danh CAO ĐÀI trống rỗng hư linh.
Tiên Ông lưu bút hữu hình,
Chính là Thầy đầy độ tình chúng sanh.
Vì chánh giáo tỏ rành nguồn gốc,
Kỳ sơ khai phải học huyền vi,
Hữu vô khai phải học huyền vi,
Hữu vô hai nẻo chớ ly,
Tự nâng bậc thấp việc chi cũng tường.*

*Thầy tận độ vì thương con trẻ,
Muốn đem về lớn bé đủ đầy,
Cùng nhau hội hợp sum vầy.
Điện tiên Bạch Ngọc có Thầy khai cơ.
Truyền bí pháp Đồ Thơ chiếu diệu,
Để con trần am hiểu tận tường,
Cớ sao con lại đoạn trường,
Lánh Thầy xa mặt vì nường tình trần?
Thầy đã dạy bao lần nhứt nhữ,
Có thân này đọa ở thế gian,
Phủ vây oan trái buộc ràng,
Nếu con dứt đặng sẽ an tâm lòng.
Vì con mãi tham vòng danh lợi,
Rồi đeo mang là bởi tình tiền,
Thân con chẳng được tịnh yên,
Thất tình lục dục liên liên xâm vây!
Mê vật chất giờ ngày khóa lấp,
Làm chơn linh con mất am tường,
Cứ đeo theo thế vấn vương,
Gia đình xã hội con bươn trôi mình!
Kỳ tận độ xương mình chánh đạo,
Thầy nâng con để tạo tâm lành,
Chỉ chơn tu học hườn thanh,
Thế Thiên hành hóa trường sanh giáo truyền.
Thầy cố đợi nơn duyên dạy dỗ,
Nhưng các con khó độ lắm ru!
Mãi mê bốn cửa ngục tù,
Khóa xiềng vật chất mịt mù tánh linh!
Có nhiều trẻ gia đình bó buộc,
Nên gian nan trong cuộc tu hành!
Quần quanh khí lực khó sanh,*

Bởi tình luyến ái tranh giành ngày đêm!
 Tình chồng vợ càng kèm con nữa;
 Là dây oan chôn cửa luân hồi,
 Thầy thương cứu mãi thâm ôi!
 Bao dòng chìm đắm, con thời khó lên.
 Hằng cạnh tranh con quên đạo đức,
 Tham giựt giành khỏa sức bình sinh.
 Say mê luyến ái dục tình,
 Tình trần đây đượm, khó nhìn Chí Tôn!
 Bớ con ơi! Lai hôn mau trẻ,
 Hãy quay về Thầy vẽ đồ hình,
 Chi sơ Vô Cực Thầy sinh,
 Huyền quang Nhứt Khí điển linh tô bồi.
 Là Thái Cực tọa ngôi chủ tế,
 Thầy đem con đây lễ huyền vi,
 Nhưng con chẳng chịu đoạ ly,
 Vương trần trước cấu mấy khi trở về!
 Đường đoạ sa nào nề chê chán,
 Con bước nhanh lại ráng bao phen,
 Đường Thầy chơn lý trui rèn,
 Nhưng con chẳng bước ngại bèn trở ra!
 Có nhiều đũa vạy tà rong duỗi;
 Có nhiều trẻ hằng buổi tu hành,
 Nhưng không đại chí linh căn,
 Để cho thế tục lần nhần vây quanh!
 Thầy mãi gọi con sanh chí đạo
 Hườn vị ngôi Thầy tạo ban đầu.
 Nếu con nhứt dạ khó đầu,
 Điển linh Thầy trợ Nê đầu hườn y!
 Con tự tu cách ly luyến ái,
 Đoạ trừ tình phải trái dứt luôn.

Khép mình học đạo vào khuôn,
 Kỳ cương giáo lý điển tuồng chánh chơn.
 Vì thân con vẫn còn ở thế,
 Luôn luôn sanh khí bế trước trần,
 Muốn hườn nguyên bản chơn thần,
 Phải nung nấu mãi xác thân hằng ngày!
 Do bởi xác con hay biến động,
 Hòa cùng tâm lơ lỏng đêm ngày,
 Cho nên điểm tánh mờ phai,
 Hậu thiên ngũ ám vây hoài chup con!
 Nay Thầy chỉ điểm son linh diệu,
 Con cố tu mở khiếu không trung.
 Thì con hãy cố gắng đại hùng,
 Tâm chay chí mật vầy vùng thực thi.
 Dù khảo đảo nguyện vì Đại Đạo;
 Dù nạn tai rớt ráo tu hành,
 Nhưng con nhẫn nhục Thầy dành điển linh.
 Tu trước hết con nhìn "ĐỨC HẠNH",
 Hãy ái hòa đoạ tránh thế gian!
 Nhẫn đi con mở Kim Cang,
 Chịu bao sỉ nhục lo toan tâm lành!
 Tâm lành chí dốc gắng lo bươn,
 Thầy mến con tu vững lập trường.
 Khai hoát huyền linh đừng giải đãi,
 Hóa hoàng độ thế trợ con luôn.

HỮU

Trợ con luôn vì tình Cha cả,
 Hối thúc hoài con đã vương mang,
 Nghiệp trần con đã buộc hoàn,
 Thì con lập chí lo toan linh hồn.
 Con ơi hồi! Mau khôn học đạo,

Phải dạy đời Thầy bảo con nghe,
Cứ răn lòng mãi kiên dè,
Chớ đùng phóng diễn ngựa xe lầy lừng.

PHÚ

Sống trong thời tương bực vật chất,
Vì khoa học giành mất con khờ,
Thế cho nên, khó phục ĐỒ THỜ,
Lìa xa trẻ bơ phờ bao nỗi!
Con ơi hỡi! Mau mau sám hối,
Hãy thành tâm tu tội đi con!
Kẻo thôi phải đọa linh hồn,
Thầy khó kéo hồi chơn cựu vị!

HỮU

Cựu vị Thầy khai lập chánh truyền,
Con hành tu hãy đoạn trần duyên...!
Mau mau sớm tối gìn Minh Đức,
Lập chí bền tâm dựng thánh hiền.

HỮU

Dựng Thánh hiền tròn duyên tu học,
Thầy khai cơ trần khắp Đông Tây;
Ngũ Châu biến đổi do Thầy,
Mười phương chín hướng do tay hóa hoằng.
Tạo Càn Khôn xẹt lằn điển khí,
Sanh vũ trụ trong lý Tiên thiên,
Hậu đồ Thầy đã chia liền,
Sáu mươi bốn quẻ Động liên Tây Đoài,
Con gắng tu vững ngay chí thảo,
Thầy độ con rớt ráo về ngôi,
Mau mau vững chí siêng ngồi,
Tham thiền nhập định từ thời KHẨM LY...
Thầy giáo độ anh nhi sanh khắc,

Cơ hóa hoằng thuần chất điển linh.
Nổ vang tiếng sám hư thình,
Chính Thầy khai hoát chơn linh cho tròn.
Thương bao trẻ vẫn còn ngu muội,
Sống trong đời lâm buổi hạ nguơn.
Không tu vững chí keo sơn,
Một mai sàng sây thì con rụi tàn.
Thầy sanh con rõ ràng nhi khí;
Khí âm dương huyền bí diệu mâu.
Sanh con nguyên bốn minh châu,
Chính là linh tánh điểm vào hồn an.
Con cảm giác mở mang trí huê,
Biết nhận thức theo thế trường đời,
Đó là Thầy chuyển luân vơi,
Sanh con một chấm tô bồi quyền năng.
Nhưng con mãi sống hằng giả cảnh,
Nó lăm lem trước bắm con rời,
Cho nên tâm dạ lạc ngôi,
Đua theo vật chất tánh rời Đạo Cha.
Đây Thầy giảng con hòa vô hữu;
Hữu với vô kết tựu thai bào.
Ráng nghe lập chí cho cao,
Trở về hư tịch ngày nào nuôi con.

Này Phục Nguyên! Hôm nay Thầy sẽ giảng tiếp về bí Pháp chơn truyền theo cơ Tiên Thiên gọi là "HỮU VÔ CỐ NGÃU" Phục Nguyên con có biết hay không?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ con đã biết.

THẦY:

THI

Cơ ngẫu Thầy khai giảng bí truyền,

Âm dương phối hợp máy Tiên Thiên.
Cần Khôn qui nhứt năng sanh Đạo,
Khử trước hườn thanh sẽ trở liền.

BÀI

Này Phục Nguyên! Thành tâm nghe tiếp,
Giảng diệu mâu kíp kíp thực thi,
Siêu hình đàn giảng đúng kỳ,
Nay Thầy sẽ dạy anh nhi phục hườn.
Hòa cơ ngẫu cho con thấu hiểu;
Máy Cần Khôn chấp chiếu năng sanh.
Hữu Vô hai lý đành rành,
Từ đâu mà tới trước thanh thế nào?
Cho con rõ nhìn vào thực tại,
Gắng tu hành thư thái tham thiền.
Đúng hồi tức số chi duyên,
Hườn lai diện mục Tiên Thiên cơ mâu.
Thuở ban sơ còn dâu chưa thấy,
Trong vi huyền ở đáy giảng sanh,
Điểm linh một chấm tri phanh,
Âm dương phân rõ ngũ hành tiếp theo.
Cơ mù mịt vật vèo u tối,
Là hỗn độn không lối tri nguyên.
Nhưng mà có hữu tiếp liền,
Đó là một điểm Thái Nguyên Cực Đồ.
Vì chữ Vô điểm tô chữ Hữu,
Thế cho nên đầy đủ linh quang.
Sinh con vi diệu rõ ràng,
Hữu hình xác thể an khang ẩn hờn.
Nay có hữu con khôn đầu óc,
Hãy tìm Vô Bạch Ngọc ngôi xưa.
Kẻo thôi con đọa dây dưa,

Vân xoay bao kiếp vì chưa đạt mâu.
Con luân hồi tiếp bầu thiên khí,
Đã sanh ra theo lý tuần hườn,
Từ Vô đã có Hữu mang,
Thế nên biến động khó an tâm thân.
Con suy diễn theo phân ngoại giả,
Nó biến động cho cả tâm con,
Bổn xưa tác tạo không còn,
Vì do trần cấu ăn mòn điển linh.
Máy âm dương hư thình nổ chuyển,
Rồi động tịnh ứng biến sanh ra,
Hai bên diệu dụng đồng hòa,
Thế là cơ ngẫu của Cha giảng trần.
Cơ ngẫu là trường phần Đại Đạo,
Tức âm dương Thầy tạo ban sơ,
Thầy khuyên từ trước đến giờ,
Con nghe thức tỉnh chớ chờ thời gian!
Vì hậu thiên lan tràn kết nạp,
Nó trùm vào lán át Tiên Thiên,
Thế nên con chẳng có hiền,
Từ từ tâm dữ đầy liền trở quên!
Vì con chẳng lập nền chí thảo,
Nẻo luân hồi Thầy bảo đừng qua.
Nhưng con cứ mãi sa bà,
Thời gian biến động cướp nhà Tiên Thiên.
Khí Tiên Thiên chỉ nguyên tác tạo,
Thầy sanh con lý Đạo diệu mâu.
Nếu mà hữu chí bền lâu,
Tìm ra cơ ngẫu đối đầu lại con.
Này! Trong thân con hườn NHÂM ĐỐC,
Là âm dương tẩy lọc bọt trần.

Dù cho có hữu xác thân,
 Nhưng hồn tự tại không cần việc chi!
 Là lúc ấy huyền vi chứng chiếu,
 Con không mê thấu hiểu ĐẠO mâu,
 Lý chơn nhập định càng sâu,
 Thấy đời giả tạo không lâu đứng bền!
 Là lúc ấy con quên vật chất,
 Chẳng kéo con để mất linh hồn,
 Thanh rồi hiệp với Chí Tôn.
 Chính là con đã điểm son ban đầu.
 Thì lúc đó tóm thâu tiên khí,
 Để mở mang theo lý huyền đồng,
 Tức là con trở về "KHÔNG",
 Nghiệp tiêu xóa bỏ cái vòng hữu căn.
 Là hườn vô trong phân siêu thể,
 Nó ẩn huyền Thượng Đế ban đầu.
 Cho con ý thức thâm sâu,
 Để mà trực ngộ hòa bầu Tiên Thiên.

Phải không này Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ con đã hiểu.

THẦY: Này Phục Nguyên con! Con có hiểu
 chữ CƠ NGẪU TIÊN THIÊN VÀ CƠ NGẪU HẬU
 THIÊN là thế nào không?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ con hiểu.

THẦY: Con hiểu thế nào hãy cho Thầy biết?

THI

Cơ ngẫu huyền vi ẩn cực đồ,
 Thành lòng chí nguyện gắng hườn vô.
 "Tâm Trung Thường Trụ" hòa linh thể,
 Hoát khiếu siêu quang điểm Tổ Mô.

HỮU

Điểm Tổ Mô hườn vô lai đáo,
 Cơ ngẫu hòa máy tạo siêu vi,
 Thành tâm tịnh luyện hành trì.
 Không còn vướng bận phải ly buộc ràng.
 Dùng âm dương chế chơn điều tức,
 Hợp Khảm Ly từng luật đạo sanh,
 Tứ thời diệu hóa điển lành,
 Thần cư Bắc hải khí thanh phục hườn.
 Bình tâm lặng chí chơn Tịch Đốc,
 Hằng dưỡng ôn tảo lọc thói thường,
 Tánh yên an lạc thuần dương,
 Không gì rối loạn nhập nguồn siêu linh.
 Còn cơ ngẫu hữu hình châu tải,
 Làm đảo điên chướng ngại qui y,
 Vì mê ma kéo quỉ trì,
 Âm thanh sắc tướng hữu vi bám vào!
 Cứ trụ chấp động xao tâm tánh,
 Mã đuổi rong mất hạnh kỳ cương,
 Làm sao diệu hiệp chơn dương,
 Hậu thiên bao phủ lạc đường âm ma!
 Con đã hiểu luân xa phân chiếu,
 Cơ ngẫu Thầy hoát khiếu linh tri,
 Vận hành phục bốn anh nhi,
 Hườn lai nhứt khí đoạn ly cảnh đời.
 Ngộ hư vô an ngôi tự tại,
 Phá lưới mê hiệp thái vi huyền,
 Huyền đồng quang điển siêu nhiên.
 Thức thần phủi sạch, hậu thiên không còn.

Kính bạch Thầy.

THẦY:

Thầy bổ túc cho con thấu rõ,

Hãy tịnh lòng tỏ ngộ huyền vi,
 Âm dương diệu hiệp đúng kỳ,
 Hòa qui Tứ Tổ mà ly tình đời.
 Cơ ngẫu thiên chẳng đời đâu né!
 Là âm dương con bé của Trời,
 Chí tu đừng có buông lời,
 Con năng đại định tứ thời tịch yên.
 Vào giờ Tý tham thiền nhập tánh,
 Thấy huyền huyền không cảnh xuất sanh,
 Càn Khôn châu tải ngũ hành,
 Nấu bầu linh dược trọn lành điểm tô.
 Con sanh dương cực đồ thái chuyển,
 Hạ đơn điền con biến lại Càn.
 Đó là diệt tánh đa đoan,
 Trở về nhứt khí mở mang máy huyền.
 Đến NGỌ thời tịnh yên thần cốc,
 Ly trung hư con dốc hạ huyền.
 Mau mau bỏ hòa tiên thiên,
 "Pháp luân thường chuyển" như nhiên tu hành.
 Thầy giảng rõ khải sanh ĐẠI ĐẠO,
 Con nương theo mới tạo điển năng,
 Chí tu nhẫn nhục chuyên cần,
 Chớ đừng nóng nảy loạn thần không nên!
 Vào giờ DẬU con bên lập đức,
 Hãy nhìn vào chơn tức điều hòa,
 Chế hồn luyện phách qui gia,
 Con tu giữ vững một nhà mới xong,
 Cùng giờ MỆO thông đồng Thái Cực,
 Ánh Thái dương chơn tức điều hòa,
 Trở về với mái Huỳnh gia,
 Trừ đi chữ HẬU đã hòa chữ Tiên.

Con ơi hỡi! An nhiên tự tại,
 Hãy trừ tan oan trái trối con,
 Cùng là nghiệp chương xưa tồn,
 Con mau cởi mở vào Khôn thành Càn.
 Còn cơ ngẫu lập hoàn tiên khí,
 Là âm dương bí chỉ huyền hư,
 Siêu linh vi diệu Đại Từ,
 Định thần chế ngự an lạc đánh đài,
 Hiệp tam hoa chuyển xoay ngũ khí,
 Hòa triều ngươn theo lý vô hình,
 "AN LƯ LẬP ĐẢNH" khắc sanh,
 Khói xông Nê thượng phạm tình rụi tan,
 Con nghe rõ kỷ cương máy nhiệm,
 Gắng tu hành thâm liễm giải oan.
 Kiếm thân dứt nghiệp buộc ràng,
 Hãy mau thoát tục tâm sang Tây dài,
 Mượn giả thân giờ ngày thực thể,
 Tịnh hườn vô Thượng Đế hiệp tâm,
 Con ơi! Đâu sống trăm năm,
 Theo thời gian hoại thặng trầm khổ đau!
 Vì có thân con đau con khổ;
 Hãy mượn thân mà độ linh hồn;
 Mượn thân tịnh luyện hườn đơn Linh đài.
 Thầy đã dạy chia hai lẽ đó,
 Tri chánh tà con có tường không?
 Hay con cứ mãi lòng vòng,
 Hữu hình sắc tướng nó trong vào tâm.
 Thầy sanh con diệu thâm nhứt khí,
 Đâu có thêm cái quỉ đem vào?
 Hôm nay muốn trở lại mau,
 Tức là vô thể anh bào bốn nguyên.

Con lẳng lạng tham thiền thấy tánh,
 Chỗ nào sanh đoạn tránh nó đi,
 Bởi vì lục dục lôi trì,
 Thất tình ái nhiễm tham si dấy hoài!

Phải không này Phục Nguyên con?

P.N.: Bạch Đại Từ Phụ đúng vậy!

THẦY:

Vì gốc mê diễn lay tư tưởng,
 Hiệp vô minh hiệp trường chẳng tu,
 Nhưng tu con lại rồi như,
 Thế nên mắc rọ thiên thu luân hồi!
 Thầy muốn con hườn ngôi Thái Cực,
 Thầy khuyên con đạt máy thiện lành;
 Khuyên con hiệp đặng ngũ hành ban sơ.
 Kim sanh Thủy chớ ngơ sờ cây;
 Thổ riu riu con lấy điều hòa;
 Phế Kim chế được ma ha:
 Ngó ngay Thận Thủy tinh ba phục đây.
 Thủy sanh Mộc trường xoay diệu pháp,
 Từ ĐÓN ĐIỂN con nạp vào GAN,
 Tức là điểm tụ hồn an,
 Chớ đừng diêu động lạc đàng thiện kinh.
 Mộc sanh Hỏa theo tinh biến chuyển,
 Gom về Tim chế luyện đủ đây,
 Thần con sáng rực về Thầy,
 Tức Thầy đượm về nở mây mừng vui.
 Từ tâm hỏa con trui MỒ thổ;
 Thổ trung ương là chỗ cột tâm,
 Gắng trau đi đứng ngôi nằm,
 Chớ đừng xao lãng đọa tâm thiên thu.
 Từ chữ vô mị mù vào hữu;

Hữu nhiễm rồi đây đủ hậu thiên.
 Cho nên con lạc tiên thiên,
 Đắm chìm bể ái trần duyên đọa đầy!
 Hãy trụ ngay đảnh đài Mồ thổ,
 Là cơ ngẫu giác ngộ chỗ này!
 Con ơi! Tâm đạo hoàng khai,
 Âm dương sanh khắc hồi này biết chăng?
 Thầy thương trẻ điển thân chỉ dạy,
 Muốn con tu châu tải linh huyền.
 Cho con đoạn dứt trần duyên,
 Mau mau trở gót lại liền Bồng Lai.
 Đừng theo đời trôi ngày qua tháng,
 Lắm u buồn gặp nạn phong ba.
 Con ơi! Lệ đổ tràn ra,
 Sống trần con mãi thiết tha khổ trường!!!
 Vui thì ít mà vương buồn đọng,
 Không toại lòng giả bóng theo con,
 Làm cho tâm mãi héo hon,
 Cớ sao chẳng ngộ Chí Tôn dạy truyền?
 Dạy truyền con hãy trực KIM ĐÓN,
 Thuần thực anh nhi đảo phục hườn.
 Mau gắng gìn tu lòng chí cả,
 Khuyên đừng nhiễm ái lụy linh hồn...

***

Linh hồn một điểm ban sơ,
 Thầy truyền cho trẻ Đồ Thơ khi nào.
 Thương con Thầy lại đạt dào,
 Trầm luân bể ái con sao đọa đầy!
 Sống đời thường có nạn tai;
 Phong ba chìm nổi lạc loài tánh linh!
 Sao không trực ngộ viên minh,

Thờ ơ tâm dạ đoạn tình của Cha?
 Thương con Thầy lại thiết tha,
 Giáng đàn dạy trẻ lời ra chơn truyền.
 Mau mau mở máy Đờ Thiên,
 Hấp hô đủ khí hạo nhiên ban đầu.
 Ngẫu cơ hai khí nhiệm màu,
 Con tu phải nấu ấm bầu âm dương.
 Xóa đi thâm cảnh đoạn trường,
 Đẹp đi đau khổ vấn vương tình trần!
 Đài mây nhiệm thể cát lân,
 Huyền huyền tịch tịch KIM THẦN mở mang.
 Hữu sanh Mộc dục kỹ càng,
 Vô vi hườn lại Kim Cang Cực Đờ,
 Con ơi! Mau hãy điểm tô,
 Khai bầu NHÂM ĐỐC nhập vô linh huyền.
 Trở về với khí hạo nhiên,
 Chẳng hề sanh hóa đảo điên tánh đời.
 Mau mau trở gót thành thời,
 Kèo không con lại đọa thời thiết tha!
 Con đi càng lúc càng xa,
 Lắm bần chân phải hải hà bi thương!
 Biển trần nhấp sóng đoạn trường,
 Con chim lạc tiếng Thầy thương đường nào!
 Ái hà lấp lánh trời cao,
 Sa hà nẻo tục con đau khổ nhiều.
 Con ơi! Gió thổi hiu hiu,
 An bản lạc đạo thâm siêu lý huyền.
 Tham thiền nhập định chi nguyên,
 Linh cơ Thầy chuyển biến thiên Hà Đờ.
 Cứu trùng diệu hóa Nam Mô,
 Trở về nhứt khí hườn vô điểm đài.

Sáng lòng con hãy huệ khai,
 Viên minh chơn thức tam tài bố ban.
 Thần an khí hóa tinh toàn,
 Mau mau tô điểm linh quang học hành.

HỮU

Học hành nhân nại bố con ơi!
 Đạo pháp huyền vi gắng nghiệm lời.
 Con hãy thành tâm tri lý diệu,
 Chớ đưng phóng diễn thói tuồng đời.

HỮU

Thói tuồng đời cứ theo hữu thế,
 Nó gạt con để bẻ khí thân.
 Mau tu đảo trở kim thân,
 Dụng trong hữu cảnh tìm phần VÔ VI.
 Con ơi hỡi! Những gì Thầy dạy,
 Gắng nghiệm suy để khai tâm tư,
 Cái chi u tối đoạn trừ,
 Tâm thành lắng đọng khóa mù tiêu tan!
 Con tu học đưng than với thờ,
 Gắng kiên lòng ví tợ Thái Sơn.
 Để tâm hư tịch sát son,
 Cũng đưng ô nhiễm giận hờn, buồn vui!
 Giận hờn vui qua rồi chốc lát,
 Nó dẫn con tan nát linh hồn,
 Mau tu con mới thật khôn,
 Kèo thôi mặt hậu khó tồn chơn linh!
 Thầy chỉ trẻ hữu hình hữu hoại,
 Sắc âm thanh biến cải vô thường!
 Mau đi thánh ý chủ trương,
 Trở về hư tịch phá đường muội mê.
 Buổi mặt kỳ nã nê lắm đó,

Nếu không tu còn đọa luân hồi.
 Nghìn muôn ức kiếp con ơi!
 Khó ra biển khổ vậy thời long đong.
 Thầy dạy con hườn không hư tịch,
 Đùng nhiễm trần nó bít lối đi,
 Làm sao thấu triệt huyền vi,
 Vương vào hữu thể nặng trĩ tâm con!
 Ngôi Thái Cực bảo tồn vi diệu,
 Điểm linh quang thiên khiếu Thầy truyền.
 Con tu hãy gắng tịnh yên,
 Biến thông Bát quái tùy duyên hóa hoằng.
 Buổi hạ ngươn xa lẫn tiên khí,
 Thầy sây sàng trừ quỷ đuổi ma,
 Con đừng than vãn kêu ca,
 Đạo Thầy sớm tối giảng ra bao lần!
 Nhưng không tình vì thần mê muội,
 Con vô minh quên tuổi quên tên;
 Biết rằng cuộc sống không bền,
 Nó làm chướng ngại khó lên danh huyền.
 Vì không chí con phiền rong duỗi,
 Chẳng chịu tu thui thui một mình;
 Hễ tu con phải hy sinh;
 Hy sinh tất cả há gìn cái chi!
 Hy sinh đi những gì vật chất;
 Hy sinh đi cái tật chúng sanh,
 Nó thường ngự trị tung hoành.
 Làm con điên đảo mà sanh thâm sâu!
 Diệt tự ái đứng đầu con đấy,
 Diệt tật đố con lấy khoan dung.
 Lập bền chí vững nấu nung,
 Tham sân si hận hãy buông cho rời.

Diệt mê say hườn ngôi linh tánh;
 Diệt mặc cảm con lánh mau ra,
 Diệt đi than thở rên la,
 Nó làm nũng chí con xa đường Thầy.
 Diệt tất cả hườn lai vô đối,
 Bỏ danh dự vun xối đạo mùi,
 Trừ tiêu những cuộc mua vui,
 Nó thường chuốc thảm mù đui linh hồn.
 Con hãy gắng dập dôn tu học,
 Kẻo không thôi thâm khóc nã nê!
 Thương con Thầy rất tràn trề,
 Nhưng mà phải sửa trị mê con nhôi,
 Dùng điển thiên đánh toi nghịch tử.
 Cơ sát phạt thật dữ lắm nghe!
 Mau mau định tỉnh dặt dề,
 Chí chơn học hỏi tìm nghe hư lòng.
 Con lấy trung thông đồng ẩn mật,
 Dạy khẩu khuyết Thầy rất chơn tình,
 Muốn trở lại viên minh,
 Để mà nhập bốn nguyên linh ngày nào!
 Cơ tận diệt tránh sao cho khỏi,
 Thầy trừ con nhiễm thói nặng dầy,
 Để con trực tỉnh lại ngay,
 Tu hành chín chắn ngày ngày siêng năng.
 Tu lễ lối chuẩn thẳng quy củ,
 Tu đàn hoàng đầy đủ tinh ba,
 Tu sao cơ ngẫu hiệp hòa,
 Âm dương chi khí khai tòa thiên cơ,
 Vì con mãi bơ phờ Đại Đạo,
 Nên Thầy đành chuốc tạo roi đòn;
 Đánh con cho thức linh hồn ban sơ!

Máy nhiệm màu Thiên cơ dĩ định,
 Do tay Thầy chấn chỉnh ngũ châu,
 Lập thành diệu pháp nhiệm màu,
 CAO ĐÀI tá thế đứng đầu sanh linh.
 Thầy thương con hữu hình lập trận,
 Muốn độ con mấy bận thâm nân,
 Từ hữu con hãy tìm sang,
 Qua cơn bỉ ngạn vô CÀN con ơi!
 Vì ngu muội con thời không biết,
 Đã cận kề tận diệt đến nơi,
 Thầy đây đã nói ra lời,
 Tức là phê chuẩn của Trời Thiên La.
 Sấm chớp giăng quỉ ma náo động,
 cướp linh hồn con chẳng được yên,
 Nếu mà con mãi lụy phiền,
 Thì con đã mất linh thiên khí thân!
 Vì trược tinh du hồn dấy loạn,
 Nó kéo con thanh toán diệt vong!
 Làm con không biết đục trong,
 Chẳng tu chịu khổ trong vòng trầm luân.
 Nay con hối! Dò chừng lối bước,
 Thầy cho hay con được bình an,
 Chí tu con hãy vững vàng,
 Lâm cơ mạt pháp đây toàn mà đi.
 Kèo khó tránh những kỳ sát phạt,
 Cảnh điều tàn tan nát thế gian.
 Thương con Thầy những lệ tràn,
 Nhưng mà không nói ra hàng chơn kinh.
 Thầy thương con vì tình vô đối,
 Thầy thương con gây tạo biết bao!
 Đến cơ binh lửa máu đào,

Biết con có thoát tránh nào đặng không?!
 Thầy thương con tấm lòng Thượng Đế,
 Thầy vì con chêm chế thân tàn,
 Thế nên màu nhiệm linh quang,
 Con không thấu rõ đa đoan vô chừng!
 HỮU
 Vô chừng tánh tục mãi đeo mang,
 Vì bởi không tu đắm lệ tràn.
 Thương trẻ oai oản cơ sát phạt,
 Điều linh khắp chốn cửa nhà tan.
 HỮU
 Nhà tan cửa nát điều linh,
 Lâm cơ mạt pháp hữu hình rụi tan.
 Nay con ơi! Nghinh ngang phải khổ,
 Không thuận lời dạy dỗ Thầy răn,
 Thế nên Thầy xet điển lần,
 Tiên Thiên giáng hạ đem phần oai năng.
 Thì lúc ấy thấu lân hậu khí,
 Làm bởi rời bi lụy thâm sâu.
 Cái cơ rối loạn ngũ châu,
 Con sao tránh khỏi ngộ hầu mà qua!
 Vì khoa học đã xa Thầy dạy,
 Do văn minh nó lái lòng con,
 Thế nay phải chịu héo don,
 Bởi con chuốc quả khó toàn mạng linh.
 Thầy thương trẻ với nghìn tế tái,
 Buốt thấm lòng Thầy phải trừng răn!
 Thương con đánh tận âm thân;
 Thương con Thầy mới đem phần huyền vi.
 Nhưng con lại phân bì chia rẽ,
 Thầy nghiệm rồi theo lẽ huyền cơ,

Hôm nay đâu có chịu ngưng,
 Thầy đâu trờng trị đúng giờ thiên ban.
 Một tiếng sét nổ toanh vũ trụ,
 Thì con ơi! Cũng đủ điều tàn,
 Sao con cứ mãi mơ màng,
 Chạy theo hữu thể đem sang quỷ nhôi?
 Thầy cho biết đây rồi sẽ tới,
 Nạn dịch tràn do bởi tay Thầy,
 Thiên cơ ứng hiện họa lây,
 Nay Thầy đành lậu ra bài tá danh,
 Là những mong con sanh tâm đạo,
 Tạo niềm tin rớt ráo tu hành,
 Để rồi con gắng tri phanah,
 Đặng mà nung chí thơm danh Đạo màu.

Này Phục Nguyên!

THI

PHỤC bốn linh tri cứu thế tàn,
 NGUYÊN lai ĐẠI ĐẠO định Kim Cang.
 ĐỘ trần hãy nhẫn đường đi đến,
 ĐỜI hoại hư vong thật khó an!

HỮU

Thật khó an đây lời Thầy dạy,
 Bước độ đời con trải phong sương!
 Gắng mà thọ khổ đoạn trường,
 Hạnh con nhẫn nhục phải vương thâm nân!
 Mau hoăng khai Nam Bang giáo hóa,
 Đường chánh truyền mô tả huyền linh.
 Con đây có đủ siêu hình,
 Mở cơ nhiệm bí độ tình nhơn gian.
 Con ơi hỡi! Đa đoan sự thế,
 Gánh vai đời đâu dễ con ơi!

Chịu nhiều nhục nhã tiếng đời,
 Nhưng con tâm lặng vậy thời vững đi.
 Chịu mưa gió sương trì phong lạnh,
 Giáo hóa đời thâm cảnh trần lan.
 Nhưng con hãy gắng tịnh an,
 Khí linh Thầy bố rõ ràng Nê cung.
 Phục Nguyên con! Vẫy vùng độ chúng,
 Dùng trí huệ diệu dụng kỳ này.
 Cứu đời bước tiến hoăng khai,
 Chơn truyền giáo lý thiên đài bố ban.
 Khá vững nẻo tâm sang bỉ ngạn,
 Hãy dò chừng quỷ nạn trên con.
 Con ơi! Cơ đạo trường tồn,
 Để lưu hậu thế danh ngôn của Thầy.
 Này con ơi! Chuyển xoay Đại Đạo,
 Tịnh tứ thời tần tảo ngày đêm,
 Trung dung con hãy tự kèm,
 "Pháp luân thường chuyển" bồi thêm năng quyền.
 Con hãy gắng chú chuyên đại định,
 Năng dòm vô chấn chỉnh nội lòng.
 Khai cơ bí chuyển diệu thông,
 Tiếp Thầy hư tịch xoay vòng Càn Khôn.
 NHÂM BÌNH THỦY bảo tồn sanh khắc,
 BÌNH ĐÌNH HỎA dập tắt mối xong.
 Con ơi! Cơ pháp Đại Đồng,
 Hãy mau hoạch định trong vòng hữu vi!
 Có Thầy trợ những khi bế tắc,
 Thầy tiếp đàn dẫn dắt nhơn sanh,
 Con mau tìm kế trọn lành;
 Nhơn duyên tu học thực hành lý chơn.
 Mau nghe trẻ phục hườn máy đạo,

Khá y theo lời bảo Cha Già.
 Tịnh lòng bỏ nước ma ha,
 "AN LỮ LẬP ĐẢNH" tìm ra vi mâu.
 Hòa Tứ Tổ thâm sâu cùng cốc,
 Hãy hiệp vào NHÂM ĐỐC chi sơ.
 Càn Khôn võ trụ xoay giờ,
 Cái cơ bí pháp không ngờ tác lòng.
 Hoát đảnh đài con không ếng sáng,
 Chữ Nam Mô giải nạn trần gian.
 Con ơi! Hãy gắng tìm sang,
 Kẻo thôi hư hoại đời tàn nghe con!
 Tiếng hư huyền bảo tôn chơn khí,
 Không hữu hoại vì quỷ vấy vùng.
 Nay là lời nói Huyền Khung,
 Con ơi! Hãy gắng thuận tùng lời Cha!
 Nay cầu nguyện Cha hòa con trẻ,
 Chiếu quyền năng Thầy hé huyền linh,
 Mau mau lắng lắng âm thính,
 Thượng, Trung, Hạ, nhập Huỳnh đình chi sơ.
 Năng tinh tấn hững hờ không đặng,
 Chí vương lên bằng phẳng tâm lòng.
 Chuyện gì chữ nhân là xong,
 Nào đâu trường cửu đẹp lòng từ bi!
 Con ơi hỡi! Hãy vì nhân loại,
 Cơ ĐẠI ĐỒNG ắt phải lo toan.
 Mau mau gắng đẩy từ hoàn;
 Từ hoàn Bát Nhã giải oan dương miền!
 Con ơi hỡi! Hãy siêng năng học,
 HỌC CAO ĐẠI tẩy lọc hườn nguyên.
 Bao lời bí pháp thâm uyên,
 Thầy cho con trẻ an nhiên ban đầu.

Nay Thầy giảng vì câu bí pháp,
 Độ con trần phải thoát thế gian.
 Con ơi hỡi! Điều bước tìm sang,
 Trừ ma quỷ, phục hoàn nguyên thể.
 Là tam thi lụy phiền con trẻ;
 Là cứu cổ bắt bẻ hoài hoài.
 Con ơi hỡi! Đòi chó mê say,
 Gắng tu học CAO ĐẠI danh hiệu.
 Thầy trợ điển vào trong Nê Khiếu.
 Cửa Huỳnh môn Thầy biểu con vào,
 Đường tu học con chớ lãng xao,
 Mãi chăm chỉ rèn trau đức hạnh.
 Con ơi hỡi! Con tu trừ tánh,
 Thầy bố ban vào đánh Thiên bồng,
 Gắng lập chí con hãy đạt thông,
 Khai thất bảo mở vòng vị thể.
 Gắng khi tu đừng cho huyệt bế,
 Hồ hấp đều tự để chuyển thông.
 Con ơi hỡi! Đòi mãi bành bồng,
 Theo thời gian trong vòng hữu hoại,
 Con gặp biết bao điều ngang trái,
 Những u buồn con phải vương mang!
 Nay con phục bốn tánh dĩ bàn,
 Mà khai lộ tìm sang Bạch Ngọc.

THI

Thầy thăng rút điển lúc chiều nay,
 Con trẻ thành tâm chí miệt mài.
 Giáo hóa đời tàn cơ mật pháp,
 Long Hoa chuyển thế hội anh tài.
 Thôi Thầy thăng! Chiều nay Thầy tiếp.
 Đàng lẽ Thầy còn nói một vài điều nữa cho

con hiểu thêm mật pháp, nhưng vì Chơn Đồng sức có giới hạn, nên Thầy phải thăng chiều tiếp.

11. CƠ MÀU ĐẠI ĐẠO HOẰNG KHAI

Dậu thời, ngày 15 tháng 11 niên Mậu Thìn.

THI

CAO tận hư không tỏ điển đài;
ĐÀI mây diệu xuất tiếp hôm nay.
THƯỢNG, Trung, Hạ giới đều sanh hóa,
ĐỂ khuyết hoằng khai cứu nạn tai.

Này Phục Nguyên!

BÀI

Thế theo lời trua nay đã tiếp,
Thầy giáng đàn cho kịp lý mâu.
Thành tâm tịch lặng gồm thâm,
Hư hư mặc mặc mà trau điển huyền.
Có mấy lời Thầy khuyển dạy trẻ,
Gắng chí tình với kẻ ác loài.
Cơ màu Đại Đạo hoằng khai,
Gắng chịu lòn thế đến ngày thăng hoa.
Đức từ bi sáng ra chiếu diệu,
Hạnh hạ mình con liệu lo lường.
Nhìn chung nhơn loại đồng thương,
Là cơ sanh hóa tùy nương điển Thầy.
Gắng gắng đi mà xây cơ Đạo,
Cố cố lòng tác tạo mâu ni.
Chông gai nghèo ngặt hiểm nguy,
Con ơi! Ráng bước mà đi thẳng đường.
Thân thế thiên tùy nương độ thế,
Dắt dìu nhân đâu dễ con ơi!

Tùy duyên dạy dỗ nâng đời,
 Tùy căn dạy Đạo mà khơi chánh truyền.
 Nay con hỡi! Phục Nguyên thành kính,
 Đường độ tha nhiều bệnh trầm kha!
 Con ơi! Hãy cố ta bà,
 Gieo nguồn sống Đạo thiết hòa nhân sinh.
 Khai giáo lý hữu hình siêu pháp,
 Mở linh đài rộng toát cứu đời,
 Nhưng mà tùy lúc tùy thời,
 Tùy cơ thiên chuyển, tùy nơi hóa hoằng.
 Thầy khai Đạo Nam Bang nguồn sống,
 Sinh lực Thầy, Thầy giống vào đây.
 Con ơi! Nung chí chuyển xoay,
 Gương Thầy nhìn đây, nét Ngài mở mang.
 Người giáo hóa đây toàn Bát Nhã,
 Đâu dễ gì phá giả hườn chơn.
 Tâm con chớ có ngại sồn,
 Luôn luôn nấu chí keo sơn cùng Thầy.
 Phá vô minh mờ mây ám khí,
 Đánh tan thần ác quỷ tà tâm.
 Nào đâu phải dễ hiệp thân,
 Cơ Thiên Thầy chuyển xoay vắn đến nay!
 Nay Phục Nguyên! Nghe đây ghi nhớ,
 Còn nương trần thân ở hậu thiên.
 Lo lường sớm tối tham thiền,
 Chuyển đi trước khí tròn duyên tu hành.
 Hườn kim thân, Tam thanh chứng chiếu.
 Phục linh hồn mở khiếu nguyên nhân.
 Kỳ tam đại hội phong thần,
 Để mà giám định khai lần lý chơn.
 Cơ cứu thế tùy nơn duyên khải,

Phát lộ ra chẳng ngại chuyện gì!
 Đạo màu bí nhiệm huyền vi,
 Thầy nay tá trợ mở Ly cung Càn.
 Đó Phục Nguyên! Nay Thầy chỉ dẫn con khá
 hành theo...!
 P.N.: Bạch Thầy con vâng.
 THẦY:
 THI
 Mau khá hành theo bí nhiệm truyền,
 CAO ĐÀI diễn tiến thuận cơ thiên.
 Qui tông chuyển thế về cư Bắc,
 Chiếu diệu tòa sen hiệp cứu huyền.
 HỮU
 Hiệp cứu huyền cơ Thầy khai sáng,
 Nên ĐẠI ĐẠO tường hân bao năm!
 Mâu vị diệu lý siêu thâm,
 Cho đời hiểu rõ phóng tâm nội trong.
 Khai cứu mạch thông đồng Nhâm Đốc,
 Chuyển luân xa để chọc cửa Trời,
 Cứu thiên biến hóa mọi nơi,
 Hà phanh độ số tùy thời nhấp nhô,
 Thuở phôi phai Thầy tô vẽ Đạo,
 Đến ngày này xếp áo rêu phong.
 Thấy vậy Thầy lại đau lòng,
 Se tim đứt ruột chìm trong vạn loài!
 Cơ bế tắt Thầy đây đóng lại,
 Lập sây sàng tê tái đường bao!
 Cha nào mà lại không đau?
 Nhìn con oằn oại máu đào lệ rơi!
 Thầy cũng chịu vì đời quá dữ,
 Hết sức mình dạy chữ hườn chơn.

Lâm ly tình tiết khai nguồn,
 Thầy kêu con trẻ giải con thâm nàn.
 Mau gắng tu tâm đàng giải thoát,
 Kẻo không thôi ắt lọt diêm phù,
 Đau lòng héo hắt Đại Từ,
 Biết bao quận thất bấy chừ thờ than!
 Vì con cứ nghinh ngang ngỗ nghịch,
 Trống lòi âm đã bít lỗ tai,
 Thế nên con tạo nghiệt cay,
 Nào đâu chặng đứng tội đây ác tâm.
 Đạo vi diệu thậm thâm mật pháp,
 Chẳng học đòi thâu đạt cơ huyền,
 Lo gì cái chuyện đảo điên,
 Đời non lấp biển không yên bao giờ?
 Con cái nghịch Thầy ngờ đâu nhé;
 Con trái Thầy mấy kẻ làm nên?
 Cho rằng danh sáng tuổi tên,
 Mà ngu không nghĩ chìm quên linh hồn!
 Con ơi hỡi! Con khôn Thầy biết,
 Khôn vì đời tạo nghiệt quả cay;
 Khôn chi chua xót ngày mai?
 khôn chi thêm nghiệp càng dây đó con?!
 Thầy khuyến khích những con thức tỉnh,
 Gắng chu toàn chấn chỉnh cái tâm,
 Con ơi! Mấy đạo phong trần,
 Nỉ non Thầy nhắc cân phân đôi lời.
 Thầy đời gót đến nơi hậu thế,
 Xé cái màng khí uế hậu thiên;
 Là mong con tỉnh cơ duyên,
 Xếp đi tánh dử tham thiên tu trong!
 Thầy muốn trẻ thông đồng huyền bí,

Muốn độ con đủ lý nhiệm màu,
 Con ơi! Nên nghĩ thâm sâu,
 Tiên Thiên tịnh trọng cơ câu lăm ru!
 Tình đời hãy mịt mù oan trái,
 Nếu tạo rồi khó lấy buông ra,
 Dây oan nghiệp chường đậm đà,
 Tô thêm màu sắc ái hà quả vay!
 Lốp hậu thiên càng đầy ngưng bít,
 Con xa Thầy mù tít vạn khơi,
 Lòng con đâu được thanh thoi,
 Cứ lo tranh đấu vì đời oan khiên!
 Thầy Thương Đế nhủ khuyên sớm tối,
 Đã hạ mình gánh lỗi dương trần,
 Thương con tìm buốt bao lần;
 Thương con lăm nổi ân cần nhủ răn.
 Thầy dịu ngọt trong phân cơ bút,
 Đem những lời thúc dục con tu,
 Quay đi vọng hưởng Đại Từ,
 Nhưng con lơ đãng xem như lạc loài!
 Thế nên Thầy đành tai ngoảnh mặt,
 Lần cuối cùng Thầy đặt chân về,
 Hậu thiên trọng trước nặng nề,
 Nhưng Thầy vẫn thấy ê chề biết bao!
 Thôi! Câm lặng đành sau cơ chuyển,
 Im lặng lòng Thầy biến như như.
 Do con tạo lấy khư khư,
 Nên Thầy phải chịu roi từ đánh con!
 Cơ sát phạt héo don mọi nổi,
 Nạn chiến tranh lăm đổi điều tàn!
 Biết bao thống khổ trần gian,
 Ngập trong biển lửa tan hoang xác đời!

Thì lúc ấy gọi lời tưởng nhớ,
 Cũng muộn rồi con ơi! Con ơi!
 Tuy rằng linh thể của Trời,
 Nhưng do trọng trước bao đời tạo vầy.
 Thầy không xé áo đầy oan nghiệt,
 Sao tiếp con cho kịp bây giờ,
 Thấy vầy thôi cũng đành ngơ,
 Mặc con trả quả đến giờ thiên ban.
 Lần cuối cùng lo toan nhắc trẻ,
 Mau khá hành lệ lệ đi thôi!
 Thiều quang chớp nhoáng đến rồi,
 Thời gian không đợi không chờ đâu con!
 Mãng vui say cuộc tròn tròn thế,
 Lặn hụp vào mưu kế sanh nhai!
 Quang âm chớp lệ đến ngày,
 Tóc già điểm bạc con rời rụng chơn.
 Đôi mắt già không còn sáng suốt,
 Thân tiêu tụy xa cuộc dương trần,
 Oai oản cái bịnh xác thân,
 Đến ngày cuối thấy bần thần lẩm ru!
 Đến lúc ấy mịt mù thân khí,
 Tinh khô rồi, dịch vị cũng tiêu.
 Sao con đạt máy cao siêu?
 Xác thân trả lại thương yêu dương miền.
 Này con ơi! Xích xiềng buộc trói,
 Con đại lực mở lối thiên y;
 Khoác vào lớp áo từ bi,
 Mặc vào áo đạo con tri tận tường...!
 Mau gìn nếp kỷ cương chánh giáo,
 Gắng lệ lên con tháo nghiệp vầy.
 Chữ tu không đợi chờ ngày;

Chữ tu nào nói thời gian theo mình.
 Con tỏ ngộ chơn linh nhập thể,
 Tức lúc ấy Thượng Đế chiếu truyền.
 Do vì con có tiền duyên,
 Cờ bao mù quáng đảo điên tánh trần!
 Con ơi ơi! Từ thân chờ đợi,
 Luôn gọi con tới mau mau,
 Biển trần muôn sóng chao vao,
 Thân con như chiếc thuyền chao giữa dòng!
 Thì mau chóng ngược dòng xuôi nước,
 Đến bến bờ Tây trước nghe con!
 Gìn lòng giữ dạ sắt son,
 Trung kiên con nhớ vuông tròn tánh linh.
 Tánh linh xé bọc chốn mây mờ,
 Con nói rằng tu chớ hững hờ.
 Mau kịp bươn qua bao bấy rập,
 Cờ nhiều oan trái há chần chờ!

HỮU

Chần chờ nghiệp đến gọi con,
 Mau tu hãy khá thể phồn vượt qua!
 Ly cảnh trần tìm ra chơn lý,
 Suốt thông huyền điển khí hấp hô.
 Đạo màu con gắng điểm tô,
 Vòng tròn Thái Cực nhấp nhô diệu huyền.
 Khóa tất cả trần duyên đi hơi!
 Còn ưu phiền vì bởi tâm mê...!
 Than thân trách phận ẽ chề,
 Lòng hay bi lụy nặng nề hậu thiên!
 Còn phiền não đảo điên linh tánh,
 Vì không định xa lánh thất tình.
 Cho con hai nẻo chống kình,

Nghiệp đang ngự trị trong nghìn hậu thiên.
 Nó cướp đoạt tiên thiên chi khí,
 Của con khờ nhập quỷ theo ma.
 Thương con cứ mãi hít hà,
 Nào phiền không dứt trực ra xác này!
 Bởi con yếu nghiệp vây đời bủa,
 Đức mỏng quá chẳng giữa rền tâm.
 Thế nên nhập cuộc thăng trầm,
 Nó thường làm chủ hơn ông hoài hoài.
 Với lục đục thường hay nhiễu loạn.
 Vì thức thần chẳng sáng linh đơn.
 Con hay tâm dạ mát hờn,
 Chịu nhiều mối khổ do con tạo đây.
 Thầy thương trẻ vì hay thâm thỉ,
 Trách thân này bi lụy rên than.
 Con sao ngu mãi tâm toan,
 Chử tu là chịu nát tan tình đời?
 Hãy hạ mình chìm nơi lặng lẽ,
 Phải chịu lòn với kẻ thù ta.
 Con ơi! Đừng có phân ra,
 Muôn loài vạn vật cùng Cha hóa hoằng.
 Không nghịch lẫn bao lần bao lần chia rẽ,
 Hãy tình thương tô vẽ mặt mòi.
 Chử tu đâu nói ngời thôi,
 Trau tâm sửa tánh ra mòi tiên thiên.
 Không danh vọng tình tiền ái ố,
 Không chức quyền mua chỗ ngồi trên.
 Không làm đau khổ mới nên,
 Con thời ban rải đắp nền từ bi.
 Hạnh nhân nại kiên trì tu học,
 Đức sáng đây tràn khắp châu thân.

Tỏa ra diệu điển Kim thân.
 Vô vi tịch mặc xác thân không màng.
 Con ơi hỡi! Đừng mang danh dự,
 Cái thân này đâu giữ trường tồn,
 Giữ sao linh điển Chí Tôn,
 Linh quang nhập thể phục hườn tiên thiên.
 Con đã tu chú chuyên lừa lọc,
 Gắng chí hùng con dốc bèn lâu.
 Trần gian đua cuộc chuốc sầu,
 Thông dong tư tại là câu giữ mình,
 Hãy thủ phận mà gìn nguyên bản,
 Đừng đua đòi đến chốn tranh giành.
 Ôi thôi náo nhiệt thị thành,
 Đừng nên màng tới mà sanh chuyện càn!
 Con hăm hút lo toan học đạo,
 Thui thủi mình huấn giáo nội lòng,
 Chính là con đặng thông dong.
 Không gây oan nghiệt, nặng tròng oan gia!
 Con đã tu phải xa kẻ ác,
 Không nói hành thói thoát tạo vay.
 Vững bền lập chí đêm ngày,
 Cơ huyền ngẫu hiệp Thiên Đài sáng trưng.
 Vàng Nhứt Nguyệt tương bưng lộ mở,
 CHIẾT KHÂM rồi LY ở trong HỮ.
 CÀN ĐOÀI con hiệp Đại Từ,
 Nhập Môn hậu thể chơn như hóa hoằng.
 Con hãy sống an thân lạc Đạo,
 Đừng tranh đua lai đáo chơ đời!
 Chử tu tâm phải thành thời,
 Đừng cho xáo trộn vậy thời không an!
 Nếu không an sao sang bỉ ngạn,

Vọng động hòa che ánh chơn linh.
 Thế rồi con cũng sanh tình;
 Sanh tình ắt nhiễm muôn nghìn khổ đau!
 Nay Thầy dạy thì chào con trẻ,
 Cái cơ huyền lớn bé đều theo.
 Chử tu con chớ sợ nghèo,
 Miễn sao no đạo mà theo chân Thầy.

***

Thương con Thầy dạy bao lời,
 Nhủ khuyên thỏ thẻ vậy thời bao phen.
 Con ơi gắng chịu thấp hèn,
 Để mà nâng tiếng đót đèn huệ khai.
 Sáng danh rực rỡ CAO ĐÀI,
 Tiên Thiên hỗn độn Như Lai chánh truyền.
 Thương con Thầy mãi nhủ khuyên.
 Mau qua bến giác ngời thiên "Qui y".
 Con ơi! Hãy dứt đời đi!
 Một lần dứt đoạn chia ly trước trần.
 Mau mau kíp hội Tân Dân,
 Kẻo không đọa lạc muôn phần thâm thương.
 Con ơi! Cầu nọ đoạn trường,
 Gắng đi con hãy tìm nương Bồ Đề.
 Diệu màu minh triết giải mê,
 Xiển dương chánh pháp lối lẽ đạo trau.
 Cuộc đời Thầy chuyển còn dâu,
 Thế gian bao nổi chìm sâu kỳ này!
 Chính tay sát phạt của Thầy,
 Là cơ xáo trộn Đông Tây lắm nài!
 Gắng tu đức hạnh lo toan,
 Đức trong con sáng mở màng vô vi.
 Đức ngoài con gắng kiên trì,

Đức lành con đã qui y theo Thầy,
 Nhẫn kiên chịu nhục là hay,
 Hòa nhau vui vẻ bắt tay rõ ràng.
 Đệ huynh, Tỷ muội liệu toan...
 Rủ tai, khuyên nhủ lên toàn Long Hoa.
 Cơ Thầy nay chuyển đâu xa,
 Kẻo không kịp nữa quỉ ma dất hồn!
 Dất hồn con trẻ chịu sầu bi,
 Thầy hạ kêu tu biết mấy khi!
 Mạt pháp kỳ tam xoay chuyển hội,
 Gắng bước mở lối đúng thì kỳ.

***

Đúng thì kỳ con trần hãy tưởng,
 Thầy thương vì độ lượng trần gian.
 Thầy tạo ra chiếc BÁT NHÃ hoàn,
 Vớt con trẻ lo toan tu học.
 Điển tiên thiên của Thầy bao bọc,
 Gắng mà tu chí dốc thiện lành.
 Con ơi con! Mau trở nghiệp sanh,
 Mà thức tỉnh duyên lành đã tỏ...!

Này Phục Nguyên! Hôm nay Thầy giáng
 đàn, là thâm tình của trẻ hồi tâm.

PHÚ LỐI VẤN

Con gắng lo toan diệu lý tùy bước, phong trần siêu
 thâm sanh khắc.

Cơ chuyển biến của Thầy đang xáo trộn khắp bốn
 phương Đông, Tây, Nam, Bắc!

Lọc sây sàng Thầy xuống để điều dất trẻ thơ.

Con ơi con! Mau gắng tạo tâm trung chớ khá hững hờ.

Hãy kiên trì tham thiên nhập định đúng giờ y số.

Thầy ban điển chiếu vào Huyền Khung ứng lộ.

Khai khiếu trần cho con mà tỏ ngộ Đạo màu.
 Hãy bao quát Càn Khôn nhập thể mà tóm râu.
 Thầy vẽ vẽ cho bài gìn câu Huyền mật.
 Khai chánh truyền máu mười năm bế tắc.
 Ứng cơ bút dùng linh điển sắp đặt dạy đời.
 Nhưng do con vì theo sống cuồng vật chất dập dôi.
 Nên phải chịu chìm trong biển trần loi ngoi lặn sụp.
 Con ơi con! Gắng mau tu đừng lìa xa đạo tâm một
 phút.

Mới kịp kỳ Long Hoa hội thúc giục con tu.
 Đây lời chơn thành của Đấng diệu điển chính thật
 ĐẠI TỬ.

Mà khuyên con hãy nhìn vào tâm trung sáng từ
 huỳnh khí.

Nơi Nam Bang Thầy lấy làm nơi khai đạo siêu nhiên
 thuần túy.

Đã đến ngày Thầy phải chiếu khí Tiên Thiên.

Là những mong độ con trẻ mau mau trở về theo bước
 thiện duyên.

Mà tu học theo cơ thiên Thầy chuyển.

Đừng nói rằng bao lời Thầy tiếp đây là hoặc huyền!

E con lầm bị quỷ sai khiến hôn con.

Nạn binh đao lan tràn khắp dập dồn.

Này, Thầy cho con tường tận rằng đây mấy lẽ.

Con gắng hành y mà mở xé vô minh.

Con bị mê hoặc trong cái cuộc sống hữu hình.

Rồi đong đưa, ôi! Theo cái tình luyến ái!

Đã sanh ra nó cột chơn tâm con tê tái.

Không phút nào con nhớ lại bốn xưa!

Này con ơi! Nếu con tu thì theo thói tu bừa.

Sao đến Thầy, Thầy dạy cho bí pháp sớm trưa học hỏi?

Vì con tu mà hậu thiên bế tắt vào con len lỏi!
 Cái tâm trần con đầy thói chúng sanh.
 Và nghiệp xưa của con, nó cứ mãi theo quanh quẩn
 tung hoành!

Con phải trả khó khăn chơn thân bại hoại!
 Rồi từ tiến, con không tiến mà lại lùi suy thoái!
 Con nản lòng, quỉ lục đục, ma thất tình lại lôi kéo con
 đi.

Thôi con tu mà tu cái kiểu gì?!

Thầy khó hiểu, hôm nay huyền vi thắc mắc.

Con ơi con! Nếu nói tu mà tâm con còn kỳ quặc.

Thôi con tu chi sao con không chịu đặt ra lời?!

Nếu tu như thế, thì con có đến cửa Trời,

Hay là phải chịu đắm chìm trong u tối đã đời linh
 tánh.

Đây Thầy cho con biết bởi vì con bản ngã cao không
 cầu cạnh!

Mà hạ mình dẹp thói chúng sanh để hườn tánh thiên
 nhiên.

Rồi đùng chuyện con cứ mãi thắc chặc tiền khiên.

Nó không chịu buông con, vì con không hiền trong dạ!

Con đã tu nhưng thất tình lục đục con lơ lửng khỏa.

Cái tâm trần ở đấy đến ngày vồn vã hại con!

Làm linh tánh con phải chịu dày đặt khó bảo tồn,

Trong cô động, ôi! Tâm con trống trải.

Bởi vì con nói tu, nhưng tu trong bừa bãi.

Không xét mình để tìm hiểu nghĩ lại tánh trần,

Thế thì Thầy chấp nhận, dù tu là tu của cái xác thân.

Nhưng linh hồn con bị bao nhiêu phần ám khí.

Nó đã dắt con, bởi vì con hòa nhịp ở trong tánh quỉ.

Luôn réo hồn con để hồng cướp khí tiên thiên.

Thì con ơi con! Tu làm sao trở lại diệu huyền!
 Mà hư tịch mở mang trí thiên vô cực.
 Con đã tu, Thầy khuyên con đừng bao giờ bực tức!
 Hãy gắng dần, dù cái thân cùng cực cho xong.
 Mau lập chí hãy nung nấu trọn vẹn tâm lòng.
 Để theo Thầy, Thầy tìm về nẻo "không" hoàn lại.
 Con ơi! Khi đã tu, con xả trần duyên nhẹ nhàng tho
 thái.

Đó xả bề ngoài nhưng con mắc lại bên trong.
 Là vì bề trong do chế ngự của thất dục thông đồng.
 Rồi đực đẹo làm con mất tỏ nguồn chơn lý.
 Rồi con sân si tham hận đốt tiên thiên khí.
 Trước ám thần thì lý ấy tà lý dẫn con!
 Làm sao con trực ngộ linh tánh bảo tồn?
 Con cứ thủ rằng cái tâm con quảng đại.
 Con quảng đại, nhưng nói lời con đây ngẫm lại.
 Cái nghiệp vay từ bao nhiêu kiếp nó đến hại chơn thần.
 Nó len lõi tinh tế nếu con uể oải xác thân.
 Và trong lúc tâm con chao, không chuyên cần tinh
 luyện.

Lúc ấy nó chen vào để chế hờn con mà sai khiến.
 Cứ diêu động lòng mãi biến chuyển liên liên.
 Con phải trái phân vân trong dạ liên miên.
 Mà không biết đoạn nó đi thì sao yên tắc dạ.
 Nó quyết hành con tiêu tụy châu thân để con rời rã.
 Và để xen vào mô tả tánh phạm.
 Do vì con không có chịu nung đúc ý chí lo kham.
 Mà lạc lỏng để đành chịu cửa tam gia bé.
 Con ơi con! Hậu thiên sống đây trước trần khí đầy như
 uế.
 Tuy tạm dùng con phải theo chữ khắc chế tiên thiên.

Con phải lấy tâm trung làm cái chủ quyền.
 Đừng để những gì mờ ám đảo điên tâm tánh.
 Khi con đảo điên tâm tánh tức là con cô đọng trong
 hiu quạnh!

Điển linh Thầy cũng xóa mờ cảnh Thiên đài.
 Con ơi! Con thông đồng với quỷ tay sai.
 Dịu dẫn đi, ôi thôi! Tạo hoài nghiệp quả.
 Vì tạo ra biết bao nhiêu oán trái con nay phải trả!
 Chấp nhận đi nung nấu hối hả chánh chơn.
 Con đại hùng, đại lực, đại chí giữ vững lập trường.
 Mà vùng vẫy để tìm vườn đạo pháp.
 Biết con sóng trần xác thân con chịu nhiều bão táp.
 Nhưng gắng gìn giữ để hội hạp thiêng liêng.
 Con đã tu thì phải chịu hạ nhục nhẫn kiên.
 Phế cái thân để tìm yên tư tưởng!

HỮU

Tư tưởng hành sai lý diệu huyền,
 Con hằng tịch mặc mới tâm yên.
 Qua bên giác cảnh Bồng lai ngộ.
 Lặn hụp bao đời bởi nghiệp duyên.

***

Nghiệp duyên con lỡ tạo rồi,
 Ngày nay hãy gắng tô bồi quả công.
 Thầy đã lập cộng đồng Tam giáo,
 Để sày sàng chỉnh đạo nguyên nhân,
 Lọc lừa thiết tướng chí chân,
 Những con thức tỉnh xa dân trần gian.
 Mặc vào áo Kim Cang định tánh,
 Thoát ly đời xa lánh bụi dơ,
 Tâm con chẳng có hững hờ.
 Chữ tu con quyết chớ ngơ tất lòng.

Thầy đã dạy thông đồng chơn lý,
 Cơ tận diệt cho qui hành con,
 Nếu mà chẳng ngộ kim đơn.
 Thì thôi hủy hoại không còn linh quang!
 Thầy đành xa trẻ mang trước ướ,
 Đã lặng câm Thầy để trị trùng.
 Con ơi! Hãy gắng vầy vùng,
 Bụi trần con phải quét cùng thân tâm.
 Nay Thầy giảng diệu thâm chơn pháp,
 Suy nghiệm đi, chí lập công tu.
 Linh quang cực sáng chơn như,
 Thầy toan độ trẻ, Đại từ khuyến nhơn.
 Thầy chịu mòn bao con thống thiết,
 Thầy hạ mình con biết hay chăng?!
 Sao con chẳng chịu tình thân?
 Để đời lôi cuốn tám thân khổ sâu!
 Tâm héo gầy vì đâu con hỡi?!
 Còn linh hồn đi tới diệt vong!
 Đời con cứ mãi bênh bông,
 Trôi theo dòng nước khó mong vầy vùng!
 Nước cuốn đi nhập chung linh tánh,
 Mà xác con lánh cảnh Thiên đài.
 Thế nên Thầy chịu bó tay,
 Đành cho trẻ phải đọa đầy trả vay!
 Nơi nghiệt cảnh khó ai chối đặng,
 Cơ sây sàng con chẳng ra đâu!
 Thầy mang bảo tấp thành sâu,
 Trên Trời lửa sấm còn dêu thâm nàn!
 Dưới đất chuyển lan tràn ác tặc,
 Bệnh dịch lây đây khắp ngũ châu.
 Con ơi! Trong lúc còn dêu,

Dù con thức tỉnh còn đâu Thầy truyền!

***

Thôi Thầy thẳng, bãi đàn tiên,
 Mong con trần thế tròn duyên tu hành.
 Hãy gắng chí hườn thanh bửu diệu,
 Gắng chịu mòn đạt khiếu Thiên khai.
 Thầy đây ứng hiệp đành đài,
 Dạy con bao tiếng hoằng khai lý huyền.
 Thôi Thầy thẳng, cứ theo đúng sóc vọng,
 Phục Nguyên con hãy tiếp Thầy.
 P.N.: Bạch Thầy con vâng.

12. ĐẠI TỪ PHỤ LUẬN VỀ CHỮ TU

Ngọ thời, ngày 01 tháng 12 niên Mậu Thìn.

THI

BẠCH quang chiếu diệu cõi đàn trung,
HẠC réo nguyên nhân hiệp vậy vùng.
Đồng điển khai cơ nguồn chánh lý,
TỬ đời sống ĐẠO tiếp Huyền Khung.

Này Phục Nguyên! Hôm nay Ta đến đây báo
đàn trước. Hãy tịnh tâm tiếp nghinh Đại Từ Phụ. Ta
lui!

THI

HUYỀN mạt Thầy ban trẻ giáo đời,
KHUNG khai NHÂN TẠNG độ năm nơi.
THƯỢNG hành ĐẠI ĐẠO xây nguyên bốn,
ĐỂ khuyết truyền cơ tỏ diệu lời.

BÀI

Hỉ chào tất cả nữ nam,
Thầy nay tá thế giáng đàn xây cơ.
Phục Nguyên nhân tìm lời giáo hóa,
Độ cõi trần khá khá kịp mau.
Kèo thôi sóng dậy ba đào,
Hãy dùng cơ biến khó nào thoát ra.
Con hãy gắng xông pha diu dẫn,
Dắt nguyên nhân thoát trận mê hồn!
Kèo thôi gió dập mưa dồn,
Nào đâu đừng tránh hãi hùng kỳ tam!
Biết rằng tu dứt phạm bỏ xác,

Thầy độ con dào dạt đường bao?
Cái cơ chuyển biến lộn nhào,
Khó mong thoát khỏi đành sao lặng người.

Phục Nguyên con! Theo như lời Thầy nói
trước hai ngày sóc vọng Thầy tiếp dạy về huyền mật
để lưu truyền hậu thế về cơ Đại Đạo Tối Thượng của
Thầy.

BÀI

Cơ tiến hóa Thầy đây sắp diễn,
Giáng đàn tiên Thầy khiến sai con,
Hãy mau cứu độ trần hườn;
Châu nhi phục tải trong cơn nạn sâu!
Thầy khai đạo gìn câu yếu mật,
"VÔ THƯỢNG THỪA" đây ấp tình thương.
Ban mai nhỏ giọt tinh sương,
Chiều về phủ xuống mọi đường hoàng hôn.
Theo định luật bảo tồn sanh tử,
Gắng gẫm xem mà giữ diệu huyền.
Kèo thôi trong cảnh đảo điên,
Nát tan hồn phách khó an bao giờ!
Thầy thương thay đũa ngơ lãng Đạo,
Mãi theo đời chuốc tạo quả khiên.
Con ơi! Định luật gieo truyền,
Như vòng xích sắt nào yên bao giờ!
Thương những trẻ bơ phờ tâm dạ,
Không gắng tu để trả quả nhồi.
Con ơi! Khảo đảo dập dôi,
Xác hồn chẳng thấy thâm thoi khôn lường!
Đường tu học con nương sửa đổi,
Vững trí lòng lễ lối tâm trung.
Kèo thôi đau khổ dập dồn,

Kêu Thầy đâu thấy hỡi hồn muội mê!
 Thầy thương sao nỡ nề đứt ruột,
 Còn trẻ thời trời buộc tâm linh!
 Không tu xa đạo hỡi kinh,
 Còn tu phải vấp trong tình thế gian!
 Thầy nay giảng tuần hoàn tạo hóa,
 Luật khai sinh trả quả đi đâu.
 Thương đời nắng dãi mưa dầm,
 Thương trong con trẻ khó hầu hòa nhau!
 Thầy thương dạy gìn sao yếu lý,
 Chữ ĐẠI ĐỒNG tinh túy hành thâm.
 Đừng, đi, ăn, nói, ngồi, nằm,
 Chuẩn thẳng khuôn luật phóng tâm bên trong.
 Tham, sân, si, diệt không cội rễ,
 Rửa thất tình quỷ kế dụ luôn.
 Còn khi lục đục diễn tuồng,
 Con mau dụng trí huệ khuôn gìn lòng.
 Tu như thế hạnh trong sáng suốt,
 Chớ tu ngoài cảnh cuộc vui chơi.
 Nào đâu thấy lý Đạo Trời,
 Con tu như thế khó thời đặng xong.
 Tu làm sao nhìn lòng xét tánh,
 Sửa đổi hoài đức hạnh nhuần lương.
 Trong ngoài gắng tạo tình thương,
 Muôn loài vạn vật cùng đường hóa sanh.
 Chớ con tu không hành theo lý,
 Tu bên ngoài ma quỷ diễn tuồng.
 Làm sao vào trọn hạnh khuôn?
 Con tu như thế Thầy thương đường nào!

Này Phục Nguyên! Hôm nay Thầy luận về chữ "TU", bởi vì cơ Đạo Thầy khai trường trải đã hơn

sáu mươi năm nay. Nhưng Thầy chẳng thấy đứa nào làm nên Đạo sự cả.

Do vì chưa định rõ chữ "TU", dù Thầy vẫn biết đứa nào cũng nói rằng tu. Nhưng tu như thế nào? Phục Nguyên con có hiểu rõ không?

P.N.: Bạch Thầy con có rõ,

THẦY:

PHÚ

Nay Thầy luận chữ "TU" cho rõ.
 Để các con giác ngộ chơn lòng.
 Các con ôi! Tâm vững nhìn trong,
 Mãi nói tu chưa xong gì cả!
 Thầy thương con dạy tu chịu hạ,
 Hãy nhẫn kiên để phá u mê,
 Con gắng tu vững lối đi về,
 Nguồn Đạo mạch mọi bề nung nấu.
 Con nói tu nhưng tâm lộn lạo,
 Để thất tình trở tráo hại con,
 Thì con tu đến núi đá mòn,
 Chưa thấy tánh của con sao đặng?!
 Nói rằng tu nhưng tâm không thấy,
 Dù biển cạn là ấy bình phong.
 Nói rằng tu nhưng mãi giặc lòng,
 Luôn ngự trị chưa thông Đại Đạo!
 Thì con hỡi! TU gì lộn lạo?
 Thầy định đây xông xáo chữ "TU".
 Con hãy gắng nghiệm kỹ vệt mù,
 Mà tri rõ hạnh tu con nhé!
 Bóng thiền quang lẫn sao chớp lệ.
 Tuổi của con khó kể bao năm,
 Thì Thầy giảng cho rõ khai thông,

Con ghi lấy đạo lòng sửa đổi.
 Tu kèm tâm đừng sanh nông nổi,
 Là hạnh tu sửa đổi lâu nay,
 Thì con ơi! Thầy chiếu điển khai,
 Cho con sáng Thiên đài lộ hiện.

THI

TU sửa trong tâm lúc lỗi lầm,
 TU thiền định tĩnh tánh thường trong.
 TU khai huệ trí đừng nhầm lẫn,
 TU thấy tình thương ấp ủ lòng.

HỮU

Ủ lòng đạo hạnh khai thông,
 Chữ tu sửa đổi tâm hườn bốn nguyên.
 Tu xác định phải quên dĩ vãng,
 Mà gắng hành tạo sáng trung cơ,
 Chữ tu con chớ bỏ phờ,
 Gắng chuyên cần định ngày giờ mới xong.
 Tu thấy tánh thấy lòng biến đổi,
 Sửa bên ngoài nhà tối mở khai.
 Con tu thiền định đêm ngày,
 Nhưng mà biết tánh chớ phai nội lòng.
 Con nói mãi thân tông tu học,
 Nhưng tánh trần chưa dứt sửa sai,
 Phí bao thời giấc miệt mài,
 Uống công trình học dạn dày ngày đêm.
 Thiền định thấy tự kèm tánh tục,
 Sửa đổi lòng thân thức diễn ra,
 Con ơi! Tu lấy chữ hòa,
 Nhẫn kiên làm gốc tìm ra Đạo Thầy.
 Thầy những mong bắt tay hiệp mặt,
 Tạo tình thương chơn thật là tu.

Con tu đạt lấy chơn như,
 Chữ tu nhìn thấy đi từ bên trong.
 Tu phải khá nhìn lòng mê muội.
 Là vô minh rong duỗi đêm ngày,
 Làm cho tâm tánh đổi thay,
 Sáng vui chiều khóc, hoài hoài đó con!

Này Phục Nguyên! Nay Thầy giảng chữ TU con có điều chi muốn làm sáng tỏ Thầy cho phép con cứ tự nhiên nói ra để Thầy giảng tiếp về chữ TU.

P.N.: Bạch Thầy, con không có điều chi để nói kính xin Thầy dạy tiếp.

THẦY: Hôm nay mục đích Thầy giảng về chữ TU là để cho con hành đạo-sự sau này mà khai hóa cho hàng nguyên nhân tỏ ngộ về yếu lý chữ "TU", mà quay trở về bốn nguyên của mình khi xưa. Trực giác bốn tánh thiện ban đầu mà hồi tâm lai đáo, hướng về con đường tu.

Nhưng phải xác định rõ chữ TU thế nào? TU thì không mơ hồ, tu phải sáng suốt, dùng trí huệ mới đặng; kéo thôi làm uổng một kiếp tu phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Thầy đúng vậy.

PHÚ

Nay Thầy giảng chữ TU Đại Đạo,
 Các con hành lai đáo bốn nguyên,
 Đường tu học cố gắng định yên,
 Khai thân thất gieo truyền khuôn mối.
 Hoàng Đại Đạo Thầy ra lẽ lối,
 Để các con mở trí thân phàm.
 Nay con ơi! Gắng liệu lo toan,
 Đừng mai một bước ràng linh tánh,

Nói rằng tu con gìn đức hạnh,
 Sáng suốt lòng tạo cảnh Như Lai,
 Đừng xen vào quỷ dữ biện bày,
 Là tam độc khó ai đặng thấy.
 Các con ơi! Tâm trung sở cậy,
 Định vào hồn mới thấy mâu ni,
 Kẻo không thôi con phải khốn nguy!
 Cơ trả quả những gì vay mượn!
 Đã nói tu con đâu đặng sướng,
 Gắng chịu lòn liều lượng độ tha.
 Chử tu trong con phải dung hòa,
 Ngoài hạ mình, lời Cha dạy rõ.
 Những thói hư con mau chừa bỏ,
 Diệt tánh xấu mới ngộ Đạo Thầy.
 Con đừng lấy tu là việc giải khuây,
 Sao nên Đạo miệt mài học hỏi?
 Chử tu là con thường sửa đổi,
 Đổi cái hư bỏ thói xấu xa,
 Chử tu là thông suốt ba nhà,
 Gìn yếu lý tam gia phục bốn.
 Khí trung nhiên con khai nơi rốn,
 Hấp thụ vào khắp chốn huyết môn,
 Hạnh chơn tu đừng có quá khôn;
 Khôn xảo quyết nhưng hồn tiêu diệt;
 Nay con ơi! Dạy con tình tiết,
 Hãy cư xử phải biết thương người,
 Chớ vị ngã người sẽ chê cười,
 Là vị nhân theo lời Cha dạy.
 Còn nói tu nhẩn kiên biến cải,
 Đẹp tánh phạm, ý chân gìn giữ,
 Nay Thầy dạy cho con tuân tự,

Chử tu trì khá giữ nghe con!
 Trước tiên là con bỏ giận hờn,
 Đừng nuôi mãi làm con xáo trộn.
 Vì thất tình luôn luôn gây khốn,
 Lừa đảo con trong bốn bức tường.
 Con ơi! Tu hãy gắng can cường.
 Đừng mê muội vấn vương đau khổ!
 Nay kẻ cận cơ Thầy thố lộ,
 Tiếp dẫn đàn để độ các con.
 Gắng tu đi đừng có há sòn,
 Tâm không phóng tron con mê hoặc.
 Nếu tâm trần con còn dầy đặc,
 Thì tâm đạo đi mất con ơi!
 Nay Thầy khuyên con lấy những lời,
 Của Huyền Khung chớ đời tư tưởng!
 Con đừng tu trong chịu thụ hưởng,
 Thì tâm phạm vẫn dính thế gian,
 Phải xong đi những cái buộc ràng,
 Làm đường Đạo khó an tịnh luyện.

Này Phục Nguyên con! Trong lúc Thầy tiếp
 đàn vẫn nghe tiếng động, thế nên Thầy phải ngưng.
 Con còn kiếm khuyết trong vấn đề nghi lễ.

BÀI

Tiếp đàn cơ giảng về đầu,
 Dẫn thanh Thầy xuất lậu lậu lý kinh.
 Con hãy gắng giữ gìn nghi lễ,
 Tiếp với Thầy đâu dễ thế này?
 Thương con Thầy giảng xuống đây,
 E con thiếu sót có ngày quở răn!
 Khi tiếp đàn tâm thân thanh tịnh,
 Hãy lắng lòng chấn chỉnh nội tâm.

*Kính thành với Đấng Tam Thanh,
Thầy nay giáo hóa nhân lành về con.
Con hãy gắng lo tròn phận sự,
Giữ pháp đàn chăm chú lời Thầy.
Kẻo thôi quả phạt không hay,
Thiên thân Thầy xuống nể ai bao giờ!*

Đó lời Thầy dặn hôm nay để lấy làm kinh nghiệm, bởi vì trong lúc tiếp Thầy thì phải trọn giữ thanh tịnh.

P.N.: Bạch Thầy hoan hỉ, vì những thiện duyên dự đàn đây chưa hiểu nghi thức, phần khuyết điểm do nơi con không sắp xếp!

THẦY: Vậy kể từ nay con phải thận trọng trong việc nghi lễ khi lập đàn.

Thầy tiếp con phân nửa, Thầy thăng chiêu tiếp Thầy.

THI

*Tu gắng gìn tâm phải giữa mài,
Tu tròn đạo hạnh đáo hoằng khai.
Tu trong sửa đổi hườn chơn tánh,
Tu thoát trần vương, cố miệt mài.*

PHÚ LỐI VẦN

*Này các con ơi! Trong cơ Thầy xoay chuyển,
Gắng thành tâm mà sửa đổi tinh tiến ngày ngày.
Chữ trung đạo yếu lý để con chớ mờ phai.
Về nguồn gốc lúc ban sơ thuở Hồng môn của Thầy
"CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO".*

*Con đừng tự đắc với nét mặt vênh váo,
Chống chỏi Thầy, Thầy sẽ trừng phạt quả báo đặc dày.
Các con ơi! Kỳ tam cơ Đạo Thầy chỉnh lại đây.
Mà gieo truyền chơn lý để các con tìm ngay nguyên*

bổn.

*Thượng, Trung, Hạ con mau gìn chơ để cho lẫn lộn.
Cõi hư trung Thầy hoát điển cho cửa TỐN nhập vào.
Nếu các con tu mãi mà tâm tánh vẫn lao xao.
Thì cửa LY con sẽ lộn nhào bởi khác!*

Thôi Thầy thăng, Thầy tiếp đàn các con đừng có động, nếu như thế thì điển không trọn lành, làm ảnh hưởng đến ĐỒNG TỬ, Thầy thăng chiêu Thầy tiếp.

13. THẦY DẠY TIẾP CHỮ TU

Dậu thời, ngày 01 tháng 12 niên Mậu Thìn.

THI

CAO thâm lễ Đạo độ quần mê,
ĐÀI đánh thiên khai cứu não nề.
THƯỢNG PHỤ gieo truyền môn pháp bí,
ĐẾ mâu mật khải tựa BỒ ĐỀ.

Này Phục Nguyên! Hãy tịnh tâm nghe Thầy
dạy.

BÀI TRƯỜNG THIÊN

Con thành tâm nghe Thầy giảng tiếp,
Chữ tu hành cho kịp Long Hoa.
Khai cơ chánh giáo Bửu Tòa.
Tìm người gieo mối gây ra chơn truyền.
Đạo của Thầy tiên thiên vi diệu,
Để hóa hoằng mở khiếu nguyên nhân,
Trực tâm giác tánh hườn thân,
Tri nguồn đạo mạch lê chân cứu đời.
Đời điêu tàn ở nơi trước cấu;
Đời hoại băng ít thấu lý huyền,
Do đời đắm đuối tình tiên,
Đời nay khoa học chinh nghiêng Đạo Thầy.
Đời tan nát do tay sai chuyển,
Thầy dạy răn roi điển quyền hành.
Muôn loài vạn vật hóa sanh,
Do Thầy điều khiển nhuần lành như nhau.
Đời sắp diễn binh đao tạt ách;

Đời hỗn độn quét sạch yêu tà.
Thầy cho con biết ngộ ra,
Lý mâu nhiệm lễ chương tòa Nhân Thiên.
Đạo hoằng khai định yên cuộc sống;
Đạo điều đời chèo chống giáo dân,
Đạo kêu kẻ muội thức thân,
Đạo hườn tánh giác kim thân Bồ Đề,
Do vì cuộc não nề gây mãi,
Cuộc chống kinh ất phải diễn ra!
Ngày tàn Thầy nói đâu xa,
Các con sẽ thấy chánh tà phân hai.
Vì nhiều loạn Thầy khai chơn lý,
Kéo con về nguyên vị ban sơ.
Con ơi! Hãy gắng từ giờ,
Kẻo thôi không kịp Đồ Thơ hóa hoằng.
Cõi tiên thiên xa tầng hạo khí,
Thì âm thần bi lụy rên than.
Tri con dẹp thói ngang tàng,
Dạy con biết nẻo Niết Bàn gần trong.
Con ơi hỡi! Nhuận dòng vật chất,
Đến ngày tàn con thất thèo lòng,
Lo hoài không đủ tròn xong.
Sao đường tiến hóa con không quay về?
Trong kỳ tam bốn bề Thầy bố,
Võng Thiên La Thầy lộ con nghe,
Con nghe thì ráng đặt dè,
Sửa tâm rèn tánh chớ che linh hồn.
Kẻo không thôi đập hờn khó thấu,
Vì dạy răn tâm xấu hườn chơn.
Gắng tu công quả một bồn,
Công phu công đức sắt son theo Thầy.

Gây công trình con xây nền Đạo,
 Chọn công tâm lai đảo hườn đôn,
 Con tu chớ có ngại sồn.
 Theo Thầy bố hóa tìm con quay về.
 Này Phục Nguyên! Mọi bề lo liệu,
 Con hữu hình am hiểu chánh truyền,
 Lo do trách nhiệm cơ Thiên,
 Hãy dùng huệ trí định yên lần này,
 Gắng đặt dè Đông Tây xông xáo,
 Đường cứu đời gắng tảo tần đi.
 Nếu con thắc mắc việc chi,
 Định tâm thân trụ Thầy ghi nhiệm lời.
 Nếu hoằng khai con thời không định,
 Thì quay đi liệu tính lo toan.
 Đó là Thầy chuyển tâm con,
 Kẻo thôi quỉ tặc hại con đau sầu!
 Hãy gắng ghi tròn câu yếu lý,
 Đường giáo dân phỉ chí toại lòng.
 Trở về hư cảnh hườn không,
 Thầy tô điểm nhãn nhơn Ông hiệp hòa.

HỮU

Hiệp hòa một mối gây ra,
 Giáo chúng đừu dân đến gặp Cha.
 Cứu thế kỳ tam nhiều khổ ách!
 Nhưng mà quyết chí ấy lòng ta.
 Khai cơ chánh pháp nguyên nhân phục.
 Lai đảo Huỳnh Trung kết lại ba.
 Mồ Thổ Mâu Ni hoằng hoát sáng,
 Viên minh quang đại diệt tâm tà.

HỮU

Diệt tâm tà gắng hòa định tỉnh,

Khéo giữ gìn toan tính liệu thân!
 Con ơi! Hãy gắng phong trần,
 Để mà giáo hóa định thân kẻ mê.
 Nạn của con còn bề nhiều lắm!
 Chưa hết đâu vì nắm cơ Thầy.
 Lương lòng trực ngộ hoằng khai,
 Gieo truyền chánh giáo tam tài bốn nguyên.
 Con tỉnh tịch tham thiền nhập định,
 Đứng số hành chấn chỉnh bên ngoài.
 Cứu đời trí huệ mở ngay,
 Để mà léo lách những ai hại mình!
 Thầy cho biết con gìn cẩn trọng,
 Kẻo thân con khó chống bươn về.
 Con thành tâm hiệp Bồ Đề,
 Huyền Khung tá trợ chớ che thân phàm!
 Nhưng do con liệu toan mọi mặt,
 Nơi hữu hình không thật đâu con!
 Gắng đi tự lấy lo tròn,
 Vẫy vùng ngang dọc tự đoàn chơn tu.
 Cố ẩn nhãn thân con cho lắm!
 Chịu hạ mình tô đậm Đạo Thầy.
 Con ơi! Xông xáo dạn dày!
 Phong sương hồ hải một tay một mình!
 Đường giáo hóa một mình bao nỗi,
 Vì tất đồ còn thói điều ngoa!
 Nấp rình mong hại con Ta,
 Thầy khuyên con định đánh xa ám thân.
 Để giữ gìn xác thân hữu thể,
 Sau gieo truyền Thượng Đế Huyền linh,
 Oai năng sứ mạng vẹn gìn.
 Tự con cố gắng sức mình là hay!

Đó Phục Nguyên!

Rồng bay lượn có Thầy chụp bắt,
 Rắn ló đầu nghèo ngặt lắm con!
 Những mong tu học sắt son,
 Kẻo thôi quỉ dữ véo von gọi hồn!
 Gọi hồn trẻ phải nhớ công phu,
 Tâm chuyển oai linh hãy đoạn trừ.
 Trừ diệt tham, sân, si luận mãi,
 Giữ lòng nhiệm thể hoá chơn như.

HỮU

Chơn Như Thầy giảng nãy giờ,
 Nghe lời thì chớ hững hờ nghe con!
 Giáo khai chi độ linh hồn,
 Cứu đời phải gắng lo toan kỳ cùng.
 Thầy xoay cơ điển hải hùng.
 Con mau dè dặt thân cùng giáo dân!
 Thương con còn nổi phong trần,
 Mau mau dè dặt ân cần lời khuyên.
 Nạn kia từ dữ hóa hiền,
 Kẻo thôi con lại khó yên người đời!
 Thương con nào được thành thời,
 Bời mê con khổ vì đời độ tha.
 Con ơi! Trách nhiệm của Cha.
 Giảng đàn ban điển khai Tòa Bửu Linh.
 Cho con nghe thấy vô hình,
 Cái cơ điển biến nhân tình nạn tai,
 Nay Thầy lời thật phơi bày,
 Con hiền gắng giữ tâm chay hạnh bường.
 Tu sao cố vững lập trường,
 Hạnh tu phải biết tùy nương người đời.
 Nhẫn kiên chịu nhục vậy thời,

Nhẫn hòa con xử theo lời Cha răn.
 Lý chơn con đã tâm phăng,
 Hôm nay giáo huấn cho trần tình tu.
 Chử tu cao vút mây mù,
 Nhưng mà trước mặt đi từ bên trong.
 Nếu con tịnh định thanh lòng,
 Tức là con hiệp cộng đồng Tam Qui.
 Phật, Tiên, Thần, Thánh đều quì,
 Thay cơ Thầy chuyển thì kỳ diệu tàn.
 Để mà trị đũa nghinh ngang,
 Trừ loài quỉ dữ lan tràn khí xung!
 Thầy cho con biết hải hùng.
 Lánh thân con hồi hãy dùng quyền năng.

HỮU

Quyền năng nhập lý khá tu hành,
 Con hồi! Giữ tâm hiểu ngọn ngành.
 Nhứt bản qui nguyên huyền mật diệu,
 Nam mô học hỏi chữ "Tam Thanh".

BÀI

Hôm nay Thầy tiếp điển đàn,
 Nói cơ chuyển biến rõ ràng bày phân.
 Thầy hạ mình độ lân chót nữa,
 Kéo con về đến cửa Huỳnh gia,
 Nhủ con bỏ thói tây tà,
 Mượn lời Đồng Tử thuyết ra chánh truyền.
 Lân chót khai "TIÊN THIÊN ĐẠI ĐẠO".
 Thầy mở đầu lai đạo siêu nhiên,
 Cho con danh hiệu "PHỤC NGUYÊN",
 Khai cơ chánh lý gieo truyền kỳ tam.
 Thầy mượn lời định an thành kiến,
 Để con trần ửng biến lại xem.

Chớ đừng phân biệt thấp hèn,
 Giàu sang quyền chức cũng phen oai oần!
 Nay kỳ tam thêm phần thiên khí,
 Xích lại gần Thầy chỉ bao lời.
 Điển linh giáng độ trần rơi,
 Để con tùy tình, tùy thời, tùy duyên.
 Thầy ẩn danh cơ thiên ĐẠI ĐẠO;
 Chữ CAO ĐÀI chưa ráo mực xanh,
 Là do con hiểu ngọn ngành,
 Thu về tiên khí trở nhành hoa đặng.
 Vì kỳ tam tâm thần rời rã,
 Thêm văn minh nó phá con người,
 Với cùng khoa học vọt thời,
 Biết bao vật chất mọc mời gần con!
 Thì kinh điển sao mòn tâm trí,
 Nên cơ bút Thầy chỉ hết tron,
 Khuyến con cố gắng lai hườn,
 Tiên Thiên đây nhuận, xa chơn biển trần.
 Bỏ hậu thiên nặng phần trước khí,
 Nhưng do cơ bày quỷ xen vào.
 Cho nên Thầy chuyển Nam Tào,
 Với cùng Bắc Đẩu hai sao điều hành.
 Một điều thiên cho rành phận sự,
 Một hữu hình gìn giữ tâm chơn,
 Từ khi cơ bút khuyến lon,
 Tá danh Thầy giáng kéo đồn tiên thiên.
 Là những mong con hiền trực ngộ,
 Mà tu hành đạt chỗ thiên thơ,
 Nào ngờ con quá bơ phờ,
 Để cho đời chuyển cuộc cờ tan thương!
 Nên cơ Đạo phó trương chưa nhiệm,

Thầy bé cơ thâm liếm về trong.
 Do vì con mãi bênh bông,
 Cơ đời con nhóm, nặng lòng quá tay.
 Thầy đành chuyển CAO ĐÀI danh hiệu,
 Để tặc loạn đủ kiểu đánh đòn.
 Cho con tỉnh giấc héo đon,
 Đáo chân về bến liên hườn cứu cung.
 Từ nhẹ nhàng khoan dung con trẻ,
 Đến dùng lời để hé huyền vi,
 Cho con đặng đặng tu trì,
 Nhưng nào có biết qui y nội lòng?
 Thầy phải sai nhập trong trần thế,
 LINH CHÂU TỬ hầu để dạy con,
 Chúng thường quấy nhiễu giận hờn,
 Nếu không định tĩnh thì con mắc vòng.
 Nay Thầy chuyển cơ xong rồi đó!
 Phần hữu hình đã có Phục Nguyên.
 Lý chơn cố gắng gieo truyền,
 Phi hăng tùy lúc tìm duyên tu hành.
 Phần sát phạt phong thần diễn lại,
 Thầy cho con biết hãy tránh xa.
 Hạnh tu diệu dụng điều hòa,
 Kẻo thôi loạn động trước ma réo hồn!
 Nhưng còn ẩn Thầy không cho biết,
 Nay Phục Nguyên! Con quyết hay không?
 Cái cơ "SIÊU PHÁP ĐẠI ĐỒNG",
 Nào đâu có dễ nhìn trong muôn loài?
 Cơ Thầy xoay khó ngoi lên đó.
 Thầy diệt trần cho bỏ chúng sanh!
 Một lời Thầy quát tan tành,
 Đó là chuyển biến ngũ hành hậu thiên.

Thầy cho biết nhủ khuyên sớm tối,
 Phần nữ nam sám hối mau mau,
 Kèo không thoát cảnh Trời cao,
 Âm u bốn cõi dễ nào ra đâu!
 Con sóng biển mưa sâu đổ ập,
 Thì con ơi! Trần khắp muôn loài.
 Làm sao con tránh nạn tai?
 Của Thầy biến hóa khó lay lần này.

Đó này Phục Nguyên! Thầy cho con biết cơ
 chuyển sắp đến, nhưng con cố gắng giữ gìn cẩn trọng
 xác thân cùng những lời của Thầy, thật là bí mật mới
 đăng đó nghe.

PHÚ

Cơ phổ truyền gìn trong ẩn mật,
 Nay con ơi! Dè dặt là hay!
 Đi giáo hóa chuyển biến Đông Tây,
 Siêu hình đồ có Thầy Cha cả.
 Cố gắng đi kèo không tan rã,
 Thầy xót lòng chí cả từ xưa!
 Gầy dựng mới "ĐẠI ĐẠO VÔ THỪA",
 Hãy gìn năm phong thừa cứu vị.
 Thầy cho biết gần đây khốn lụy,
 Con cẩn trọng cho kỹ mới xong!
 Đường giáo hóa chớ có nóng lòng,
 Tùy theo thời lập công bồi đức,
 Con ơi con! Thầy nhìn năng sức,
 Giao trách nhiệm tận lực cùng Thầy.
 Cố gắng giữ trung hậu đừng sai,
 Chớ xem nhiễm lòng tà ngoại giáo!
 Thầy đang chuyển cực cờ xe pháo,
 Con cố gắng trọn ráo lời Thầy,

Để định lòng về cõi phương Tây,
 Khi biến hóa Thầy xoay cơ định!
 Cuộc tang thương của Thầy đang chỉnh,
 Thương con trần lính quýnh trẻ tu,
 Con cố gắng xây dựng từ từ,
 Mà gây mối nghìn thu bất hoại.
 Con ơi ơi! Lòng Thầy thoi thỏi,
 Gắng nghiệm lòng tự toại thông dong.
 Xây cơ Đạo Thầy mới phi lòng,
 Gìn giữ mới "HỮ KHÔNG BẮT DIỆT".
 Thầy dạy con đi sâu tình tiết,
 Cơ cứu đời tránh diệt say này,
 Con cố gắng đồng lực hoằng khai,
 Giao trọng trách CAO ĐÀI XOAY CHUYỂN.

HỮU

Xoay chuyển CAO ĐÀI cứu thế nhân,
 Con ơi! Hãy chịu nổi phong trần.
 Tang thương biển hải nguồn tai tấp,
 Cố gắng tu hành vẹn chí chân.
 Vẹn chí chân thông đồng Đại Đạo,
 Thầy khuyên con rớt ráo tu hành,
 Để mà ghi lại sử xanh,
 CAO ĐÀI danh hiệu Cha dành bốn nguyên.
 Nay con ơi! Tịnh yên Thần cốc,
 Cố tham thiên tủy lọc bợn trần,
 Dù cho lao nhọc xác thân,
 Vì Thầy độ hóa Kim Thân đáu về.
 Đạo nhìn chung tư bề mọi mặt,
 Lấy tình thương thắt chặt Đại Đồng.
 Không còn phân biệt Tây Đông,
 Dung hòa bao kẻ mắc trong tánh phàm.

Cố nhẫn kiên việc làm Thượng Đế,
 Hạnh hạ mình đâu để con ơi!
 Thầy khuyên thống thiết bao lời,
 Con ghi nhớ lấy vậy thời nhủ tâm.
 Đêm thanh vắng thậm thâm Thầy dạy,
 Tiến diệu huyền từng trải bao thu .
 Lòng trần cố gắng đoạn trừ,
 Để mà còn một tâm tư cùng Thầy.
 Thầy thương con chuyển xoay cơ Đạo,
 Quá lẽ loi con tạo chiếc thuyền;
 Chiếc thuyền Đại Đạo Tiên Thiên,
 Thầy truyền cho trẻ tự nhiên y hành.
 Thầy dựa kê luôn gần con trẻ,
 Hãy xong pha mau lệ cứu đời!
 Cứu đời đâu được thành thoi,
 Đặt dè mọi mặt, vậy thời khó thay!
 Tiếp đàn cơ Thầy khai tất cả,
 Cơ bí nhiệm con khá dấu trong,
 Chớ mà lộ tẩy khó mong,
 Bởi vì quỉ dữ thường không thương mình.
 Con hãy gắng hy sinh tất cả.
 Thầy đến bù bố hóa tâm trung,
 Nghe đây vẹn giữ Đại hùng,
 Cứu đời chìm đắm ung dung lòng mình.

Đó này Phục Nguyên! Thầy đã thuyết cho con nghe trong mấy đàn qua, những lời Thầy khuyên con, hãy cố gắng nhớ để mà y hành.

Một là con phải tham thiền nhập định bởi vì khí hậu thiên Thầy xạt rất nhiều. Thầy dùng khí tiên thiên để đánh tản nó, vì thế có sự khắc hóa, nên con phải định tĩnh!

Hai là con phải cẩn trọng lấy thân về mặt hữu hình. Bởi vì Thầy dùng roi điện đánh bày quỉ dữ thì thế nào nó cũng trở lại tìm hại những con tu hành của Thầy. Con hãy khá nghe!

Thứ ba là con hãy gắng xây cơ Đại Đạo, tùy duyên hóa độ, trong những đàn cơ, đôi khi Thầy có lộ thiên cơ thì cố dặt dè, đừng phổ biến không nên. Đó làmấy lời Thầy dặn!

THI

Thăng đàn Thầy rút điển linh oai,
 Con cố hành y độ chúng loài.
 Giáo hóa gìn khuôn trong phép Đạo,
 Bí truyền khắc chế chớ mờ phai.

BÀI

Con ơi! Hãy gắng giữ ngay,
 Bao lời Thầy dạy phơi bày hôm nay!
 Độ cơ thiên, Thầy khai xoay chuyển,
 Con giữ gìn tịnh luyện trong thân;
 Kẻo thôi trước khí nhiễm thân,
 Khó mong chạy thoát cán cân của Thầy!
 Dùng tiên thiên Thầy xây cơ Đạo,
 Phá hậu thiên Thầy tạo Càn Khôn.
 Để con lai đảo chơn hòn,
 Ráng mà dè dặt là khôn thức thời!
 Ngược bằng không cơ Trời diễn tiến,
 Cơ sây sàng binh biến lia tan.
 Thì thôi có tỉnh khó toàn,
 Cái thân hồn phách nào an bao giờ!
 Thầy tiếp điển từng giờ từng phút.
 Đã nghe rồi thúc giục tu hành,
 Ráng mau sửa đổi hườn thanh,

Kẻo không sa đọa nghìn năm phai mờ.

Đó Thầy dạy con cố gắng... Bởi vì tu là quan trọng cái tâm. Tâm không chính; Tâm không thành, mà không định thì khó mong toàn.

Đúng không con Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Thầy đúng vậy!

THẦY: Thầy thắng.

14. THẦY DẠY HÀNH Y CHỜN GIÁO

Ngọ thời, ngày 15 tháng 12 niên Mậu Thìn.

THI

BẠCH tòa rực sáng cõi thiêng linh,

HẠC nội đồng bay độ sĩ hiền.

GIÁNG điển khai cơ nguồn diệu lý,

ĐÀN tiền chăm chú trọn nhân duyên.

Ngã chào Thiên Phục Nguyên!

P.N.: Kính chào Bạch Hạc Đồng Tử!

B.H:

BÀI

Hỉ chào tất cả nhân duyên,

Về đây báo trước Hoàng Thiên giáng đàn.

Hãy tịnh tâm tham toàn nhiếp tánh,

Trụ Huỳnh đình trọn cảnh Thiên Liêng,

Nghe vào nhập bốn tịnh yên,

Để mà tu học phủ nguyên hôm nay.

Chí thành tâm CAO ĐÀI Thượng Đế,

Giáng trần miền giải thể quần sinh.

Cho chung tất cả hữu hình,

Hãy mau thức tỉnh giữ gìn bốn nguyên,

Này Phục Nguyên! Gieo truyền Đạo cả,

Hãy độ đời gánh họa trần ai!

Xứng danh rõ mặt chí tài,

Kỳ tam khai hóa an bày từ lâu.

Này Phục Nguyên! Ta có bốn phận về đây báo đàn để mà thành tâm nghinh tiếp Đại Từ Phụ

giáng hạ. Ngã xin phép lui ra bên ngoài.

THI

CAO HOÀNG giáng hạ đúng thời gian,
ĐÀI bốn nguyên sinh gắng tiếp đàn.
THƯỢNG khuyết Huỳnh trung khuyên trẻ nhỏ!
ĐỂ ban huyền diệu tịnh thanh nhân.

Thầy tiếp đàn Phục Nguyên!

P.N.: Con kính Thầy dạy!

BÀI

Theo lời truyền hai ngày sóc vọng,
Thầy tiếp con thể thông tỏ rành.
Để mà ghi tạc sử xanh,
CAO ĐÀI Thượng Đế ban hành trần gian.
Con ơi hỡi! Tìm sang bỉ ngạn,
Đường tu hành hoạn nạn chịu thôi!
Biết bao thử thách quả nhồi,
Nhưng mình gắng lướt để rồi nghìn thu!
Hãy thành tâm vệt mù trường khí,
Cố tham thiên hòa lý siêu nhiên,
Để tâm tịch lặng bình yên,
Thấy Thầy giáo hóa tùy duyên tu hành.
Mau mau đi hườn sanh chơn lý,
Chớ coi đời đấm lụy đau thương.
Buộc ràng tê tái đoạn trường,
Linh hồn u tối tai ương thâm nần!
Con có xác bàng hoàng lắm nổi!
Nhờ thân trần tìm cõi huyền linh.
Trừ tiêu giả cảnh hữu hình,
Nó làm chướng ngại khó nhìn bốn ngươn.
Khi tham thiên phục hườn chơn tánh,
Trừ tâm tà xa lánh trần vương.

Nó làm rong duỗi tâm con,
Kéo trì linh bốn không còn ban sơ!
Lúc ban sơ Thầy phê cho trẻ,
Một điểm vàng để xé âm dương.
Nhưng con đọa lạc trần vương,
Thất tình lục dục vấn vương nhiễm vào.
Vì đã nhiễm con trau tu luyện;
Luyện tiên thiên để khiến hậu thiên.
Nhưng con phải gắng chú chuyên.
Ta bà ngũ trược không hiền đâu con!
Gắng đại hùng lo tròn mối Đạo,
Con đại định rót ráo tu hành.
Để mà trường khí hườn thanh.
Định thần mở khiếu tách thành tri duyên.
Nay Thầy giáng Huyền Thiên giáo hóa,
Để con trần mở phá vô minh;
Vô minh đấm đuối hại mình;
Vô minh lạc tánh chơn linh ngày nào!
Đường tu hành càng cao lắm khảo,
Chỉ tâm thành, lạc đạo an bền.
Dù cho có nhọc giả thân,
Nhưng con không nghĩ, chẳng cần hữu vi.
Tâm thanh tịnh con trì chữ Đạo,
Tánh lặng yên con tạo oai năng,
Để làm phục hóa mở thân.
Trở về linh bốn nguyên nhân ngày nào!

HỤ

Ngày nào một điểm chấm ban sơ,
Giáng xuống trần giang mấy cực đồ.
Con nhiễm thất tình cùng lục dục,
Khiến tâm điên đảo mãi bơ phờ.

HỮU

Bơ phờ tánh tục trường sanh khai,
 Con quá cực đoan phải lạc loài.
 Vì nhiệm trong tình gian dối trá,
 Hại thân con bởi trái oan nhồi.

HỮU

Trái oan nhồi con đây đau khổ,
 Vì có thân trong chỗ dương trần.
 Thế nên lao lý xác thân,
 Đắm mình bể ái nẻo nông ngày đêm!
 Con ơi hỡi! Hãy kèm tâm tánh,
 Kẻo kỳ tam mắc cảnh bi thương!
 Thầy đang sàng sây muôn đường,
 Ngũ châu rối loạn con nương nơi nào
 Vì hậu thiên khắc bầu tiên khí,
 Xông đột hoại làm quỷ làm ma,
 Gây nên lăm cảnh bất hòa,
 Cùng cha huyền mật con xa lâu đời.
 Con ơi hỡi! Cơ Trời dĩ định,
 Hấp lực vào chấn chỉnh trần gian.
 Ngày mai cơ sự đa đoan,
 Con tu đã trễ, buộc ràng tánh linh.
 Vì con mãi giam mình bốn cửa,
 Trói buộc vào chấp chứa muội mê,
 Làm con xáo động não nề,
 Đường trần hồ hải lê thê lạnh lùng!
 Con không nghĩ đến từng chi tiết,
 Có thân này phải diệt con ơi!
 Một khi hấp hối đó rồi,
 Hơi xa lìa xác thì thời đọa luôn!
 Con không tri trong tuồng nhờn hóa,

Biển chuyển hoài phước họa hai bên.
 Đường nào con hãy đề tên?
 Linh hồn bất hoại con nên tìm vào!
 Chớ hữu thể con nào nắm vững?
 Có rồi không quanh quẩn lý trần,
 Con thường suy nghĩ cân phân,
 Nay Thầy cho biết định thân mau đi.
 Thân này giả con ly hết thầy,
 Có bền đâu con lại kéo trì?
 Làm cho hồn phách lạc đi,
 Đến chừng khi ấy khó ghì lại thay!
 Đường sanh tử nhắc hoài con nhớ,
 Cảnh vô thường con ở bênh bông,
 Con ơi! Thức tỉnh về không.
 Bất sanh bất diệt gìn lòng thiết tha!
 Đường trần đi đã qua cuộc cảnh,
 Nào có vui vì tánh đổi thay?
 Làm con cứ tưởng mơ hoài,
 Nhưng không thành đặng, con hay lo lường!
 Thành, trụ, hoại như đường điểu chớp,
 Trở về không, con cướp tiên thiên.
 Hối quang trực giác minh nhiên,
 Bồ đề chiếu sáng linh huyền Mâu Ni.
 Phá không trung anh nhi lai đáo,
 Xé màng tang tái tạo ban đầu .
 Có gì mà trói buộc đâu?
 Linh hồn giải thoát qua cầu qui y.

HỮU

Qui y một kiếp gắng tu hành,
 Con hỡi! Trần gian nghịch cảnh sanh.
 Tê tái bao phương ngàn nãi đến,

Chí tâm tịnh tọa định hườn thanh.

Này Phục Nguyên! Hôm nào đến nay theo
lời hứa, Thầy giảng những đàn cơ chỉ dạy bí khuyết,
con hãy thành tâm.

BÀI

*Giảng đàn Thầy tiếp con đây,
Hãy mau tu học chày ngày ắt nguy.
Thế gian con gắng đoạn ly,
Nó là hữu tướng lời trì tánh linh!
Mau mau tỏ ngộ tự mình,
Trở về chơn ngã viên minh lý huyền.
Bình tâm vững dạ tri nguyên,
Hành y chơn giáo tròn duyên ban đầu.
Cơ Thầy đã đến xa đâu,
Là ngày tận diệt hoàn cầu thế lương!
Thấy con Thầy luống đoạn trường,
Muốn con giải thoát tìm phương cứu mình.
Tránh trong cuộc sây điêu linh,
Phong thần dọn quét trăm nghìn khổ đau!
Nhìn trần tuôn chảy lệ trào,
Thầy thương con trẻ làm sao bây giờ?!
Thương con Thầy giảng ĐỒ THƠ.
Vẽ huyền linh mật con ngờ rằng sai!
Lý chơn Thầy đã phơi bày,
Mong con hiểu rõ CAO ĐÀI tá danh.
Hạ mình giáo hóa nhân sanh,
Là Thầy muốn cứu con lành về ngôi.
Con đi xa quá hồi ơi!
Khó mà nếu kéo vậy thời ngộ tâm.
Chiến tranh bùng nổ cõi trần,
Thì con hối hận đã đành sự ni!*

*Thầy truyền danh tá ĐỒ THI;
Là cho trẻ nhớ những khi dữ lành.
Muốn con hườn tánh đạo sanh,
Chẳng còn ô nhiễm nghiệp hành trước lưu.
Con ơi! Lỡ bước phù du,
Ngày nay tỏ ngộ mau tu cho rồi!
Kẻo con phút chốc bồi hồi,
Tan tành thân xác, thâm ôi! Nào nòng!
Thầy đây lo sợ phập phồng,
Thương con gây nổi mắc trông oan khiên!
Đắm say vật chất tình tiền,
Chôn vùi linh tánh triền miên đau sâu!
Con ơi! Cuộc sống còn đâu,
Vô thường hai chữ con trau nặng lòng.
Kẻo thôi Thầy chuyển gió đông,
Thiên tai địa ách nằm trong tay Thầy.
Bệnh trần dịch tả càng lây,
Núi sâu biển ngập con đây khó vùng!
Mau mau trực ngộ tận cùng,
Lý siêu giải thoát Huyền Khung độ hồn!*

HỮU

*Độ hồn trẻ học chữ tiên thiên,
Luyện tánh bình tâm vững lý huyền.
Tỏ sáng con đường sanh tử lộ.
Vẫy vùng cứu thế bốn đồ nhiên.*

BÀI

*Bốn đồ thiên Thầy khuyên con trẻ,
Gắng tu hành mau lẹ đi thôi!
Cuộc đời nhấp nhoáng qua rồi,
Trăm năm là mấy con thời thiết tha!
Sống cõi trần sa bà hại chúng.*

Càng nhiễm vào càng lánh Đạo Thầy.
 Con thường vui cuộc mưa mây,
 Quên đi huyền lý của Thầy ban sơ!
 Theo con đường bụi nhơ trần thế,
 Lạc tâm lòng quỉ kế bao vây,
 Cho nên con sẩy tay Thầy,
 Để mà trả quả nghiệt cay đoạn trường!
 Thầy thương trẻ phò trương Đạo cả,
 Con không nghe chuốc họa vào thân!
 Ngày nay lâm cuộc phong thân,
 Thiên cơ sắp đặt cho trần nát tan!
 Qui ngũ phương Thầy ban sắc lệnh,
 Thiên tướng Trời chấn chỉnh năm nơi,
 Lôi âm thiên điển sẵn rồi,
 Để con có biết phản hồi mà tu?
 Con đã sống ngục tù trần thế,
 Tâm tánh con rất dễ đổi thay!
 Nên thường cảm cuộc lạc loài,
 Biển trần vùng vẫy biết ngày nào ra?
 Con càng bơi càng xa Thầy đó!
 Bởi vì con không rõ mô hình!
 Trở về cuộc sống hồi minh,
 Để mà định tánh Huỳnh Đình thần yên.
 Thầy thương trẻ nhủ khuyên bao nỗi!
 Nhưng nào nghe rất đổi thương tâm;
 Thương con gây cảnh lạc lầm,
 Ngày nay sao vớt nguyên nhân về Thầy?
 Vì đam mê hằng ngày che khuất,
 Vật chất nhiều làm mất tánh linh,
 Con không giác tỉnh cứu mình,
 Ma lôi quỉ kéo đoạn tình Huyền Khung.

Nay con ơi! Hãy dùng pháp định;
 Định trong lòng thấy bịnh trần gian.
 Bịnh con ung nhọt lan tràn;
 Bịnh trong hữu tướng, nát tan linh hồn.
 Vì trụ chấp con còn nặng quá,
 Thói chúng sanh tâm đã đặc dày!
 Cho nên con mới mê say,
 Đắm vào biển ái ai hay vớt mình?
 Nay Thầy nhủ nguyên sinh tu học,
 Gắng giữ gìn thanh lọc bốn tâm,
 Đứng đi ăn nói ngồi nằm,
 Luôn luôn sét nét âm thầm bên trong!
 Vì hậu thiên con không tẩy trược,
 Nó xen vào làm ngược nguyên hanh,
 Tiên thiên chẳng trường hườn thanh,
 Tâm đời vẫn vậy khó hành Đạo Cha.
 Đạo của Thầy khai ra yếu lý,
 Nay Thầy giảng nhứt khí Tiên Thiên.
 Con mau lặng tánh định yên,
 Nhiếp thân phục bổn qui nguyên Huỳnh đình.
 Nghe Thầy giảng rồi nhìn nội tánh,
 Thấy rằng mình có hạnh hay chummer?
 Hay là con vẫn say sưa?
 Mùi tanh phú quý đã đưa đi rồi.
 PHÚ TRƯỜNG THIÊN
 Thuở ban sơ Thầy khai Thái cực,
 Khí Tiên Thiên chơn tức điều hòa.
 Mong cho con tỏ ngộ vượt qua,
 Biển trần ai tìm ra đạo lý.
 Con ơi hỡi! Mau mau suy nghĩ,
 Cuộc trần gian đắm lụy đường nào!

Thân này như một giác chiêm bao,
 Sanh rồi diệt có đâu bền bỉ?
 Con ơi hỡi! Còn đâu hóa bể,
 Hãy nghiệm tri Thượng Đế trưng truyền.
 Mau thành tâm tu học trọn duyên,
 Giải cảnh khổ hườn nguyên nhứt bốn.
 Hồng môn khai ban sơ hỗn độn,
 Khí tiên thiên lẫn chốn dương phù,
 Mờ mờ mịt mịt phủ âm u,
 Thầy chắm một cục đồ huyền lộ.
 Vì hai khí tiếp liền đoạn trở,
 Là âm dương đã ló ra môi;
 Hai khí này nó hít nhau rồi,
 Nguồn hấp thụ điển trời khai sáng.
 Một tiếng nổ tung ra chớp nhoáng,
 Sanh muôn loài kế cận tiếp theo.
 Nhưng hậu thiên mau lệ bọt bèo,
 Không giữ được hiểm nghèo chơn tánh.
 Tiếp theo đó một nguồn khí lạnh,
 Nó xông ra nhập cảnh dương phù.
 Thầy khai sáng định luật bù trừ,
 Sanh trưởng con bởi từ lúc ấy.
 Hóa muôn loài cho con đặng thấy,
 Quyền năng Cha tiếp đấng trưởng sinh,
 Các con thấy vạn loại hữu hình,
 Đều hấp thụ khí linh Thầy hóa.
 Nhưng càng ngày khí thiêng ngọt ngọt,
 Bởi trực trần lẫn át tiên thiên,
 Rồi tánh hiền con hóa dữ liền,
 Là ô nhiễm hậu thiên tác tạo!
 Vì Thái cực ngôi trung điểm đạo,

Do các con lộn lạo hữu hình,
 Thế cho nên xa lánh huyền linh,
 Màu đen tối khó nhìn ánh sáng!
 Từ địa chất núi non khoáng sản,
 Thầy sanh ra tán vạn thù.
 Nay qui nhứt vết áng mờ lu,
 Thầy muốn con phải bù vào tánh.
 Xưa Thầy ban cho con đạo hạnh,
 Nhưng càng ngày con lánh đi xa.
 Là do khí âm phủ át qua,
 Làm con trở bất hòa cơ thể.
 Từ ngũ hành ban theo luật lệ,
 Ngũ tạng trong con để làm gì?
 Máy hấp hô tiên khí huyền vi,
 Cõi vô hình không tri nào biết?
 Nay Thầy giảng cho từng khúc chiết,
 Để con tường thấu triệt thiên cơ,
 Khí âm dương con mãi hững hờ,
 Là Nhâm Đốc lãnng ngờ rời mối.
 Sống cho đời ba chìm bảy nổi,
 Vì bỏ quên cái lối tiên thiên.
 Nên tâm tánh cứ mãi đảo điên,
 Thường thay đổi không yên đâu đặng!
 Con biết sao tâm không bằng phẳng?
 Nếu giải ra lắng lặng lại ngay,
 Con biết sao cứ mãi lung lay?
 Làm bất thường ngày ngày chẳng định.
 Là do con thành tâm không chính,
 Để điều hòa trừ bệnh thất tình,
 Nó lục đạo trường dưỡng mãi sinh,
 Phá rối con trong nghìn đau khổ!

Nỗi tham sân với cùng ái ó,
 Nhiễm tánh trần trong chỗ thế gian,
 Cùng gia đình quyến thuộc buộc ràng,
 Sống trong tình đa đoan có sự!...
 Bởi vì tâm con không gìn giữ,
 Đạo trung dung thứ tự lớp lang,
 Thì làm sao đầy Bát Nhã hoàn,
 Hòa hai khí chuyển sang châu tãi?
 Thầy khuyên con mau mau đào thải,
 Khí hậu thiên ban rải bao đời,
 Tám bốn ngàn chân lỗ rã rời,
 Ngày qua ngày, than ôi! Tinh tiết.
 Nếu tâm trần con không chịu diệt,
 Thì làm sao Thượng Khuyết dạy con.
 Để trở về ban thuở bốn ngươn,
 Hòa một điểm vòng tròn Thái cực?
 Con hô hấp trở về chơn tức,
 Nóng riu riu diệu bức kim hành;
 Thủy sanh mộc con hãy tương sanh,
 Mộc khai Hỏa hườn thanh châu tãi.
 Hỏa trường kim con mau nghĩ lại,
 Để tác thành Thổ đại chân dương;
 Mau xa lánh cuộc cảnh trần vương,
 Nó làm con đoạn trường tế tái.
 Con đừng nghĩ chuyện chi phải trái,
 Hãy nhẫn lòng chờ ngại con ơi!
 Thầy thương con mới dạy bao lời,
 Để cho trẻ hoằng khai Đại Đạo.
 Nỗi lòng con mau mau trút tháo,
 Nuôi tánh trần lạc đạo xa Thầy.
 Nay con đã trực ngộ tu ngay,

Kèo quá trễ Thiên Đài lộ hiện.
 Thầy cho biết cơ trần chuyển biến,
 Thầy hóa hoằng xạ điển thiêng liêng.
 Để đánh tan những trẻ không hiền,
 Mà bù lại tròn duyên tu học.
 Thầy thương con tu hành chăm sóc,
 Cái tâm linh Nhâm Đốc điều hòa,
 Để thoát cảnh trược cấu khổ a!
 Con hãy gắng vượt qua biển ái!
 Quay trở về Đờ Thiên thơ thái,
 Không trường sanh áy náy linh hồn.
 Con ơi con! Trực ngộ bảo tồn,
 Điểm linh tánh Càn Khôn lộ hiện.
 Thầy thương con thì thâm nhu khuyến,
 Là mong con thể hiện tu hành;
 Chớ con ngồi mất ngó tay khoanh,
 Cơ Thầy đến tan tành hồn phách!
 Gắng tu đi tròn xong cốt cách.
 Phải thoát phàm quét sạch tâm ma.
 Đây Thiên điển thượng khuyết Bửu Tò,
 Giáng khai minh để ra lý sự.
 Nếu trực ngộ con mau cất giữ,
 Những lời lành trọn chữ Thiên Phong.
 Con ơi hỡi! Cái cảnh không không;
 Không có sanh nhiễm, không trong không đục.
 Không có sanh nào đâu lục đục?
 Không có diệt chơn tức mới an;
 Để con trở về máu Kim Cang,
 Mà ngộ tánh thiên ban điển hóa.
 Mau mau nghe những lời Cha cả,
 Để linh hồn phát họa Đờ Thiên,

Mau tịch lặng con hãy tri duyên,
Nhắm mắt lại định thiền nhiếp bốn.
Khép song mâu trở về hỗn độn
Lẳng lẳng lòng nơi Rốn Tê cung.
Để khai khiếu một tiếng không trung,
Phát cực lộ con dùng đạo mạch.
Mau mau tu trở về cốt cách,
Trước tiên là quét sạch tâm trần,
Phải hạ mình con thí xác thân,
Để điều đời ân cần nhắc nhở.
Con đã tu đừng than với thờ,
Hãy nhẫn hòa để lỡ cuộc này,
Tam kỳ khai thiên điển Thầy xoay,
Ở con khá ra tay hậu sự!

HỮU

Hậu sự Thầy gieo lý Đại Đồng,
Tiên Thiên cốt mạch chữ hườn không.
Tu đi mới thấy tâm hồn mở,
Khai khiếu Huỳnh trung chỉ một vòng.

Này Phục Nguyên! Này giờ con có nghe rõ
hay không?

P.N.: Bạch Thầy con đã nghe rõ.

PHÚ LỐI VẤN

Chỉ một vòng, này Phục Nguyên con! Đây hãy mau
nghe rõ.

Phận sự con gìn mới Đạo để chánh giáo tỏ ngộ người
phàm.

Mùi phú quý danh lợi, vượt bốn cửa con chớ mến ham.
Và vật chất, hãy cô động, tâm linh an nhiếp bốn.
Hã gìn gương, con nghe lời Thầy phò nguy, tế khổn.
Độ dương trần còn mù mịt trong chốn đam mê.

Thầy biết con sống trong cuộc hữu tường rất nổi nã
nề.

Thương chi trẻ vì đời mà lê thê chân bước.

Con ơi hồi! Thiêng phong hoàng khai chịu đi xuôi
ngược.

Thầy bù vào để con tịnh yên Tây Trước Thiên Đài.

Miễn rằng con nung chí quyết dạ đề tài,

Mà giáo hóa cho trần gian đang mê say tư tưởng.

Con định tâm, nếu những khi nghĩ suy mắc vướng.

Thầy tiếp điển thiên cho con thọ hưởng đều đều.

Hấp hô khí, ba mươi sáu vòng châu thiên con thờ riu
riu.

Đại lưu mạch, bảy mươi hai vòng bát cầu kiều Đốc
giọng.

Con tu phải chơn dương cho hâm hóng.

Xếp bằng tròn, khép kín cửa đóng thất tình.

Không cho lục dục, quỉ tam độc nó cứ mãi dòm nhìn.

Con đoạn diệt để mà trường sinh Đạo cả.

Kỳ tam này, chí hy sinh, con ơi! Hãy mau mau phụng
họa.

Thế thiên hành hóa không nghĩ thân này, giải họa trần
gian.

HỮU

Trần gian là chốn thâm nân,

Trần luân bể ái mơ màng thiết tha.

Thầy thương con giảng qua đạo lý,

Là mong con trường khí Huỳnh mờ.

Mật huyền con gắng điếm tô,

Trở về ngôi vị Cực Đờ sơ sanh.

Từ âm dương phát hành Đại Đạo,

Con nung nấu rót ráo y lời.

Người tu đâu dựng thành thời,
 Tình thương ban rải vì đời khổ đau,
 Con hỉ xả tìm thân nhiệm khuyết,
 Tâm từ bi để diệt ác tà,
 Không còn đọa nhiễm trước ma,
 Chơn lòng đóng lại để Tòa ban khai.
 Nay Thầy giảng Cao Đài Thượng Đế,
 Thuyết ngôn truyền hầu để về sau.
 Cho con trần cổ tròn trau,
 Nghiệm suy tùy lý động đào nguyên khai.
 Con ơi hỡi! Mờ phai cảnh giả,
 Côi vô vi chẳng tả ra lời,
 Mau mau tu học bày phơi,
 Kèm tâm sửa tánh chớ lơ giờ nào!
 Vì Thiên ma luôn vào tâm trẻ,
 Nó phá con xen kẻ không tu.
 Làm con linh tánh mịt mù,
 Để hòa với nó thiên thu đắm chìm.
 Thầy thương con khuyên liền chữ nhọc,
 Gắng mà tu thanh lọc bợn trần,
 Tuy là có cái xác thân.
 Nhưng mà biết giữ thêm phần sum xuê.
 Con tu học để huề Đại Đạo,
 Bình tâm lòng bước đạo đến Thầy;
 Đến Thầy đâu có xa tay,
 Trừ tiêu lục thất thì khai chánh truyền.

HỮU

Chánh truyền Đại Đạo xiển viên minh,
 Rốt ráo thành tâm hãy giữ gìn.
 Chí quyết tu hành tròn một kiếp,
 Không còn diệt nữa có đâu sinh.

HỮU

Có đâu sinh Thầy nay giảng điển,
 Khuyên con trần tịnh luyện chí thời.
 Tiên Thiên quẻ Thái Càn - Đoài,
 Khôn trong lục đoạn, con nay học đòi.
 Khâm hòa Ly tạo vôi Thiên điển,
 Rót Ma Ha vào biển linh tiêu.
 Trở thành khí bửu tâm điền,
 Hoát khai thân thất đoạn tiêu trước trần.
 Nay Thầy giảng cân phân lý lẽ,
 Để con đời bất bẻ không nên.
 Chí tu con chớ rằng quên,
 Tứ thời chăm chú làm nền tiên thiên.
 Hai bốn giờ tiếp liền sau đó,
 Con chia ra để rõ hạnh lòng,
 Trở về linh tánh thần thông,
 Nào đâu có dễ trong vòng tử sanh.
 Con thờ đều trọn lành con hỡi!
 Thờ riu riu dương hội Huỳnh đình.
 Khai nguồn đạo mạch hườn sinh,
 Để mà hòa hiệp vô hình đó con!
 Hườn Tam Thi mốt bòn công quả,
 Khai Cửu Cổ con phá vô minh.
 Đạo không có nhiễm sanh tình,
 Con mau trừ tuyệt giữ gìn lý chơn.
 Tu phải gắng, há sờ ngại nhé!
 Hườn Thái Cực để xé không trung.
 Hạnh tu chí quyết vẫy vùng,
 Đông xông Tây đục, tháo thừng trái oan!
 Do oan trái con mang sự sống,
 Nó lôi con trong bóng phù du.

Làm con lặn hụp ngực tù,
 Sống trong bốn cửa mịt mù tánh linh!
 Có thân này ắt sanh rồi "hoại",
 Con nghĩ đi nghĩ lại mới xong.
 Ngược bằng chìm đắm nã nông,
 Kèo thôi con tiếc thân không tu hành.
 Thầy khuyên con hườn thanh Đại Đạo,
 Lý vô thường hoài bão bên trong.
 Đại hùng, đại lực, đại thông,
 Đại bi, đại trí, dũng không nhùng lòng.
 Dùng Tâm Trung, cuồng ngông phá hết,
 Hườn khí linh phải chết tánh phàm.
 Mùi đời danh lợi không ham,
 Đường trần vật chất chẳng làm con mê.
 Mau giác ngộ quay về chơn tánh,
 Lẹ đi con xa lánh cõi trần,
 Chớ đừng như tục thiếu thân,
 Có ngày ắt chết thêm phần trái oan.
 Con hãy tịnh tìm đàng thiên thể,
 Lánh bụi trần như uế bao đời,
 Con đừng buông lỏng tâm lời,
 Quỷ trì ma kéo, xa rời Huyền Khung.

HỮU

Huyền Khung tá điển cứu con mê,
 Mau đến không trung cõi Bồ Đề.
 Kèo ngũ ma làm con muội tánh,
 Hại thân khí lực nhược u mê.

Đó Phục Nguyên con có nghe rõ không?

P.N.: Bạch Thầy con nghe rõ.

HỮU

U mê tưởng thế rất bền lâu,

Không có con ơi! Hãy trở đầu!
 Cõi trước vô thường đâu vĩnh đặng,
 Cắm đầu khổ mãi, bể cơn đau!

***

Còn đau hại tánh trẻ thơ xưa,
 Chẳng giác còn mê mãi đẩy đưa.
 Xa chốn Linh Tiên từ thuở trước,
 Vì còn đắm đuối, vẫn không chìm...

***

Không chìm tánh tục, chẳng hườn thanh,
 Ái nhiễm do con, cuộc tử sanh.
 Hơi thở còn tiêu con rữ rươi,
 Để chừng trực ngộ cũng cam đành.

***

Cam đành chôn tánh muội mê
 Thương con Thầy mới giảng kẻ dạy khuyên.
 Mau đi trở gót làm hiền,
 Tu hành Đại Đạo hườn nguyên khi nào!
 Biển trần gió thổi lao xao,
 Biết đâu định hướng mà trau tâm lòng?
 Con ơi! Giữ dạ gìn trong,
 Nghe Thầy nhắc nhở tâm đồng tương giao.
 Chớ đừng nói chuyện tầm phào,
 Chú chuyên định tĩnh mở màu Huỳnh Thiên.
 Kèo thôi đắm lụy tình tiền,
 Lôi con hòn xuống Huỳnh Tuyền trôi trần!
 Mau tu con hãy định thân,
 Hấp hô tịnh luyện tâm thân điều hòa.
 Chơn tâm con đẩy trước ra,
 Hòa trong bốn khí khai Tòa Cửu Ngôi.
 Tam gia hiệp mới tô bồi,

Là Tinh - Thần - Khí, con ngồi nấu nung.
 Nấu nung ba sáu chuyển luân,
 Tức là Cửu Vị con từng Qui Y.
 Bảy hai nối gót đoạn ly,
 Mau liền hô hấp gắng trì ngày đêm.
 Tỷ thời con hãy năng kèm,
 Riu riu nấu hòa bồi thêm cho hồn.
 Để mà linh tánh bảo tồn,
 Về ngôi VÔ CỰC CÀN KHÔN đối đầu.
 NGỌ trung con nấu càng lâu,
 Điền Ly bổ hỏa có sao không hành?
 Tam qui Tứ Tổ con lanh,
 Huỳnh Bà dất mới mới mong hiệp đồng!
 DẬU thời con thờ bên trong,
 Đuổi âm trừu cầu cho xong là thành.
 MỆO thời phát động dương sanh,
 Con mau rút điển về manh mới huyền.
 Bảy hai vòng chuyển Càn liên,
 Ấy là đủ số tròn duyên hườn mâu.
 Ngoài ra đi đứng nhìn sâu,
 Thấy tâm biết tánh con trau đó liền.
 Chúng sanh thay đổi liên miên,
 Con mau đoạn tuyệt tròn duyên của Thầy.
 Thọ trong giả tướng ngắt ngậy,
 Nó làm hư hoại con say mê lòng.
 Hữu hình rồi cũng về không,
 Sao con không nghiệm lý trong huyền huyền.

HỮU

Huyền huyền mật khuyết điển tiên thiên,
 Con hãy tu tâm đáo bốn nguyên.
 Nhập định tham thiền cho đủ số,

Tiêu trừ tạp niệm đến Huyền Thiên.

***

Huyền Thiên khai ngộ các con mê,
 Mau tỉnh qui y đáo trở về;
 Kẻo mất linh ngươn thêm đọa lạc,
 Trần gian cứ bước cảnh lê thê!

***

Phục Nguyên con hãy lo bề,
 Hoằng khai Đại Đạo đầu đê Thầy trao.
 Thương các con còn sao đắm đuối,
 Nên Thầy giáng lâm buổi hạ ngươn.
 Những mong cố gắng quây chơn.
 Tu tâm sửa tánh phục hườn linh nguyên.
 Con ơi hỡi! Không nên có sự,
 Vì Thầy chuyển khó giữ an thân.
 Nay Thầy thương trẻ phong trần,
 Giáng khai thuyết lý định thần mà nghe!
 Con tu học dặt dề lắm nổi,
 Còn độ đời bao đổi thế lương.
 Chịu đi thân thể phong sương,
 Thế thiên hoằng hóa đoạn trường thân con!
 Vì Thầy thương mót bòn công quả,
 Đạo hạnh tròn phá ngã chúng sanh;
 Đốn tiêu lý chường tan tành,
 Trở về qui nhứt khí thành đơn thơ.
 Con mau gắng chần chờ chi nữa,
 Dựng bản đê trong cửa Đò thiên.
 Có chi mà phải lụy phiền,
 Chúng sanh là đấy, con yên tu hành.
 Cõi vô thường tan tành đau khổ,
 Chốn Linh Tiêu Thầy độ con đời.

Thầy đây chẳng được thành thời;
 Thì con cũng phải độ đời mau chân.
 Thuyết chơn lý Thầy dành cho trẻ,
 Để nghiệm tri mọi lẽ diệu huyền.
 Con ơi! Xứng phận Phục Nguyên,
 Trở về nhiệm bốn Đồ Thiên Thầy truyền.

HỮU

Thầy truyền máy tạo cứu trần gian,
 Vì bởi con đây ngộ nghịch đàn.
 Răn phạt cho đời mau thức tỉnh,
 Tan lành sấm dậy, chết lan tràn!

***

Lan tràn sấm sét Thầy răn,
 Để mà con trẻ tỉnh thần học tu.
 Gắng học tu vệt mù ám khí,
 Cố, cố lòng đừng nghĩ chuyện đời;
 Chuyện đời cứ mãi luân vơi,
 Luận hoài chẳng hết con thời nói chi!
 Sao không nói huyền vi Đại Đạo,
 Để tu lòng mở tạo lý thiên?
 Cho con lặng lẽ bình yên,
 Dù đời có khổ đảo điên thế nào!
 Đời đã vậy con sao chẳng biết;
 Đời đã tàn hoại diệt con ơi!
 Vì đời con tạo tác thời,
 Gian manh xảo trá Cha Trời phải răn!
 Cơ sấm sét Thầy giăng khắp chốn,
 Cõi ngũ châu Thầy đón con xem,
 Mau mau tri nghiệm bồi thêm,
 Kèo không trễ nải con xem thường Thầy.
 Nay Phục Nguyên! Con đã nhớ hay không?

P.N.: Bạch Thầy con đã nhớ.

THẦY: Hôm nay con có điều chi cần hỏi hay không?

P.N.: Bạch Thầy con không có điều chi để hỏi. Kính xin Thầy dạy.

BÀI

Nay Thầy giảng thân con tứ đại,
 Để ban hành con rải quyền năng.
 Đất sanh con tạo tác thành,
 Nước hòa mềm nhũn, con rành lý Cha.
 Do chữ gió đó hòa mọi sự,
 Lửa đốt vào con giữ riu riu .
 Con ơi! Đoạn lánh thương yêu,
 Tình trần ái nhiễm con xiêu phách hồn.
 Đã tu học phải khôn mọi lẽ,
 Kèo tình trần nó hé xen vào,
 Con thời giữ vững thanh cao,
 Để Thầy chấm điểm xen sao lúc này,
 Khai Thiên phong Thầy xoay chuyển hóa,
 Mở kỳ tam Thầy phá Đồ Thiên,
 Chủ tâm chữ Nhân vi Kiên,
 Tiếp liên nhìn ngó tánh hiền đó con.
 Nay con hỡi! Sắt son phát động,
 Là chơn dương con đóng lại mau!
 Kèo thôi Tứ đại nhiệm vào,
 Con qui Tứ Tổ gìn vào có lợi.
 Thân tứ đại rã rời lúc chết,
 Thì âm hồn nó kết máu con,
 Giã từ cuộc sống trần gian,
 Biết bao thế thâm con đàng âm u!
 Do vì xác không tu khi hoại,

Thì hậu thiên nó phải giựt giành,
 Làm cho hồn phách tan tành,
 Biết bao đau đớn, con đành lặng câm!
 Nếu con tu huyền thâm đạt mối,
 Thì hậu thiên đi tới tiên thiên,
 Thì con thanh thoát thiêng liên,
 Trở về vô ngã, Huyền Thiên y lời.
 Lúc bỏ xác con thời không giữ,
 Cái linh hồn nhập chữ VÔ VI,
 Nào đâu ma quỷ kéo trì?
 Trở về thanh thoát huyền vi Thầy truyền.

HỮU

Thầy truyền trẻ hãy gắng hườn nguyên,
 Mau khá tu đi sẽ thấy liên.
 Cơ chuyển tâm giao ngưng mạt hạ,
 Thành lòng tịnh luyện, tức chi duyên.

Thôi Thầy thăng.

BÀI

Giã từ con trẻ trần gian,
 Thầy lui dùi gót về đàng Linh Tiêu.
 Khuyến con hãy gắng thương yêu,
 Xây cơ Đạo mới một chiều mà thôi!
 Con ơi! Hãy cố y lời,
 Khai cơ hoằng hóa Đạo Trời kỳ tam.
 Long Hoa Thầy đây chiếc thuyền,
 Để mà vớt trẻ tìm sang Tây đài.
 Tây đài con đã lạt phai,
 Ngày nay Thầy nhắc con quay đầu về.

Thôi Thầy già lui.

15. THẦY DẠY TRÁCH NHIỆM PHỤC NGUYÊN

Dậu thời, ngày 15 tháng 12 niên Mậu Thìn.

THI

CAO tận mây xanh tỏ ngút mù,
 ĐÀI trùng ĐẾ KHUYẾT lấm âm u.
 TIÊN thiên giáng hạ kỳ ngưng tận,
 ÔNG đến khai nguyên độ trẻ tu.

Này Phục Nguyên con!

BÀI

Theo sóc vọng hai ngày tiếp điển,
 Thầy giáng đàn ẩn hiện lý mâu.
 Để con cạn mối minh châu,
 Cứu đời léo lách buổi đầu khổ thân!
 Con cố gắng bươn trên vùng vẫy,
 Độ kẻ mê để thấy đạo mâu,
 Tiếp nguồn thiên điển lực thân,
 Đánh đài Thượng Khuyết hòa bầu thiêng liêng.
 Tạo siêu hình Phục Nguyên giữ mối,
 Thầy giáng đàn đề lối Thiên khai.
 Chánh truyền giữ vững hôm nay,
 Lưu danh đạo sự CAO ĐÀI tá cơ.
 Thầy tin tưởng con thơ đảm trách,
 Bốn phận mình cứu ách khốn tai.
 Chung lo gánh vác hai vai,
 Phụ Thầy hoằng hóa giải tai tam kỳ.
 Kèo không thôi khốn nguy lấm đầy!
 Bắt tay cứu thế vẫy vùng,

Phụ Thầy tá điển Huyền Khung độ đời.
 Tâm bình lắng chìm nơi tịch tĩnh,
 Khí điều chấn chỉnh trung thiên,
 Hấp hô đủ số châu thiên,
 Để mà ban rải diệu huyền màu vi.
 Thầy vẫn biết đường đi độ khách,
 Nào dễ gì tai ách khôn lường!
 Nếu con chấp nhận lập trường,
 Đó là hạnh nguyện tình thương kỳ này.
 Chí xả thân không lay tác dạ,
 Quyết độ người để phá vô minh,
 Nào đâu có nghĩ đến mình,
 Trọn lành hạnh hạ hy sinh cùng Thầy.
 Mau mau đi mà khai chơn Đạo,
 Thầy nở cười tân tảo đến con,
 Khuyến lời phận sự vuông tròn,
 Kẻo không trễ nải, Thầy mong con về.
 Khai Đại Đạo mọi bề lo liệu,
 Độ chí tài cho hiểu thiên cơ.
 Tâm nhiên con chớ hững hờ.
 Ngày đêm cố gắng trọn giờ Thiên ban.
 Thầy tiếp điển mở mang kiến thức,
 Cho con hiền lành vực siêu vi.
 Để mà cứu độ khốn nguy,
 Cơ Trời lộ điển bởi vì chống thiên!
 Thầy khuyến con phá miền nê chấp,
 Hạnh hạ mình để lập cơ Thầy.
 Cứu đời hoàng hóa giải mê,
 Phá màng u tối quay về đạo chơn.
 Thầy an ủi cho con bao tiếng,
 Khuyến khích lòng con tiến, tiến mau!

Tâm thành cố gắng rèn trau,
 Tánh yên khí định đem vào Huỳnh trung.
 Con ơi hỡi! Đại hùng, đại lực,
 Noi gương Thầy khuôn luật chuẩn thẳng.
 Kỳ cang lẽ lối trọn lành,
 Thế thiên hành hóa phá màng mê man!
 Đó này Phục Nguyên!

HỮU

Mê man đắm đuối cảnh trần hoàn,
 Lộn lạo hai đường khó liệu toan.
 Sanh tử vô thường con gắng nhớ,
 Đạo lòng thanh bạch vững tâm nhân.

TRƯỜNG THIÊN

Vững tâm nhân tiên thiên tiếp hóa,
 Gieo chánh truyền Đạo cả hồng khai;
 Xiển dương chơn lý CAO ĐÀI,
 Tá danh cứu thế Thầy nay giáng đàn.
 Để chuyển cơ đi sang sàng sây,
 Mà lọc lìm đào thải nguyên nhân,
 Giáo minh độ kẻ tình thân,
 Bằng không tiêu diệt xác thân luân hồi.
 Mãi luân hồi ôi thôi thâm khổ,
 Qua nhiều đời quên chỗ vị xưa.
 Dẫn co trong cuộc mây mưa,
 Ất là chìm đắm vì chưa tỉnh hồn!
 Thầy sẽ diệt không còn lý chường,
 Gieo chánh truyền một hướng mà thôi.
 Đạo tâm cố gắng tô bồi,
 Chung qui có một ngôi Trời đó con!
 Không phân biệt mất còn gì cả;
 Không chia rẽ tơi tả chí tài.

Đồng tâm hiệp lực hôm nay,
 Vì Thầy linh điển an bày vị xưa.
 Con phải biết "VÔ THỪA" bố hóa,
 Chí tu hành phá ngã mà ra,
 Bằng không hòa lẫn tâm ma,
 Xen vào đạo sự bất hòa đó con!
 Dụng chữ "HÒA" bảo tồn đại mạch;
 Dụng chữ "HÒA" cốt cách người tu;
 Chữ "HÒA" cao thấp bấy chữ,
 Không phân biệt nữa tâm tư đại đồng.
 Hòa mới thấy tam tâm tứ tướng,
 HÒA trong mình phá ngưỡng cửa mê,
 HÒA trong mới hiệp BỒ ĐỀ,
 HÒA ngoài mới giải nã nề nhân sinh.
 Có tâm HÒA giải nghìn đau khổ,
 Lấy ái HÒA đem độ não sâu!
 Chữ HÒA chẳng có thấp cao,
 Chữ HÒA phá hết hàng rào chúng sanh.
 HÒA mới thấy tâm thanh tịch tĩnh,
 HÒA chung nhau chấp chính Đạo Thầy,
 HÒA đi chơn lý xiển khai,
 HÒA trong ngoài cũng ai ai một lòng.
 HÒA đi con diệu thông chơn lý,
 HÒA tự mình trực chỉ khai minh.
 Hòa rồi mới thấy hy sinh,
 HÒA vì người muội giải nghìn đôn đau!
 HÒA diệt ngã rèn trau tâm tánh,
 HÒA cho Thầy hưng thịnh Đạo lòng,
 HÒA rồi mới thấy chữ "KHÔNG"
 HÒA chung tất cả "ĐẠI ĐỒNG" một Cha.
 HÒA đạo mạch thiết tha, tha thiết,

HÒA cùng Thầy lý thuyết độ đời,
 HÒA chung tất cả muôn nơi,
 Nào đâu chia rẽ Đạo Trời đó con!
 HÒA vững lòng sắt son vô ngã,
 HÒA tánh bình lấp đá tạt sông,
 HÒA chung một dãy tâm đồng,
 HÒA đi con được viên thông về Thầy.
 Nay Thầy giảng lý ngay ý thật,
 Cho con hiền chơn chất tâm ra,
 Con tu phải dụng chữ HÒA,
 Độ đời con phải thiết tha hòa mình.
 Con hãy gắng hy sinh tất cả,
 Không còn danh mới phá hữu hình.
 Đó là hòa với nhân sinh,
 Cùng cùng hòa ánh viên minh Đạo Thầy.

THI

Thôi Thầy già trẻ để thẳng đàn,
 Khuyến khích con tu gắng phục hoàn.
 Giải khổ sông mê dùng Đạo cả,
 Bình hòa chứa đựng lý tâm chân.
 Hôm nay Thầy tiếp con có bấy nhiêu đó thôi.
 Thầy thẳng.

16. THẦY DẠY THANH LỘC NGUYỄN NHÂN

Ngọ thời, ngày 01 tháng giêng niên Kỷ Ty.
(06-02-1989)

THI

BẠCH tòa rực sáng cõi thiêng liêng,
HẠC réo xuyên qua khắp mọi miền.
ĐỒNG đảng chung lo hành Đạo sự,
TỬ lai giáng chiếu điển ân thiên.

Hỉ chào Thiên Phục Nguyên!

BÀI

Hỉ chào tất cả nữ nam,
Hôm nay Hạc réo giáng phàm ngân vang.
Hãy tịnh tâm thối trần trừ hết,
Tiếp nghinh đàn điều kết thánh thai.
Thượng tầng Từ Phụ dạy bài,
Đó là duyên học hôm nay gặp Thầy.
Gắng tịnh tâm chuyển xoay nội pháp,
Cố ý hành thâm đạt nhiếp tâm.
Phủi tan ám khí nặng trầm,
Trở về hư tịch thậm thâm diệu huyền.
Đừng phóng diễn tròn duyên học Đạo,
Định thanh lòng "KHAI BẢO NGƯỠNG KINH".
Trọn cơ siêu pháp nhiệm linh,
Để mà vững bước độ sinh hóa hoằng.
Nay Bạch Hạc giáng trần đến trước,
Để báo đàn cho được tịnh yên,
Trước là xinh chúc Phục Nguyên,

Sau cùng giải mối nhân duyên đủ đây.

Này Phục Nguyên, hãy tịnh tâm tiếp Đại Từ
Phụ.

THI

NGỌC chiếu lưu ly đượm sắc màu,
HOÀNG thiên ngự giá điển thanh cao.
THƯỢNG tầng hư khí Huỳnh thanh tỏa,
ĐỂ nhập tâm truyền giải khổ đau.

Này Phục Nguyên!

BÀI

Hôm nay Thầy giáng điển đàn,
Đúng vào nguyên Đán rõ ràng mùa Xuân.
Ban hồng ân vui mừng cho trẻ,
Sau đó là mọi lẽ tường phân.
Để tâm thanh tịnh nhiếp thân,
Nghe lời giáo huấn xoay vần tiên thiên.
Xuân rực rỡ trần miền đưa đến,
Thầy dạy con vun quét Đạo mâu,
Cho con mùi đượm thêm sâu,
Chơn truyền giáo lý thanh cao độ đời.
Xuân đã đến mọi nơi vui vẻ,
Thầy giáng về dạy trẻ đôi câu.
Mong cho trẻ hãy nhập vào,
Để năng tu luyện đượm sâu lý huyền.
Này con hỡi! Tròn duyên tu học,
Cơ Thầy xoay lờn lọc nguyên nhân.
Chơn chung Đại giác tỉnh thân,
Không còn tiếc rẻ xác thân bao giờ!
Trọn tu học không ngỡ tác dạ,
Luôn hành y để phá khổ đau!
Hôm nay Thầy chuyển lý bào,

Con ơi! Cố tịnh đem vào Huỳnh trung!
 Xuân đã đến Thầy dùng ý nhị,
 Để khuyến con tròn khí thiêng liêng.
 Xuân chung tất cả trần miền,
 Nhưng con hòa Đạo, Huyền Thiên nhập đề.

Đó con Phục Nguyên!

THI

Xuân đến Thầy ban trẻ mấy lời,
 Xuân về Đạo pháp gắng nêu khơi.
 Xuân đem rộ nở mùi hương nhụy,
 Xuân tiếp Huyền Khung độ trẻ đời.

BÀI TRƯỜNG THIÊN

Thầy khai giáo lý mọi nơi,
 Trong cơn sàng sảy máy Trời Huyền linh.
 Nay Phục Nguyên! Hữu hình con gắng,
 Quén Đạo lòng trầm lặng tâm tư,
 Cuộc đời là áng phù du,
 Xuân đi Hạ đến, thời Thu sang liền.
 Đông đã về qua miền Xuân tới,
 Luật tuần hườn con hồi khó thay!
 Châu nhi, định luật an bày,
 Tiết trời nhuận thấm trần ai từ đâu.
 Thầy mong con trọn câu tu học,
 Để độ đời thanh lọc nguyên nhân.
 Màng chi bao nổi phong trần,
 Giả thân đem đến lời lành độ tha!
 Hạnh hy sinh gương Cha còn đấy!
 Gắng hạ mình đem lại tình thương.
 Xuất khai chơn lý diệu hương,
 Tỏa đi khắp chốn trần dương hóa hồng.
 Nay Thầy khuyến về phần tu luyện,

Chúc cho con tinh tiến đều đều.
 Âm dương rục sáng riu riu,
 Mùa Xuân ấm áp đèn khêu lý Thầy.
 Xuân mộc trường vân xoay Đại Đạo,
 Hương lý này tinh tảo chơn tâm.
 Thần an khí trụ vẹn phần,
 Để tròn thanh lọc hườn chân cứu đời.

Đó là mấy lời Thầy khuyến con cố gắng tu hành để gắng diu đời trong kỳ tam này.

Nay Thầy giảng đến đàn trẻ đại,
 Để tỉnh hồn tìm lại đạo lòng,
 Trọn tu bí pháp khai thông,
 Âm dương hòa mối huyền đồng siêu nhiên.
 Thầy giảng lời nhủ khuyến tất cả,
 Lẫn nữ nam hòa nhã chung nhau.
 Tình thương ôm ấp đem vào,
 Xóa bao đau khổ dạt dào thiết tha.
 Con bấy lâu bê tha nông nổi,
 Trục ngộ rồi cứu rồi linh hồn!
 Lo tu cố gắng là hơn,
 Hạ mình ấy hạnh chí chơn cùng Thầy.
 Luôn đùm bọc bắt tay liên kết,
 Diu bảo nhau mật thiết thâm tình.
 Trọn lòng đạo mạch hy sinh,
 Dựng cơ giáo hóa cho nghìn nguyên nhân.
 Con cố gắng âm thầm tu học,
 Chịu khảo nhồi chí đốc hườn đôn.
 Tâm thanh thánh thiện trường tồn,
 Cơ Thầy chuyển biến Càn Khôn điều hòa.
 Thầy mong trẻ gần xa nô nức,
 Học Đạo Thầy lãnh vực Thiêng liêng,

Nay con là kẻ hữu duyên,
 Nghe Thầy giảng dạy Huyền Thiên ra lời.
 Thầy tô điểm vẹn bởi công đức,
 Cho con hành là bực chí chân,
 Tịnh tri quán xét cân phân,
 Lỗi lầm xóa bỏ đượm phần tình thương!
 Luôn hòa ái con đường Đại Đạo,
 Dịu bảo nhau rốt ráo đi lên,
 Chú chuyên tịnh định làm nền,
 Nhẫn kiên tịch lặng đừng quên bao giờ!
 Đem tình thương xóa mờ đau khổ,
 Lấy đạo mâu tỏ ngộ người mê,
 Con ơi! Cơ đến cận kề,
 Khó mong vượt thoát nẻo nề trầm luân!
 Thầy khá khen những phần thức tỉnh,
 Gắng học tu nhẫn nhịn hôm nay,
 Cơ Thiên Thầy sắp an bày,
 Thầy đang xạ điển linh đài láng láng.
 Dùng tâm pháp chơn ngân tịnh luyện,
 Hống với Diên con biết điều hòa,
 Mai dong kết lại tam gia,
 Ba nhà rực sáng Bửu Tòa chơn kinh.
 Con tu phải trì kinh vô tự,
 Nơi Huỳnh đình con giữ chơn dương.
 Đó là phát lộ đơn hườn,
 Gắng luôn tịnh định hòa nương điều này.
 Thầy nhắc nhở con hay quên lãng,
 Chử vô thường con ráng ghi lòng.
 Có rồi nó lại hườn không,
 Nào đâu vĩnh cửu mê lầm thâm thương!
 Con hãy tu tìm phương cứu cánh,

Lấy đạo trung con lánh xa đời,
 Đạo lòng con gắng tìm khơi,
 Đời nay hư hoại Cha Trời chĩnh trang.
 Bên Đạo pháp Thầy ban thiên điển,
 Trẻ tỉnh hồn tịnh luyện mau lên.
 Chấm vào tâm trí hằng bền,
 Còn đời sàng sây tuổi tên không chừa.
 Thầy truyền Đạo pháp độ nguyên nhân,
 Con gắng bình tâm tịnh định thân.
 Hóa khí phi phàm cơ diệu luyện,
 Càn Khôn hiệp mối phải chuyên cần.

HỮU

Phải chuyên cần tâm tư rực sáng,
 Hòa xuân về Nguyên Đán y hành.
 Lời Thầy diệu lý trọn lành,
 Con mau điều dưỡng tịnh thanh chánh truyên.
 Diệt trừ xấu đảo điên lòng trẻ,
 Tạo tánh lành mau lẹ đi con!
 Lời Thầy rẻo rất héo don,
 Gọi hồn con tỉnh sắt son về Thầy.
 Thầy đang đợi những tay chánh giác,
 Trục ngộ rồi mau gạt chuyện trần;
 Chuyện trần cứ mãi xoay vần,
 Nói hoài đâu hết, thêm phần nghiệt oan!
 Đời lụn bại điều tàn đó trẻ,
 Đời thâm nản bao kẻ diệt vong!
 Đời đang cơ biến nẻo nông;
 Đời đang chìm đắm long đong thâm sâu!
 Đạo hoằng hóa trọn câu yếu lý,
 Đạo thơm mùi diệu khí Huỳnh thiên,
 Đạo gieo tất cả khắp miền,

Đạo là nguồn sống Huyền Thiên ban cùng.
 Con thúc tỉnh hãy dùng biện pháp,
 Đoạn tình đời để đáp với Thầy,
 Gắng tu máy đạo chuyển xoay.
 Dứt tình thế thái cuồng say nhiệt nồng!
 Không ôm ấp trong vòng tình ái;
 Không chịu chuộng con phải đoạn tiêu.
 Con tu thì gắng làm điều:
 Dứt đời nuôi đạo, chắt chiu linh hồn.
 Kẻo không thôi diệt vong cơ chuyển,
 Thầy cho con tiến triển sau này,
 Nếu mà học đạo hoằng khai,
 Phong thần con thoát ngày mai đau sầu!

Này Phục Nguyên! Hôm nay Tết Nguyên
 Đán, Thầy sẽ khuyên con một bài để con hành y, theo
 đó mà truyền hóa độ sinh.

THI

Xuân về khuyến giáo trẻ trần gian,
 Xuân tịnh con mau tiếp điển Càn.
 Xuân rưới hồng ân ban rải khắp,
 Xuân nồng đượm thấm Đạo an khang.

BÀI

Con ơi! Hãy gắng tịnh an,
 Thầy khuyên cho trẻ vãi hàng thiện tâm.
 Xuân về diệu điển huyền thâm,
 Giáng đàn Thầy tiếp nữ nam nghe bài.
 Xuân tròn hạnh Đạo hoằng khai;
 Xuân tình đượm thấm đặc dày điển thiên.
 Con tu hãy gắng chú chuyên,
 Thầy ban cho trẻ tịnh yên bao lời.
 Con ơi! Núi chuyển non dời,

Gắng tu hiệp lại Đạo Trời mới thông.
 Xuân về đượm về nức nồng,
 Ra màu thanh tú non sông thái bình.
 Hôm nay Thầy vẽ đồ hình,
 Nước Nam diệu điển hồi sinh phục truyền.
 Vẹn lời bao kẻ chính nghiêng,
 Mãi lo tác tạo lụy phiền thiết tha!
 Máu xương gầy dựng chữ HÒA,
 Con ơi! Học lấy lời Cha hóa hoằng.
 Tình thương đem rải nguồn ân,
 Hòa cùng diệu điển, tâm thần chói chan.
 Gắng đi chí tịnh chu toàn,
 Hy sinh vì Đạo mở mang diệu huyền.
 Nay về Cha tỏ hàn huyền,
 Nơi lòng con trẻ hòa liên cùng Thầy.
 Mùi hương tỏa khắp đó đây,
 Lời Cha giáo hóa đủ đầy cho con.
 Người tu hãy gắng chịu đòn,
 Hạnh lòng thiết thạch bảo tồn tam qui.
 Con ơi! Gian khổ khốn nghì,
 Phong trần hồ hải nặng trĩu kẻ mê.
 Đời con còn bước lê thê,
 Tròn câu giáo hóa, cận kề Chí Tôn.
 Tịnh đời cho ngộ giác hồn,
 Tịnh người học Đạo, bảo tồn nguồn kinh.
 Nay con tạo máy SIÊU HÌNH,
 Âm dương Thầy kết ra KINH BỬU TRUYỀN.
 Thương con hạnh hạ chú chuyên,
 Khen con tròn Đạo hữu duyên cùng Thầy.
 Xuân về rải điển hoằng khai,
 Ban cho các trẻ ngày nay tiếp đàn.

Để mà trí huệ mở mang,
 Bốn non thấu nhiếp con đường siêu linh.
 Nay Thầy tỏ nỗi phỉ tình,
 Hòa cùng con tại hữu hình trần gian.
 Chí trung Thượng Đế Ngọc Hoàng,
 Thượng tăng Bửu khuyết rõ ràng hành thâm.

HỮU

Hành thâm đạo lý bốn siêu nhiên,
 Cố gắng diu đời bờ Phục Nguyên!
 Máy tạo xoay vần cơ biến động,
 Cõi này chớ thấy có nào yên.

BÀI TRƯỜNG THIÊN

Nay Thầy giảng đàn miền trần thế,
 Tiếp con lành nghe kê pháp tâm.
 Thầy ban linh điển diệu thâm,
 Thâu mau nuốt bọt Huyền Khâm đủ đây.
 Khai Nhâm Đốc, con xoay kết mật;
 Chuyển pháp luân cho thật đều đều,
 Lửa thiêng chiếu sáng riu riu,
 Thước kẻu ngậm lại con khêu đạo lòng.
 Qui Tứ Tổ hiệp tông đủ mối,
 Kết tam gia thông lối chánh truyền.
 Âm dương chuyển mạch tiếp liên,
 Đơn điền thấu bốn nuốt liền bọt vô.
 Con định lại Tề đồ cho sáng,
 Cõi Huỳnh đình con ráng chú chuyên.
 Nê hườn phát lộ chữ THIÊN,
 Mâu ni rục rở phá miền u mê.
 Long Hoa hội cận kề lắm trẻ!
 Thầy xuống đây nâng té cho con,
 Để tâm thanh bạch sắt son,

Trọn lòng chung thả ăn mòn Đạo Cha.
 Con nín thờ chan hòa các huyết,
 Vẽ hình đồ khí huyết lưu thông.
 Chuyển đi thập bát trọn vòng,
 Bảy hai đại định hườn không hóa hoảng.
 Cửa hậu thiên mười phân đen tối,
 Tiếp tiên thiên mở lối sáng xông,
 Hạnh tu con gắng thanh lòng,
 Tham thiền định tánh qui tông trong này!
 Phế ngoại cảnh cuồng say nồng nhiệt,
 Nấu nung lòng chí quyết người tu,
 Đam mê tuyệt thói đoạn trừ,
 Không còn nhiễm tục lao lư đau sầu.
 Con có biết vì đâu con khổ?
 Khai thông nguồn sáng bấy chừ,
 Con mau nhiếp tánh tâm tư rõ ràng.
 Tu phải gắng chế chan định tỉnh,
 Đừng thái quá thì bịnh nó sanh,
 Nếu con bắt cập nghiệp hành,
 Chữ trung con giữ là thanh chớ gì!
 Trong tứ thời con trì Đại Đạo,
 Tịnh luyện đi mở tháo tâm lòng.
 Có gì con học chẳng xong?
 Bình yên thanh tịnh Thầy trông dạy truyền.
 Con phỉ hết vạn duyên đón tuyết,
 Thối chúng sanh con quyết trừ tiêu.
 Đạo đâu có nói là nhiều,
 Chữ hành con biết mà khêu đèn Thầy.
 Con vãng gốc, lung lay thì khổ,
 Chí tu hành, hãy lộ đạo chơn.
 Nhứt là con chớ giận hờn,

Tham, sân, si, hận không còn mới nên!
 Mừng, buồn, vui khỏa quên nghe trẻ,
 Khóc với cười lạnh tẻ biết bao!
 Đem vào tâm thức dạt dào,
 Làm sao kết mối động đào khai nguyên?
 Nay Thầy giảng gieo truyền Đạo cả ,
 Cho con hành đâu lạ đó con!
 Bời con chẳng biết lo tròn,
 Phận tu con thủ chơn ngôn chánh truyền.
 Không đua đòi tình tiền danh lợi,
 Không cạnh tranh đi tới xát xô,
 Lời lành tao nhã điểm tô,
 Chớ đùng tội lỗi hàm hồ không nên.
 Thân, khẩu, ý làm nền đó trẻ,
 Gắng giữ gìn mới vẽ hình đồ,
 Sáng lòng tại điểm Nam Mô,
 Tròn y thể pháp Cực Đờ Thầy ban.
 Sống đạm bạc tâm hoàn đạo lý,
 Nếp thanh bần con chỉ lo tu,
 Xấu xa đoạn tuyệt bấy chừ!
 Nuôi hồn bác ái vô tư thương người,
 Chẳng thị phi lời khơi tiếng thật,
 Hãy đặt dè kẻo mắt chơn linh.
 Con tu thì hưởng do mình,
 Chớ đâu ai hưởng không gìn ắt nguy!
 Lúc luyện Đạo "PHÒNG NGUY LỰ HIỂM",
 ĐỐT trước trần huệ kiếm trừ tan,
 Không còn lo sợ kinh hoàng,
 Tự nhiên con sống an nhàn mà tu ,
 Không thắc mắc tâm tư rộng mở,
 Không chấp nê tráo trở xảo ngôn.

Bao dung lời nói ôn tồn,
 Hòa mình tất cả thủ hườn đạo tâm.
 Con tu đi, đứng, nằm, ngồi, nói,
 Thì phải luôn trừ thói chúng sanh,
 Đạo trong cố gắng giữ gìn,
 Còn ngoài con phé ngọn ngành vẹo xiêu.
 Tu chánh tâm là điều trước nhất,
 Không xéo xiên lời thật nói ra.
 Sáng soi giáo lý của Cha,
 Nhấn kiên hòa ái tam gia qui về.
 Đó Phục Nguyên!

THI

Đòi tàn Đạo sáng đó con ơi!
 Đòi khổ Thầy mong trẻ tỉnh hồi.
 Đòi đọa trầm luân con biển ái,
 Đòi chìm huyễn hoặc nghiệp oan nhồi.

PHÚ LỐI VĂN

Hôm nay Thầy giảng giảng bài, để cho con trẻ thức
 tỉnh bao lời.
 Xuân đã đến, niềm vui về phơi phới lòng,
 Thầy giảng đàn dạy con với bao lời thâm ý.
 Con đã nếm cay, đắng, mặn, nhạt, ngọt, bùi,
 Nay thức tỉnh thì ráng rèn trui đạo hạnh,
 Kịp, kịp mau đi! Trở về trong cõi vô vi chơn tánh.
 Có Thầy kề cận, chớ đâu có đờn độc tu mà hieu quạnh
 một mình!
 Diu đời tàn con tu lấy xác thân để dất dẫn nguyên
 sinh.
 Thầy trao trẻ bao lời nói chơn tình chí lý!
 Hỡi Phục Nguyên con ơi! Vào đúng chữ Ty.
 Rắn ra đời, con phải cố trầm tĩnh suy nghĩ điều này.

Đó là Thầy chuyển, nó ngọc đầu lại chuyển xoay.
 Không bao lâu đây Thầy sẽ hoằng khai Nam Việt.
 Cơ đây đến Thầy cho con để tường tận mà hiểu biết.
 Có lọc lừa tìm chơn tướng thành thiết qui y.
 Đoạn tứ khổ không còn mê chi phải bị kéo trì.
 Khóa vật chất, chẳng đam mê thức tỉnh chơn tri tu học.
 Là nguyên sinh Thiên phong Thầy chọn thì lòng chí
 dốc.

Giữ nề nếp trọn đạo mạch Nhâm Đốc hoằng khai.
 Hạnh người tu phải chịu lòn hòa hạ thân mình để cứu
 tai.

Tình thương khắp cả muôn loài vạn vật.
 Tâm từ bi ban rải điển linh chơn thật.
 Để gieo truyền đơm hương mật vì Thầy.
 Thầy hạ mình giáng điển đến dạy bao lẽ ngày mai.
 Lấy gương đó mà tô thêm bài chơn lý.
 Nếu con là trung kiên thì bao lời, Thầy hôm nay phải
 gắng tâm suy nghĩ.

Để y hành lời khiếm quý Thầy ban.
 Thầy cho con biết cơ xoay chuyển định luật tuần hoàn.
 Dinh hư tiêu trường đầu có mang theo đặn!
 Đời con đã đi thì đâu có chi gọi là bằng phẳng.
 Luôn gập ghềnh, nhưng tâm con nào chẳng lung lay.
 Thì vì Thầy con phải soi sáng ngày mai.
 Để điều dẫn cho trọn bài nhứt khí.
 Hôm nay đứng xuân về Thầy giáng đàn đượm thêm
 hoa nhụy.

Tỏa mùi hương nồng tinh túy hưởng chung.
 Thầy với con hữu cùng vô hòa chữ trung phùng.
 Là ân điển Thầy ban chung cho trẻ!

HỮU

Cho trẻ hình đồ dạy thế nhân,
 Sáng soi giáo lý KHÍ NGƯỜN THẦN,
 Tiên thiên diệu kết nguồn ân điển,
 Hoằng hóa độ tha chịu nghiệp trần!

PHÚ TRƯỜNG THIÊN

Bởi nghiệp trần thiếu thân phải khổ,
 Con vì đời tỏ lộ máy thiên.
 Con ơi hỡi! Ban điển Phục Nguyên!
 Thầy cho trẻ gieo truyền chánh giáo.
 Thầy đang chọn trong con xe pháo,
 Để lọc lừa trừ tảo âm ma,
 Trẻ đồng kết thiên điển hiệp hòa,
 Thầy sáng khai tinh ba khí mật.
 Độ những trẻ tâm hồn chơn chất,
 Chỉ tu hành thấu đạt lý thiên,
 Thầy mong con là kẻ lương hiền,
 Gắng tu học lụy phiền xóa hết,
 Theo thời gian tâm trung con kết,
 Không sống đời nghiệp chết đeo mang!
 Vô thường kia con phải kinh hoàng;
 Cướp hơi thở nó mang đi trước!
 Thầy muốn con là người thiên bực.
 Giáo y hành con đượm bình yên,
 Nhập định luôn cố gắng tham thiền,
 Sống tự toại vạn duyên hết sạch.
 Hòa bạch thanh là người cốt cách,
 Không vì tình than trách thế nhân,
 Thầy muốn con dùng cái giả thân,
 Mà luyện đạo thêm phần vi diệu.
 Thầy muốn trẻ là người am hiểu,
 Hiểu đạo mẫu dạy biểu giáo nhân.

Thầy khuyên con cướp đoạt khí thần,
 Để trường dưỡng kim thân xá lợi.
 Con đã tu tâm hồn phơi phới,
 Đừng nghĩ gì danh lợi nghe con!
 Chữ tình tiền đâu mãi lưu tồn,
 Nó hữu hình thì còn hữu hoại.
 Con đã tu không điều phải trái,
 Không phân phe kết lại tình thương.
 Con chỉ nghĩ thân xác giả nường,
 Mà tìm thấy đến trường Đại Đạo.
 Thầy muốn con là người rất ráo,
 Hiệp Căn Khôn hườn đảo ngày đêm,
 Thầy muốn con chí mật lâu bền,
 Nguyện tu học mà quên sự thế.
 Đời tạo con xác thân thì dễ,
 Nhưng dạy con quỉ kế chước ma.
 Thầy muốn con trở lại Đạo hòa,
 Mượn cái giả mà ra chơn lý.
 Con ơi! Sống trong đời khốn lụy!
 Mãi đoạn trường khổ trí bao tâm!...
 Thầy muốn trẻ hồi phục luyện đơn,
 Tiếp thiên điển keo sơn chí mật.
 Giữ hạnh tu con mau khai quật,
 Tiếp điển Thầy không mất ngày nào,
 Để con sáng tâm dạ lâu lâu,
 Thông huyết lộ rền trau nội tánh.
 Xa chợ đời con mau đi lánh,
 Gần trường Thầy đạo hạnh rõ ràng.
 Con không phải là kẻ nghinh ngang,
 Luôn hạ mình châu toàn Đạo sự.
 Con cố gắng là tên lữ thú,

Đi màng đêm do dự không nên.
 Chí hy sinh cao cả vững bền.
 Với cùng Thầy đừng quên đó trẻ!
 Nay Thầy giảng tường phân mọi lẽ,
 Trẻ y hành mở xé huyền đơn.

HỮU

Huyền đơn một khiếu trụ tâm thành,
 Con hãy tu mau giữ trọn lành,
 Không lẽ Thầy khuyên bao giả trá,
 Mà con ngờ vực chẳng y hành!

BÀI

Hôm nay lời nói ngọn ngành
 Của Thầy hư khí Tam Thanh tựa về.
 Dụng thiên điển mùi khuê các nhụy,
 Lấy hương xuân thâm thúy dịu đời.
 Sáng soi con trẻ huệ khơi.
 Để mà tu học theo lời Huyền Khung.
 Xuân đã đến con dùng thanh điển,
 Chế luyện hồn con biến Căn Ly,
 Lửa trong đốt nóng đoạn trì,
 Thành Căn Khôn đoạn châu nhi phục hồn.
 Nay hạ ngưng bảo tồn tâm tánh,
 Thầy khuyên trẻ hãy lánh phồn hoa.
 Lánh đi bao kẻ ác tà,
 Tham thiên tịch lặng tìm ra huyền đồng.
 Kèo không thôi trong vòng Thầy chuyển,
 Khó an toàn xác hiện hôm nay.
 Lý chơn Thầy đã phơi bày,
 Những mong con trẻ ngày nay nhập vào!
 Lắng diệu hồn con trau mật khuyết,
 Chữ BA LA con diệt tường đời;

Tuồng đời lắm nỗi luân rơi,
 Buồn vui cười khóc vậy thời điều ngoa!
 Sống xảo trá hòa ma hữu thể,
 Giành vật chất con để làm chi!
 Một khi hồn đã ra đi,
 Xác thân oằn oại ma trì quỷ lôi!
 Mang theo nghiệp luân nhồi quả báo,
 Chử luân hồi cõi thác đi con!
 Lời Cha dạy mãi ăn mòn.
 Để mà xâm nhập lòng con sáng hoài.
 Hương diệu điển Thầy khai xuân nở,
 Chúc cho con đang ở trần gian,
 Huệ tâm minh trí mở mang,
 Mà tua học Đạo lộ bàn thiên kinh.
 Hòa Ngọc Hư không hình SIÊU VIỆT,
 Sống trần cứ mãi hãi hùng,
 Thường lo thấp thỏm vẫy vùng con ơi!
 Mãi giành giật vì lời xảo trá,
 Thói điều ngoa cảnh giả không bền,
 Điều này Thầy dặn đừng quên,
 Có thân ắt hoại, loại tên hữu hình.
 Con hãy sống giữ gìn "NGUYÊN BỔN",
 Trở về Thầy là chốn Huỳnh Thiên,
 Không sanh đâu diệt Khôn Kiên,
 Nào đâu hư hoại theo miền thế gian!
 Thầy thương trẻ đưa sang bỉ ngạn,
 Để con hiền bơi ráng lên bờ,
 Lên bờ thuyềnrước ĐỒ THỜ hóa hoàng.
 Con thức tỉnh trọn phần tu học,
 Chí ý hành ngu gốc bỏ qua,
 Hạnh tu thì phải ta bà,

Dịu nhân dất chúng vượt qua biển sâu.
 Do biển sâu còn dẫu lắm nỗi;
 Sống chợ đời lắm đổi ác ôn!
 Chí tu cố gắng độ hồn,
 Mượn thân giả tạm trường tồn Linh Tiêu.

HỮU

Linh tiêu Thượng Đế chuyển y hành,
 Đạo pháp Càn Khôn hiệp ý thanh;
 Giáo hóa con trần còn muội tánh,
 Đem về phục bổn chí tâm thành.

BÀI TRƯỜNG THIÊN

Xuân về Thầy khai lý chơn,
 Xuân nồng vạn vật kéo đờn thiết tha.
 Xuân ban rải chan hòa diệu điển,
 Xuân đã về thể hiện Đạo hương.
 Xuân luôn rực rỡ muôn phương,
 Xuân hòa vạn loại trọn đường khai thông.
 Xuân đã đến nức nồng diệu khuyết,
 Xuân đang về con biết hay chăng?
 Xuân đem nguồn Đạo sống hằng,
 Xuân là tất cả hạ tầng mở mang.
 Xuân đem lại bình an cuộc sống,
 Xuân hòa đời giống trống thiên ban.
 Mùa xuân mai nở trọn vàng,
 Đó là màu Đạo chứa chan tâm thần.
 Xuân ban điển láng láng thanh khiết.
 Bờ con trần hãy diệt tánh mê!
 Cội xuân là gốc Bồ Đề,
 Ngọn xuân trường dưỡng quay về Thiên Môn.
 Xuân nay đến lai hồn con tỉnh,
 Xuân đang hòa cung kính đi con!

Mùa xuân nhiệt huyết lo toan.
 Màu vàng rực rỡ Thiên Ban Huỳnh Truyền.
 Xuân thối lai khắp miền dương thế,
 Xuân chúa ngự Thượng Đế giáng lời.
 Xuân về bao cảnh thành thời,
 Thầy khai chơn lý rạng ngời khuyến con.
 Xuân nay đến vuông tròn con hồi!
 Đón xuân bằng vun xới quên tâm;
 Đón xuân tánh diệt lỗi lầm;
 Đón xuân hòa ái tinh thần thiết tha.
 Đến với xuân là Cha Chúa Tể;
 Đến với xuân Thượng Đế ngự đây.
 Mừng xuân là chúc Đạo Thầy,
 CAO ĐÀI lộ hiện Đông Tây hóa hoằng.
 Xuân nhiệt huyết thượng tâng thanh khí,
 Xạ xuống trần nhứt lý mà ra.
 Mùa xuân ban rải chan hòa,
 Biết bao vạn loại cùng Cha trường hôn.
 Nay Cha đến bảo tồn linh tánh,
 Để khuyến con tròn hạnh người tu.
 Chúa xuân đơm mật chơn như,
 Nực hương Đạo pháp thái hư điều hòa.
 Con ơi hồi! Tình Cha vạn loại,
 Đến với con mở trời tâm lòng!
 Cho con tu học tròn xong,
 Lời Thầy giảng dạy cũng trong lý màu.
 Thầy Chúa Tể hoàn câu ngự trị,
 Đến với con bằng lý huyền đồng,
 Đến Khai xuân để càn thông,
 Muôn lời thâm thiết xuân nông dạy con!
 Rượu thay điển trường tồn đạo pháp,

Lấy tình xuân Thầy đáp lại con.
 Cho con vững dạ sắt son,
 Mùi hương đạo lý vẫn còn ghi danh.
 Xuân chan chứa diệu thanh mật khuyết,
 Xuân áp yêu bất diệt vô sanh;
 Xuân là cội gốc tâm lành,
 Con gây dựng mối thiện thành mai sau.
 Xuân mở cửa động đào ngộ tiếng,
 Để mời con thể hiện tâm thành,
 Cho con chí bửu hườn thanh.
 Trừ mê thói xấu hương danh đời đời.
 Xuân lưu luyến truyền do lời Thầy dạy,
 Xuân bất diệt chẳng hoại con ơi!
 Mùa xuân là cả vạn loài,
 Riêng Thầy ban tiếng CAO ĐÀI Tiên Thiên.
 HỮU
 Tiên Thiên Thầy dạy hóa hoằng,
 Lấy xuân Thầy giảng tâm thân mở mang.
 Nay hạ mình tìm sang dương thế,
 Thầy dạy con thoát bể phù trần.
 Con ơi! Cái nghiệp xác thân,
 Con mau vùng vẫy phong trần độ tha.
 Sống với người kêu ca lắm nỗi!
 Sống với trần lắm đổi thế lương!
 Đời con là mối đoạ trường,
 Sao con chẳng học tình thương Đạo màu?!
 Đời con lắm cơn đau đầu khổ.
 Ném mùi trần loang lỗ con ơi!
 Bao giờ tâm thể thành thời?
 Hôm nay mượn tiếng xuân Trời Thầy khuyến.
 Cho con trẻ tìm yên tịch tĩnh,

Lấy xuân về trừ tính độ nhân.
 Hương xuân thay thế tâm thân.
 Hương xuân Thầy chế lằng lằng con đời.
 Thầy với con hai nơi cách biệt,
 Nhưng hòa đồng nhiệt quyết đó thôi!
 Đạo tâm con vững lối mới.
 Hòa Cha Nhứt Khí ngôi Trời Càn Khôn.
 Mượn tiếng xuân bảo tồn hậu sự,
 Để cứu đời lăm dũ vậy tà.
 Con mau tích thiếu thành đa,
 Mùa xuân đã đến chan hòa trong tâm.
 Tu tuy ít âm thâm gọi mới,
 Nhưng bền chí gỡ rối tơ lòng,
 Đó là con đã tròn xong,
 Chớ nào tu nói dài dòng ngoài môi.
 Con tu mãi không ngồi cũng thế,
 Con tu miệng, tu để làm chi?!
 Con tu mà cứ sân si,
 Đụng đâu ái ố chuyện gì phong ba
 Tu như thế không hòa nhân loại,
 Tu như vậy vẫn trói linh hồn,
 Ấy là giải đãi muội hôn,
 Con tu chẳng định sao hườn trọn thanh?!
 Thầy khuyên trẻ tri phanh lẽ Đạo,
 Đến với Thầy hoài bảo chí chơn.
 Lưu danh hậu thế trường tồn,
 Làm gương soi sáng mọi hồn đều theo.
 Con hòa ái hiểm nghèo vượt sóng,
 Tu hạnh hạ hình bóng của Thầy.
 Con tu gỡ mối bi ai,
 Con tu phải phé đời thay Đạo mâu!

Đạo mâu rục sáng chí tâm cơ,
 Thầy chúc nhân duyên tiếp nãy giờ.
 Gắng học chơn truyền thâm diệu lý,
 Lờ Thầy nhập tấn mãi không mờ.

BÀI

Tình xuân đã đến muôn nơi,
 Hồn xuân hòa với vạn đời thiết tha.
 Xuân nhủ khuyên đậm đà lý tả,
 Lờ của Thầy hạnh hạ chan lòng.
 Nãy giờ Bửu Pháp khai thông,
 Đó là xuân điển rớt trong Nê hườn.
 Cho con sáng không còn mê muội,
 Chử tu hành trọn buổi tàn gương.
 Không còn lâu lăm con ơi!
 Cơ Thầy sàng sây vậy thời cận đây.
 Mượn hồn xuân chính Thầy ngự trị,
 Để dạy con bí chỉ y hành.
 Cơ mâu con đạt tâm thanh,
 Vững mùi đạo pháp hương lành qui y.
 Thầy tóm gọn những gì đã dạy ,
 Chúc các con ở lại thế gian.
 Cùng chung đưa đón xuân vàng,
 Tức là Đạo pháp Niết Bàn chơn như.
 Nghe vắng vắng Đại Từ phổ hóa,
 Lấy mùa xuân chan cả mọi nơi.
 Đem vào cái lý của Trời,
 Con tu học Đạo an ngơi tịnh hồn.
 Gắng tu đi không còn lâu lăm!
 Trẻ ơi trẻ! Thầy nắm cơ trừ;
 Mau mau đạt chử thiên thu,
 Thầy khuyên con hiệp chơn như phục hồi.

Nầy giờ Thầy dạy các con nghe!

THI

*Thầy thẳng già trẻ chơn trần gian,
Xuân đến khai chơn lý Đạo vàng.
Xuân hiệp con hiền, Thầy dựng mối,
Xuân về vạn loại tiếp đưa sang.*

BÀI

*Giã lui con trẻ trần hoàn,
Thầy đây tiếp lại Thiên Bàn chiều nay.
Đến với trẻ Thầy khai chơn lý,
Giáo hóa hồn trọn khí Hư Vô.
Tiên thiên hòa ánh Cực Đờ,
Chiếu vào Bát Quái Nam Mô y hành.
Khai âm dương Thầy sanh vạn loại,
Tiếp Nhâm Đốc cửa ải đi qua.
Chiều nay Thầy giảng chan hòa,
Giảng về mật khuyết Tam Hoa Bồ Đề.
Con gắng tịnh quay về Niết cảnh,
Đến với Thầy trọn hạnh người tu.
Không còn thói chúng mịt mù,
Hiệp Thầy bằng tánh chơn như Đạo mầu.
Thôi Thầy thẳng.*

17. THẦY DẠY CƠ SIÊU PHÁP

Dậu thời, ngày 01 tháng giêng niên Kỷ Ty.
(06-02-1989)

THI

*CAO thâm mật lý tỏ nguồn ân,
DÀI thương Huyền Khung giáng hạ trần.
TIÊN đánh khai tòa nung thất bảo,
ÔNG tâm chủ trị hầy hườn thân.*

Này Phục Nguyên! Nghe Thầy tiếp.

BÀI

*Nay Thầy tiếp về cơ siêu pháp,
Để con hành giải đáp nguyên nhân.
Độ cho kẻ tục khách trần,
Lên chân quán trọ nã nông đốn đau!
Nhà Đạo pháp không vào cho lệ,
Nhà của đời nhiều kẻ lại chun.
Cho nên gâu khốn hãi hùng,
Tương tàn, tương sát, Huyền Khung đau lòng!
Phục Nguyên hỡi! Sống trong lý Đạo,
Gắng thanh lòng dịu bảo thiện nhân.
Chuyện đâu có lúc có phần,
Do Thầy sắp đặt cân phân tỏ tường!
Con vững chí khai đường Đạo pháp,
Luyện hườn đơn hạnh lập nầu sòng.
Có gì đâu phải bận lòng,
Thanh y màu áo qui tông của Thầy.
Xả chấp nê hồng khai chơn lý,*

Hạnh từ tha bố thí gieo truyền,
 Để mà gom lại nhân duyên,
 Tùy cơ phổ hóa độ yên khách đời.
 Đời lắm khổ bởi rời bi thống,
 Vì tranh nhau kinh chống thâm nài!
 Nay Thầy dự định sửa sang,
 Cơ thiên chuyển hóa Thiên Bàn lập ra.
 Hằng khai hoát Tam Tòa ngự trị,
 Đặt Tam Thanh là lý huyền đồng.
 Ba màu áo chỉ một tông,
 Không phân cấp bậc trong vòng Càn Khôn.
 Thầy qui nhứt bảo tôn linh tánh,
 Là "CHẤP TRUNG" trong hạnh qui y.
 "CHỦ TÂM THIÊN NHÂN HÀNH TRÌ",
 Đó Thầy sắp đặt lưu ly Bửu Tòa.
 Phật Thánh Tiên đồng ra yếu lý,
 Để độ đời khôn lụy thể lương.
 Khó mong tránh nổi đoạ trường,
 Tay Thầy sát phạt nhiều nhưong cho trần.
 Vì nhà Thầy đang cần trẻ đến,
 Nhà hư tâm yêu mến vô cùng.
 Con ơi! Gắng chí đại hùng,
 Phụ tay trợ lực vẫy vùng Nam Bang.
 Qua năm mới vén màn huyền bí,
 Con nghe đây cho kỹ ngẫm suy
 Chi chi cũng có huyền vi,
 Cơ thiên dĩ định, hãy ghi vào lòng!
 Đó này Phục Nguyên!
 Nay Thầy chuyển vần hồng lồ dạng,
 Ánh Thái dương soi sáng mặt Trời,
 Bủa đi khắp chốn muôn nơi,

Để mà quét cạn vậy thời ám mê.
 Vì búa thiên cận kề đã giáng,
 Cõi Phù Tang vệt áng mây mù,
 Gây bao chinh chiến nát như,

Là cơ trả quả kể từ hôm nay.
 Con gìn kỹ hoẵng khai chánh giáo,
 Giữ chơn truyền lai đảo Nam Bang,
 Xiển thông diệu lý Đạo vàng,
 Trở về qui nhứt ngôi CÀN chữ THIÊN.
 Gom một mối gieo truyền đạo mạch,
 Không phải phe quét sạch âm tà,
 Chỉ cùng có một người Cha;
 Diệt tiêu chia rẽ bất hòa con ơi!
 Nay Thầy giảng qua lời giáo huấn,
 Hãy nhập tâm cho vững hành trì,
 Trong cơ điều đứng suy vi,
 Định tâm con mới thấy Ly ảm lòng.
 Hôm nay Thầy muốn cho con biết tường tận.
 P.N.: Mô Phật!
 THẦY:
 THI
 Thánh giáo truyền ban đất Việt tàn,
 Khổng môn xiển lý chính nhà an.
 Đồ xô chống cự gây đau khổ,
 Bởi mối Đạo Cha chẳng điểm hoàn.
 BÀI TRƯỜNG THIÊN
 Thầy cho con biết cơ đồ,
 Để mà nắm vững trọn tô lòng vàng.
 Ánh Thái dương chói chan cõi Việt,
 Khổng giáo ra khúc chiết chọi nhau.
 Làm cho xương trắng máu đào,

Biết bao thống khổ đồng bào lệ rơi!...
 Này con ơi! Cơ Trời Thầy sắp,
 Có gì đâu mà gấp hành trì;
 Lý Thầy ra lẽ huyền vi,
 Tương tàn máu đổ bởi vì tranh ăn!
 Con phải biết những thằng mũi đỏ,
 Nó dòm vào để lộ mặt mày,
 Đó là thiên tướng Thầy sai,
 Điều ma khiến ác, diệt loài giả nhân.
 Tu giả dối không cần gì cả,
 Không trọng Thiên đã phá lý Thầy.
 Làm điều u ám ngoài tai,
 Chẳng kiên nhà tối Thầy hay quở phiền.
 Rồi mặt trắng nhào liền xô sát,
 Nó giành vào tan nát núi sông,
 Cho nên máu đổ đỏ dòng,
 Biết bao kẻ khổ khóc ròng thảm thương!
 Vì không tu gấp đường quả báo,
 Roi điển Thầy xông xáo đánh vào!
 Con ơi! Kế cận thằng Tàu,
 Nào đâu nó bỏ nhào vào mà ăn.
 Nhưng Thầy cho biết phần khốc liệt
 Cơ sau này tận diệt hết tron,
 Chỉ còn thiết tướng hườn đơn.
 Tay Thầy bố điển trường tồn mai sau.
 Ngược bằng không lộn nhào trả quả.
 Nạn chiến tranh nát cả hoàn cầu!
 Núi non dời đổi còn đâu,
 Nước trào biển ngập thấy đâu là nhà.
 Bao dân khổ vì xa Đạo Đức,
 Giống nhược tiểu ngang ngược vô cùng,

Cho nên ngọn lửa bập bùng,
 Đó là lửa chiến Thầy dùng thiên binh.
 Bao thiên tai địa hình chấp nhận,
 Còn tất ách đão tận con người.
 Làm sao giữ mãi nụ cười,
 Vô thường cái chết vậy mang đi!
 Sông tràn ngập bởi vì máu thấm,
 Núi xương cao lẫm lẫm oai phong.
 Ôi thôi! Tử khí ngoài đồng,
 Đó là hắc ám trong vòng Thầy xoay!
 Dịch ác ôn do tay thiêng tướng
 Rải xuống trần nhân nhượng không nên!
 Rồi bao đói rét đê lên,
 Làm sao sự sống vững bền đó con?!
 Nên Thầy dạy con tròn đạo sự,
 Khí tiên thiên cố giữ nơi lòng,
 Chuyển luân bánh pháp cho thông,
 Để mà chống chọi trong vòng quả vay!
 Khí hậu thiên sự ngay vệt ánh,
 Đuổi âm tà con sáng lý màu.
 Vững như bàn thạch ngôi lâu,
 Công phu tinh tấn trọn bầu âm dương.
 Đó này Phục Nguyên con!
 Thầy cho biết con đường giáo hóa,
 Con còn nhiều kẻ phá khôn lường!
 Biết bao nạn khổ thể lương,
 Nhưng tâm cố giữ trong đường giác tha!
 Vững tinh thần vượt qua tất cả,
 Bền chí công nào lạ hành trì.
 Trọn lòng thiết thạch ra đi,
 Vì Thầy tế độ khôn nguy cho đời.

Mượn hữu hình ra lời giáo huấn,
 Có xác trần diệu dụng độ sinh.
 Thầy xoay cơ chuyển siêu hình,
 Ở nơi dương thế con gìn giữ thân!
 Thầy cho biết bao lần thảm khóc,
 Con vượt qua lặn lội theo đời!
 Vững tâm nguồn Đạo nồng khơi,
 Có gì ta thán đổi đời đâu con!
 Con đã biết trong con là Đạo,
 Thì gắng hành rốt ráo chí chơn,
 Chữ trung chấp nhất phục hườn,
 Tức nhiên ngoại cảnh không còn luyến lưu.
 Cảnh thế gian ngục tù giả trá,
 Lẽ sống hằng con tá danh thôi!
 Mượn thân cõi tạm tô bồi,
 Điển linh nhập thể máy Trời siêu nhiên.

Đó Phục Nguyên!

HỮU

Siêu nhiên mặc khải độ trần mê,
 Thầy giảng ra bài điển chinh phê.
 Giáo hóa khai nguyên nguồn đạo đức,
 Xiển dương cứu chúng thoát trầm nề.

***

Thoát trầm nề Thầy kê liệt hết,
 Để cho con đoạn chết tâm trần.
 Mượn thân giả tạm hườn thân,
 Vững gìn chơn lý phong trần cứu tai.
 Không còn lâu ác loài tiêu diệt,
 Đạo hóa hoằng siêu việt kỳ tam,
 Khai nguồn Đạo lý phi phạm,
 Bia danh nêu sử lo kham Đạo Thầy.

Xiển độ chúng chuyển xoay đạo mạch,
 Tịch luyện lòng tẩy sạch ngày đêm.
 Tâm trung vững chí năng kềm,
 Trừ đi thói tục không còn trường sanh.
 Hườn ngôi vị diệu thanh mật lý,
 Trường trong lòng "Nhứt Khí Tiên Thiên",
 Cùng hòa Tam giáo hiệp liên,
 Phục hườn lai đạo qui nguyên chánh truyền.
 Đời trả quả không yên đâu nhé!
 Đạo Thầy khai sáng vẽ hình đồ.
 Đời tàn sát phạt hằng lo,
 Đạo Thầy dịu dẫn chiếc đò từ tha.
 Đời bi lụy vì xa đạo đức,
 Thầy khai ra lãnh vực Siêu Hình.
 Đời trong trả quả chiến chinh,
 Đạo Thầy xoa diệu muôn nghìn khổ đau.
 Đời tương tàn lộn nhào giành giựt,
 Đạo Thầy truyền tìm bực chánh tâm.
 Đời mê chước báo lỗi lầm,
 Đạo Thầy dịu dẫn phương châm hóa hoằng.
 Đời mê muội tâm thân điên đảo,
 Đạo Thầy khai rốt ráo kỳ tam,
 Đời con bi lụy mê ham,
 Đạo Thầy cứu khổ lo kham kỳ này.

***

Kỳ này Thầy giảng huyền linh,
 Dụng cơ BÍ PHÁP SIÊU HÌNH giáo nhân.
 "KHAİ ĐẠI ĐẠO TÂN DÂN MINH ĐỨC",
 "HIỆP NGŨ CHI CHẤP NHỨT QUI TRUNG",
 "TAM GIA CHỈ MỘT LÝ CÙNG",
 "ĐÓ LÀ CƠ PHÁP THẦY DÙNG KỲ TAM".

Con có biết Thầy làm sao thế?
 Hãy trả lời đặng để Thầy nghe,
 Nhứt kỳ Đại Đạo kiên dè,
 Nhị kỳ chỉ một chở che linh huyền.
 Nay tam kỳ qui nguyên tất cả,
 Ấy là sao con khá trả lời;
 Để Thầy bỏ khuyết trọn lời,
 Đúng câu ý nhị diu đời cứu tai.
 Đó này Phục Nguyên!
 P.N.: Bạch Thầy.
 Con bạch Thầy hoằng khai cứu khổ,
 Trương Đạo mâu trang độ thế gian.
 Nhứt kỳ nhơn loại trọn phân,
 Trọn phần thánh thiện chí chân điều hòa.
 Qua nhị kỳ dân xa chi Đạo,
 Nên tâm phàm lộn lạo dấy đây,
 Làm cho sai lệch hoằng khai,
 Không còn thiện tánh mờ phai Đạo mâu.
 Mê vật chất bỏ trau đức hạnh,
 Âm phủ dầy xa lánh chơn dương.
 Thế nên không vẹn kỷ cương,
 Tâm phàm làm chủ khiến nương theo đời.
 Nào chia rẽ, thói thời ý tục,
 Gây điều linh khốn cực biến sâu.
 Làm cho rối loạn ngũ châu,
 Gieo ương quả báo đảo đầu mặt suy!
 Nếu xoay chuyển huyền vi đạo pháp,
 Khai Đại Đồng hội hạp chí chơn,
 Nguyên nhân tình ngộ lai hườn,
 Quay về nhứt thống qui tông giáo truyền.
 Hàng trực giác linh huyền tri mối,

Tu giải nạn thoát cõi trầm kha,
 Thế gian lấm nổi sa bà,
 Hồi minh tỉnh lại vượt qua cảnh sâu.
 Qui nhứt tâm học câu đạo lý,
 Giải mê đồ trực chỉ qui nguyên.
 Mượn phương pháp bảo tham thiền.
 Hòa bầu linh được siêu nhiên của Thầy.
 Là chánh giác Như Lai Phật tánh,
 Không mê trần xa lánh khổ đau.
 Nằm, ngồi, đi, đứng hằng trau,
 Quay về nhứt lý lâu lâu chơn như.
 Còn giả nhơn gặp từ cảnh khổ,
 Bời mê lấm sa chỗ trần hồng,
 Thế nên thân mãi long đong,
 Tâm hôn xao động nghịch đồng lý thiên.
 Nên phải có diễn huyền sát phạt,
 Chơn thiệt người giải thoát u mê;
 Quay về Phật tánh Bồ đề,
 Nhân là Chúa Tể giải mê bao đời.

Kính bạch Thầy, theo thiên ý của con nghĩ như vậy.

THẦY:

BÀI

Con khá rõ Thầy khen con lấm!
 Bỏ khuyết vào để nắm cơ thiên.
 Nhứt kỳ khai chuyển máy huyền,
 Giáo dân có một định yên tâm lòng.
 Do thuần lương trong vòng nhơn loại,
 Tâm còn dương ban rải đều đều;
 Âm dương huyết mạch riu riu.
 Gân Thầy thông sáng mền yêu vô cùng!

Thế cho nên chỉ dùng một lý,
 Dạy con người trở vị thiêng liêng.
 Sẵn tâm thuần hậu nhân hiền,
 Quyền năng Thầy xạ điển liền tiếp ngay.
 Qua nhị kỳ nhòa phai thiện tánh,
 Theo dòng đời lạc cảnh sa chơn.
 Sân si đã nhập giận hờn,
 Cho nên lục đục động tồn trong tâm!
 Hòa thất tình ăn thâm tủy cốt,
 Gân hậu thiên xa lớp ban đầu.
 Gây ra rời rã ngũ châu,
 Chia màu khoe sắc lạc bầu lý thiên.
 Rồi từ ấy tách riêng dân tộc,
 Phân màu da mái tóc con người,
 Rẽ chia sắc thái mọi nơi;
 Không cùng một thứ con Trời sanh ra!
 Do vì mối lý tà gây có,
 Rồi tranh giành lãnh thổ riêng mình,
 Gieo bao máu đổ nghiêng chính,
 Làm cho sân hận chơn linh muối rồi!
 Qua kỳ tam, ôi! Thời còn nặng!
 Vì vẫn minh nên chẳng nghe Thầy;
 Với cùng khoa học khoát tay,
 Đồ thêm vật chất phơi bày nhiều nường!
 Nên tâm tánh thuần lương đã mất,
 Sống hậu thiên chơn chất không còn,
 Lại thêm xảo trá ăn mòn,
 Cuộc đời giả dối tạo toàn tai ương!
 Bởi thế nên tình thương rời rạc,
 Nhiều giống dân tàn ác vô cùng!
 Giết nhau tranh bá xưng hùng,

Gây bao tang tóc hỡi hồn điêu linh!
 Rồi tràn ngập sắc hình đen đúa,
 Khí nặng ám tua tủa bênh con,
 Cho nên tâm tánh khó tồn,
 Luôn luôn thay đổi không còn như xưa!
 Con đâu biết ngăn ngừa quỷ tánh,
 Sống chợ đời theo cảnh thế gian,
 Biết bao vật chất ngổn ngang,
 Dụ lòng con trẻ nát tan với Thầy.
 Vì thế nên Thầy xây cơ Đạo,
 Qui một thời tác tạo về ngôi;
 Trở tâm giáo hóa tô bồi.
 Thuần lương thiện mỹ con Trời ban sơ.
 Nên kỳ tam Đồ Thơ sai lạc,
 Do tâm con tan nát rã rời;
 Chia phe tách phái lạc lời,
 Đó là tánh muối con hời hợt tu!
 Mà không biết mịt mù nguồn gốc,
 Mãi mê lâm khi học đạo tâm;
 Đạo tâm đi đứng ngồi nằm;
 Đạo tâm đi đứng thậm thâm diệu huyền.
 Đạo là gốc chi nguyên bốn tánh;
 Đạo quay về nội quán chơn tri...
 Đạo không chia rẽ ai bi;
 Đạo không sát phạt do vì muối mê!...
 Đạo Thầy dạy cận kề "THÁNH ĐỨC",
 Lập "TÂN DÂN" Thầy bức con làm,
 Trở về thiện tánh chu toàn,
 Thuần lương chơn chất không còn nghinh ngang.
 Đó này Phục Nguyên con!
 P.N.: Mô Phật.

THẦY:

Rồi con phân màu da sắc tộc,
 Chiếm lãnh thổ con học tranh hùng.
 Hoàn cầu khắp chỗ lung tung,
 Hậu thiên con thuộc đi cùng hại nhau.
 Là võ khí con sao ngang ngược?
 Con giết nhau cho được hài lòng,
 Đó là mất tánh thuần phong;
 Đó là quỷ tánh nhập trong con rồi!
 Tam kỳ đây xa xôi Thái cực,
 Xa rất xa, khó bức mà về!
 Bởi vì hậu khí nặng nề,
 Quá ư trọng trước làm mê linh hồn!
 Rồi hằng ngày tâm con trụ cảnh,
 Mà nuôi lòng trở tránh quỷ ma,
 Cho nên không lọc tinh hoa,
 Thói phạm gây nổi bất hòa tóc tang!
 Để thất tình lan tràn đạo tặc;
 Cùng lục đục chiếm mất linh huyền.
 Tánh trần con khiến đảo điên,
 Duỗi rong thay đổi triền miên đêm ngày!
 Làm thiên lương con phai mờ hết,
 Bốn nguyên xưa đã chết từ lâu!
 Nào còn linh thể một bào,
 Thầy thương cho trẻ đạt dào tâm tư!
 Nên Thầy giảng lòng từ như thế,
 Giảng dạy con khắc chế điều hòa,
 Hấp hô đủ số hà sa,
 Trở về tiên khí, gần Cha linh huyền.
 Dứt hậu thiên chú chuyên tịnh tĩnh,
 Khai lý nhiệm toan tính dự trừ,

Con ơi! Cố gắng tròn tu,
 Phế âm bỏ hỏa chơn như ban đầu.
 Phục hườn dương trọn bầu linh điển,
 Lúc ban sơ Thầy khiển con đi,
 Sao con lạc mất huyền vi?
 Thế nên Thầy nhọc giảng thi dạy truyền.

Đó này Phục Nguyên con! Thế cho nên con
 biết vì sao Thầy lập "ĐẠI ĐẠO CAO ĐÀI" đó không
 con?

P.N.: Bạch Thầy con chưa rõ, xin Thầy dạy.

THẦY:

BÀI

Như nầy giờ Thầy phân con rõ,
 Trong lãnh vực trong rọ nhọn sanh,
 Cơ đồ non nước nghiêng chính,
 Mãi chia rẽ tách tự mình hại nhau!
 Rồi đến Đạo, con sao ngu ngốc?
 Mãi phân chia khi học Đạo Thầy.
 Phật, Tiên, Thần, Thánh là ai,
 Mà con đặng cấp biện bày làm chi?!
 Phật, Thánh, Tiên đồng qui Cha cả,
 Đều linh quang mô tả như nhau.
 Có chi phân phái khác màu?
 Con đây chống đối, Cha sao đau lòng!
 Thế cho nên qui tông nhưt lý,
 Khai "ĐẠI ĐẠO NGUYÊN THỈ" mà ra,
 Trở về phục bốn là Cha,
 Linh quang có một đâu xa bao giờ!
 Nay cơ thiên Thầy chờ con trẻ,
 Vẽ hình đồ Thầy kẻ thúc nôi,
 Cho con cố gắng tìm tòi,

Học câu đạo lý lối mời thiêng liêng.
 Hườn khí huyền hạo nhiên nhứt bốn,
 Hiệp nguyên linh thoát chốn muối mè!
 Cho con qui giáo cận kề,
 Lập ra có "MỘT" trở về thiên ban.

Đó Phục Nguyên! Vì vậy kỳ tam này Thầy
 "QUI NGŨ CHI HIỆP NHỨT, TAM GIÁO QUI
 NGUYÊN", vì bởi do các con còn phân phe rẽ phái,
 phải không Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Thầy đúng vậy!

THẦY:

BÀI

Thế cho nên với Thầy Cha cả,
 Dụng linh oai mô tả chánh truyền.
 Tam tông nhứt lý qui nguyên,
 Phật, Tiên, Thần, Thánh đồng hiền lo tu.
 Tùy nhân duyên vết mù ám khí;
 Tùy căn cơ bí chỉ hành trì;
 Tùy theo ý thức con qui;
 Tùy năng học hỏi con thì nhập tâm.
 Nhưng lý Đạo thậm thâm siêu việt,
 Chỉ một thôi con biết cho rành,
 Không phân tách rẽ nghịch hành,
 Qui nguyên có một thượng tầng khí thanh.
 Điểm linh quang Thầy phân cho trẻ,
 Hãy nhớ lại trẻ kẻ đúng y,
 Tức là nhập máy mâu ni,
 Phật, Tiên, đồng đẳng qui y chánh truyền.
 Vì con mãi đảo điên chia rẽ,
 Rồi chóng kình Thầy hé thiên cơ.
 Cho con đừng có vực ngờ,

Gắng tu quay bốn, xóa mờ vô minh.
 Trở về nguồn siêu linh Đại Đạo,
 Hiệp Tiên Thiên lai đáo y hườn.
 Cho con thiên tánh toàn chơn.
 Không còn hung dữ hại con mê mờ.

Đó lời Thầy dạy Phục Nguyên có thấy
 không?

P.N.: Bạch Thầy con đã thấy rõ mọi lẽ.

THẦY: Thôi hôm nay Thầy dạy chỉ có bấy
 nhiêu đó, thôi Thầy sẽ giảng đàn tiếp sau.

Thầy sẽ dạy tiếp về Đạo nhứt kỳ, nhị kỳ như
 thế nào? Và tam kỳ như thế nào cho con rõ.

Lối sống thời kỳ thứ nhứt như thế nào?

Cùng cách tu như thế nào?

Qua nhị kỳ như thế nào?

Và hôm nay tam kỳ như thế nào? Phải không?

Thầy sẽ mô tả hết cho con rõ để lấy làm kinh
 nghiệm mà hoằng hóa độ sinh.

Thôi Thầy thẳng.

18. THẦY KHAI TRƯỜNG THI TAM GIÁO

Ngọ thời, ngày 09 tháng giêng niên Kỷ Ty.
(14-02-1989)

THI

NGỌC tòa chiếu diêu mở cung Kiên,
HOÀNG phụ giảng đàn tiếp Phục Nguyên.
THƯỢNG cực tiên thiên Thầy tòa xuống,
ĐẾ huyền diêu khuyết ứng tâm nhiên.

Thầy hỉ các con nam nữ.

BÀI

Thầy hỉ chào lưỡng ban nam, nữ,
Đến ngày Càn Thầy giữ điển linh.
Thành tâm của trẻ hữu hình,
Thế nên hạ giảng giảng kinh mật truyền.
Phục Nguyên con! Hòa duyên tu học,
Đường độ đời lao nhọc vào thân!
Nhưng bình khai khiếu nguyên nhân,
Để mà độ hết chúng dân tam kỳ.
Gieo chơn truyền thực thi hòa ái,
Trường giống mẫu kết lại tình thương,
Gắng lo bươn chải dặm trường,
Chớ đùng lơ đễnh thâm thương vô cùng!
Đây Thầy giảng nương tưng lẽ sáng,
Tiếp ngày nay họa áng thiên phù.
Cung Càn chiếu diêu tâm tư,
Thuần dương đượm khí Đại Từ bố ban.
Nên chỉ con mở mang rõ lối,

Vững bước đường lặn lội thế thiên,
Để mong gom góp chư hiền,
Với cùng sĩ tử hòa duyên tu trì.
Nay Thầy khai trường thi Tam Giáo.
Phật, Thánh, Tiên lai đảo trần hồng,
Xiển dương Tâm Pháp qui tông,
Trở về có một thông đồng cùng Cha.
Thầy lấy lý Chưởng Tòa linh vị,
Cho con tường bí chỉ hành thâm.
Nhứt kỳ vi diêu phương châm,
Nhị kỳ có một phóng tâm Thích Ca.
Qua tam kỳ đạo hòa yếu mạch,
Lý Tam Giáo quét sạch hết tron.
Trở về một khiếu khai hườn,
Không còn phân biệt như con nói hoài!

Đó này Phục Nguyên! Chẳng hay hôm nay con thành tâm tiếp Thầy có việc chi về Đạo sự thì con cứ trình bày rõ cùng Thầy. Thầy sẽ giảng tiếp.

P.N.: Bạch Thầy, hôm nay là ngày mùng 09 tháng giêng là ngày lễ vía Đức Đại Từ Phụ nên con lập đàn đánh lễ. Lòng chí kính Đại Từ Phụ, nguyện cầu Đại Từ Phụ giảng lâm tùy theo nhân duyên chỉ dạy thêm cho con những vấn đề... Để bổ túc trong bước đường hành đạo mà ghi làm chơn truyền giáo lý đoạn lưu lại giúp ích cho hậu thế sau này vậy.

THẦY: Thầy sẽ giảng vì sao kỳ tam Thầy phải giảng hạ trần miền, khai cơ hoàng pháp để cho con nắm vững mà thấu triệt rõ điểm chánh yếu, hầu xiển dương cơ Đạo con có biết hay không?

P.N.: Bạch Thầy dạy.

THẦY: Thầy cho con biết, thuở Thượng

ngươn, Trung ngươn và Hạ ngươn là bao nhiêu ngươn Thầy sáng lập ra từ lúc khởi thủy ban sơ. Đời Thượng cổ, còn trong thời kỳ Thượng ngươn do điểm linh quang Thầy tá thế xuống trần còn đượm đầy nét tinh túy dịu hiền, hiền hậu, thiên lương.

Thế cho nên Thầy không giảng hạ khai cơ bí pháp. Nhứt kỳ chỉ có Nhiên Đẳng mà thôi, đó là điểm linh quang của Thầy xuống.

Còn đến nhị kỳ, lòng người cũng đã tán tận lương tâm như con đã biết đó! Từ tâm tánh thuần lương chất phát, rồi sống theo chợ đời, hoặc tùy lúc xã hội hoặc trong những sự chung đụng ở nơi thế gian. Khí hậu thiên; và do tâm tánh thay đổi theo vật chất, tình, tiền, danh lợi. Cô động trong những sinh hoạt của cảnh thế gian này. Sống trong cái tình huống giả dối, nên biến đổi tâm con người từ chơn đến giả, phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Thầy đúng vậy.

THẦY: Vì thế cho nên kéo dài tận hôm nay do 96 ức nguyên nhân xuống trần mà chỉ có 4 ức trở về, còn 92 ức nguyên nhân. Đó là do điểm linh quang của Thầy tua tua ra.

Hôm nay Thầy phải thu nhặt gom góp lại và vì kỳ tam này tâm của chúng sanh còn dữ dằn hơn, gọi là đời mạt pháp hạ ngươn đó con! Chánh giáo đã lu mờ cùng với tâm của các con đã thay đổi rất nhiều. Các con đã bước quá xa Thầy, coi như là... Có thể gọi là xa vĩnh viễn Thầy rồi đó!

Vì thế, Thầy phải xuống tận độ nơi trần gian để dùng hết quyền lực, quyền năng mà kéo các con lại. Chỉ có Thầy mới đủ quyền năng như thế, phải

không?

P.N.: Mô Phật.

THẦY: Thế cho nên, Thầy phải trực tiếp giảng hạ xuống đây, qui Tam Giáo trở về một mối, là do vì khi khai Đạo chia ra ba giáo là: Phật, Thánh, Tiên. Bởi các con xuống cõi trần này đã ô nhiễm khí hậu thiên trọng trược. Tùy theo căn cơ của các con đưa nào ô nhiễm nhiều quá thì học bước thấp, rồi từ từ tiến lên bước cao. Hôm nay Thầy qui trở về một mối cho các con tu, gọi là tu tất để về hiệp với linh quang của Thầy khi xưa.

BÀI

Nay Thầy giảng "VÔ THỪA CHỜN PHÁP".

Từ Thượng Cổ lác đác đến nay,

Cho con vãng chí hoàng khai,

Bước đường giáo huấn ra tay độ đời.

Thời nhứt kỳ ở nơi chấp pháp,

Tánh thuần lương nghiệp ác ít oi.

Cho nên tâm đạo mặn mòi,

Các con tu học xem coi trong lòng.

Tâm thuần hậu con không xảo trá,

Sống với nhau bằng cả chơn tình.

Nên khai hoằng hóa độ sinh,

NHIÊN ĐẰNG giảng thế gom nghìn nguyên nhân.

Qua nhị kỳ, Thầy cần con trẻ,

SĨ ĐẠT TA đã hé Đạo Huyền.

Đó là Chánh Pháp Siêu Nhiên,

Trở về máy tạo Tiên Thiên ban đầu.

Nhưng nhị kỳ còn đâu chất phác,

Tánh con thay hung ác vào liền.

Cho nên cứ mắc đảo điên,

Tranh giành vật chất bốn hiền mất đi.
 Tâm thuần hậu con thì quên hết,
 Để thay vào tâm chết đạo lòng.
 Tâm đời con sống nã nông,
 Tình, tiền, danh, lợi con tròng vào trong!
 Rồi chia rẽ trong phân xã hội,
 Phần gia cấp gây nổi xót thương.
 Do con gieo nghiệp tai ương,
 Hậu thiên trọng trước con thường tới lui.
 Khí tiên thiên đã lùi từ ấy,
 Con xa Thầy đâu thấy dạng tâm,
 Cho nên không hiểu đạo thâm,
 Luân hồi trả quả giống mằm đến nay.
 Kỳ hạ ngươn Thầy khai chơn pháp,
 Xuống trần gian Thầy đáp lời rằng:
 Con ơi! Mau tạo Chơn Thần,
 Hiệp Thầy Thượng Đế trong phần ban sơ.
 Chính Thầy đến tận giờ con trẻ,
 Khai Chánh Đạo Thầy hé huyền linh.
 Cho con mở hết tâm mình,
 Trở về với Đạo Phục sinh bốn lành.
 Vì tam kỳ vang danh tối thượng,
 Thầy giảng xuống chấp chường Càn Khôn,
 Huyền linh Thầy sẽ cứu hồn,
 Để cho con trẻ bảo tồn linh quang.
 Thời mạt pháp vén màn huyền bí,
 Các con ơi! Nghiệm kỹ mới tường!
 Cơ Thầy tận độ dẫn đường con đi.
 Vì con mãi mê lì nông nổi,
 Sống trường đời con đối trường tu.
 Cho nên tâm tánh mịt mù,

Nhọc Thầy giảng hạ tảo trừ hậu thiên.
 Kỳ hạ ngươn lâm miền dương thế,
 Thầy hạ mình là để dìu trần.
 Cho con đảo lại Chơn Thần,
 Tiên thiên soi sáng cát lân Bửu Đài.
 Con khá tu, tu ngay kéo trẻ,
 Cơ Thầy đến, Thầy bé con coi!
 Nào đâu có dễ con ơi!
 Con đường tu tắt chỉ rồi hành thâm.

P.N.: Bạch Thầy con đã nắm rõ.

THẦY: Như thế Thầy giảng rõ cho con rằng tại sao buổi hạ ngươn Thầy đã nhọc lòng giảng hạ cõi trần gian để tận độ các con trở về điểm linh quang từ thuở ban sơ của Thầy sáng tạo. Đó là câu của Thầy giải đáp cho con phải không?

Mà theo như con xét thấy có đúng như vậy hay chẳng?

P.N.: Bạch Thầy, con đã xét thấy đúng như vậy.

THẦY: Vì sao Thầy phải nhọc lòng giảng hạ, con có biết không?

P.N.: Bạch Thầy con đã biết.

THẦY: Con biết như thế nào? Trong một khía cạnh nào, Thầy sẽ bổ túc cho con.

BÀI

Vì chúng sanh căn trần dày đặc,
 Thói ngã nhân cố tật đảo huyền.
 Tâm đời xa mất siêu nhiên,
 Trụ ngoài môn phái hậu thiên rồi nùi!
 Mãi mê lâm rền trui lý chường,
 Không hườn tâm hồi hướng nội trau.

Đạo thời thâm diệu cao sâu,
 Làm sao tỏ rạng nhiệm màu vô vi?
 Để sắc tướng lôi trì kéo mãi,
 Làm tâm hồn cứ ngại chánh chơn!
 Không trau thanh tịnh hồn hườn,
 Thế nên phải chịu lắm cơn thâm nản!
 Kỳ mật xây từ hoàn Bát Nhã,
 Là Nhân tàng giục già tâm cơ.
 Người tu chớ khá hững hờ,
 Nhân thần chủ tế, hườn vô ban truyền.
 Phải dòm vô huyền nhiên lý Đạo,
 Diệt ý trần lai đảo bốn nhiên,
 Vô nhân, vô ngã gieo truyền,
 Hòa cùng hư tịch tiên thiên nhiệm màu.
 Cha giảng trần qui màu tất cả,
 Hạnh hạ mình giục già người đời.
 Nhủ khuyên khách tục mọi nơi,
 Quay về một mối từng lời lý chơn.
 Phá trụ chấp không còn chia rẽ,
 Lấy tình thương mở hé tâm linh.
 Tham thiền nội quán tri phan,
 Tu duy trực ngộ căn lành ban sơ.
 Con đại nguyện nào ngo cứu khổ,
 Từng ý Cha tận độ kỳ này,
 Ta bà khắp chốn Đông, Tây,
 Tùy duyên hoằng hóa hiệp Thầy Hư Vô.

Con kính Bạch Thầy.

THẦY: Như thế thì con phải hiểu một phần trong lời Thầy giảng từ nãy giờ. Bây giờ Thầy đặt lại câu hỏi: - Tại sao Thầy không chiết một điểm linh quang xuống trần thế Thầy như thời nhứt kỳ và nhĩ

kỳ? Tại sao Thầy phải nhọc lòng giảng xuống trần gian mà tận độ các con kỳ này?

P.N.: Kính Bạch Thầy dạy.

THẦY:

Vì thương trẻ hăng say tu học,
 Chí nguyện thường Nhân Đốc hòa giao,
 Độ đời cho hết khổ đau,
 Nên Thầy giảng rõ thấp cao chánh truyền.
 Từ nhứt kỳ CỔ NHIÊN ĐĂNG PHẬT,
 Là linh quang Thầy thật xuống trần.
 Độ tròn hai ức nguyên nhân,
 Trở về NGUYÊN THỈ xoay vần linh quang.
 Qua nhị kỳ từ hoàn BÁT NHÃ,
 Là Phật Tổ "ĐẠI NGÃ THÍCH CA",
 Khai thông vi diệu Bửu Tòa,
 "CHÁNH PHÁP NHÂN TẠNG" truyền ra hóa
 hoằng,
 Nhưng tam kỳ Thầy cần tá thế,
 Giảng lâm phạm là để làm chi?
 Độ con biết được huyền vi,
 Thầy đây giải rõ bài thi sau này.

P.N.:

Thầy xuống thế hoằng khai Đại Đạo,
 Bằng bút cơ xiển giáo Nam Bang.
 Dùng quyền thiên điển bố ban,
 Mở thần hiệp khí chỉnh trang Thái Hòa.
 Mượn hữu hình tinh hoa tùy độ,
 Tiếp vô vi tỏ ngộ máy huyền.
 Đó là thâm diệu minh nhiên,
 Quyền năng siêu xuất ban truyền khắp nơi.
 Xoay pháp luân huệ khơi linh khiểu,

Hoát huyền quang phản chiếu tâm yên.
 Tịnh thanh cướp điển tiên thiên,
 Tạo nguồn an lạc nào phiền trừ tiêu.
 Không ngã nhân trương chiêu đạo pháp,
 Hồi linh tri hội hiệp đạo màu.
 Tùy theo khuôn luật Cha trau,
 Lo tròn chánh đẳng lâu lâu chơn như.
 Hòa hư vô tiếp thu thiên điển,
 Rải khắp nơi thể hiện nhiệm huyền.
 Giúp trang tịch diệt thâm uyên,
 Hiệp thông vi mật ban truyền Đạo Cha.

Con kính bạch Thầy.

THẦY: Con hiểu chỉ trong một phần nhỏ vi tế mà thôi. Đây con sẽ nghe Thầy giảng giải tại sao Thầy phải nhọc lòng xuống trần trong kỳ tam này, phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Kính bạch Thầy.

THẦY:

Nay Thầy giảng bí truyền Đạo pháp,
 Gắng tịnh tâm thu đoạt chánh truyền.
 Tiếp Thầy với tấm lòng yên,
 Khai cơ hoằng hóa siêu nhiên Niết Bàn.
 Do kỳ tam giảng phạm chủ tế,
 "Mất" của Thầy Thượng Đế chi nguyên.
 Ý thâm vi diệu máy huyền,
 Hôm nay Thầy giảng tự nhiên con tường.
 Vì tàn ngọn xót thương trần hạ,
 Chín hai ức đày họa quanh mình,
 Với cùng hậu trước trọng sinh,
 Đóng giảng phủ khắp khối linh quang Thầy.
 Thầy động lòng ra tay tế độ,

Những mong con về chỗ Hư Vô,
 Vòng tròn xoay điển Cực Đờ,
 Các con tụ lại nam mô tu hành.
 Chỉ có Thầy điển thanh đánh hoát,
 Khí hậu thiên lẩn át linh hồn,
 Bằng không con chịu dập dồn.
 Biết bao nghìn ức con không trở về!
 Thầy thương trẻ lẽ thê bao nỗi,
 Giáng cơ bút Thầy đổi tuổi tên,
 Cao Đài Bồ Tát không quên,
 Tiên Ông hạ đẳng xây nền Tân Dân.
 Vì Thầy muốn đỡ nâng con trẻ,
 Trước hết là Thầy vẽ Cực Đờ.
 Cho nên chủ niệm Nam mô,
 Tu hành vững chải kéo khô Khí Thần.
 Bởi Tam kỳ xoay vần khoa học,
 Với vẫn minh trần khắp nhân sinh.
 Cho nên chìm đắm hữu hình,
 Thầy e con mất chơn linh ban đầu!
 Nên Thầy giảng thúc bầu dương khí,
 Chiếu điển xuống chơn lý hoằng khai.
 Cho con nắm trọn hai tay,
 Đầy nguồn nhiệt huyết, há phai lời Thầy.

Đó này Phục Nguyên! Vì tam kỳ này mục đích của Thầy giáo hóa chúng con tại hữu hình này. Thầy xét thấy rằng: không có ai đủ trọn quyền lực tối thượng như Thầy đặng; vì khí trọng trước trong vật chất hữu hình và trong kỳ hạ ngọn mặt pháp này. Chánh pháp đã lụn bại đi đôi song với nền văn minh vật chất quá cao, cho nên các con chỉ hướng ngoại, không hướng nội đặng.

Đã xa lìa Thầy, Thầy cảm thấy xót thương các con đau khổ lắm! Nên Thầy giáng lâm xuống thế để cứu rỗi các con!

Chỉ có quyền năng của Thầy mới làm được việc ấy mà thôi! Phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Thầy đúng vậy.

THẦY: Nếu Thầy chiết một phần linh quang xuống thế, thì cái quyền năng của Thầy phải chia bớt cho các linh quang ấy, làm sao mà đủ khả năng kéo 92 ức nguyên nhân trở về Thầy đặng, phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Bạch Thầy đúng vậy.

THẦY:

THI

*Tam giáo qui nguyên Phật, Thánh, Tiên,
Do Thầy sắp đặt bốn y nhiên.
Con phân rẽ tách làm Cha khổ,
Giáng hạ kỳ tam độ trẻ hiền.*

BÀI

*Cơ sát phạt tự nhiên Thầy đánh,
Muốn tiêu diệt toàn cảnh nhân loài.
Bởi vì con quá nghiệt cay,
Nên Thầy trừng trị ra tay cực cường!
Nhưng Thầy nghĩ tình thương xét lại,
Vì ban đầu từng trải đến nay.
Cho nên con mới lạc loài,
Luân hồi quả báo nặng vai thặng trầm.
Nếu tiêu diệt không cần con nữa,
Thì âm u các cửa diêm phù ,
Thế nên Thầy mới từ từ,
Nhúu mà, nhéo mặt suy tư điểm này!*

*Tiêu diệt hết chín hai ức trẻ,
Đi về đâu? Và sẽ về đâu?!
Khí linh Thầy chiết một bầu,
Thương con Thầy mới nhỏ châu giáng phạm.
Và cuối cùng Thầy kham lo hết,
Để độ trẻ qui kết tam gia.
Khai thiên lập địa lời Cha,
Thông nguồn triết lý thông hòa siêu nhiên.*

Đó này con Phục Nguyên! Nếu Thầy trong con hung nộ, Thầy sẽ tiêu diệt các con! Nhưng Thầy động lòng nghĩ rằng: Trong còn có những nguyên nhân còn tồn động từ nhứt kỳ đến hôm nay.

Do vì căn kiếp trả quả, luân hồi quả báo! Nếu Thầy tiêu diệt các con thì sẽ uống công tu của các con, Thầy không nở! Và nếu tiêu diệt các con. Thầy sẽ mất đi một phần linh quang đã chiết điển xuống trần thế này. Thế nên, Thầy động lòng từ tâm mà giáng hạ xuống phạm, khai cơ hoằng hóa để vớt các con trở về con đường bốn nguyên ban sơ Thầy đã tạo để giục giã các con, cho các con quay đầu trở lại, từ thuở "hồng mông sơ khởi" không có chi hết mà hòa hiệp với Thầy.

Hôm nay nói rõ cho các con biết, Thầy muốn cứu 92 ức nguyên nhân về với Thầy đó! Nếu vì Thầy nộ khí thì chẳng những nguyên nhân hay hóa nhân đều tiêu diệt dưới bàn tay của Thầy, phải không con Phục Nguyên?

Nhưng lòng Thầy không nở, Thầy không đang tâm đến nỗi như thế.

BÀI

Thầy thương trẻ từng câu dạy dỗ ,

Thường khuyên con giác ngộ đường tu.
 Con ơi! Đừng nói từ từ,
 Do vì trả quả thiên thu đến giờ!
 Đường luân hồi con mờ chơn tánh,
 Nghiệp quả báo con tránh đâu xa,
 Con nay hữu hạnh gặp Cha.
 Giảng câu yếu lý thiết tha đoạn trường!
 Thầy chực nhớ hườn dương phục thi,
 Không đang tay sát khí đấng đấng!
 Để mà tiêu diệt cõi trần,
 Thương nguyên nhân học kim thân đang hườn.
 Thầy mới giảng nguồn cơn tỏ rõ,
 Mắt của Thầy sáng tỏa ngũ châu,
 Nhãn Thiên Thầy chiếu hoàn cầu,
 Chớ nên lộ tướng, Thầy đâu dấu gì!
 Bởi do con ngu si muội tánh,
 Không hiểu luật, chẳng tránh oan khiên.
 Đây lời Thầy sẽ phán truyền,
 "CỘNG ĐỒNG TAM GIÁO QUI NGUYÊN TAM

KỶ".

Thầy phân xử bởi vì con trẻ,
 Phần nào tu Thầy sẽ để riêng.
 Còn phần quả báo nghiệp truyền,
 Thầy đem một chỗ đảo điên dập dòn!
 Cho con biết mau khôn tu tỉnh,
 Ngược bằng không Thầy tính cách này.
 Nếu con cứ mãi mê say,
 Ngũ Lôi Thần Tướng ra oai không dèng.
 Đánh cho con thực thuần tâm dạ,
 Thầy dạy răn mở cả Căn Khôn.
 Con ơi! Đừng có nghinh ngang,

Kẻ không ân hận con đang Thầy khai.

Đó Phục Nguyên!

THẦY: Hôm nay chủ yếu vì ngày thuần
 CÀN cũng là ngày kỷ niệm Thầy. Thế cho nên, Thầy
 giảng bài bí pháp thâm sâu như vậy, làm kinh
 nghiệm cho con trên bước đường hành đạo. Đó cũng
 là một yếu tố cho con khởi xướng lên mà giáo hóa các
 nguyên nhân để trở về con đường thiện chơn, thiện
 mỹ, hữu hạnh được gặp Thầy trong kỳ tam này, phải
 không con Phục Nguyên?

P.N.: Con kính bạch Thầy dạy.

THẦY: Từ này tới giờ, Thầy giảng như thế
 theo con, con còn có khúc chiết gì trong sự giáo huấn
 này, con hãy tỏ bày.

P.N.: Kính bạch Thầy, con đã rõ hết.

PHÚ

Thời thượng cổ thuần tâm chất phác,
 Gieo giống dân rải rác xuống trần.
 Nên hiền hậu tiên khí xác thân,
 Lộ vẻ tướng tinh thần tự tại.
 Sống ung dung một đời thoải mái,
 Không gieo nghiệp tồn lại hôm sau.
 Nhưng con ơi! Vì bởi níng nao,
 Thế cho nên, tâm bào mãi khổ!
 Vì còn mê bị đời cám dỗ,
 Rồi ham vui nơi chỗ hạ miên,
 Không chịu nghe Thầy giảng lời khuyên ,
 Tự ý xuống trần miền tác quái.
 Thầy đau lòng kéo con ở lại,
 Chiết linh quang Thầy phải giáng phạm,
 Là danh hiệu "Cổ Phật Nhiên Đăng",

Dem lời chơn tinh thần con đại.
 Nhưng lúc ấy thuần tâm con khai,
 Gắng tu trì con lái bốn nguyên,
 Rồi trả quả từ nhứt sơ thiên,
 Qua nhị kỳ tiếp liền đưa đón.
 Bởi thân mờ con phai vụn bón,
 Cái đạo lòng tô lớn khôn cùng,
 Nhưng vì mê con chịu hãi hùng,
 Và đắm đuối lụy chung trần thế!
 Thầy lấy quyền Càn Khôn chủ tể,
 Chiết linh quang Thượng Đế giáng lâm.
 Độ cho con thức tỉnh hườn thân,
 SĨ ĐẠT TA lê chân giáo hóa.
 Chỉ tồn động hai nguyên chí cả .
 Trở về Thầy phụng họa ban sơ.
 Rồi bằng luôn từ ấy đến giờ,
 Bao nguyên kỳ Thầy chờ mong đợi.
 Càng mong đợi con càng không tới.
 Càng ngóng trông con lại ngoảnh xa!
 Thế cho nên mới động lòng Già.
 Qua hạ ngục Thầy ra bí pháp.
 Vì hạ ngục chánh truyền thất lục,
 Cứu con về Thầy phát chơn kinh,
 Phát chơn kinh là máy vô hình,
 Là tu học hườn tinh bổ khí.
 Con chống chỏi với nghìn ma quỷ,
 Chúng ngự thân hầu chỉ nuốt con!
 Nếu hậu thiên nặng ám chờn vờn,
 Con yếu tâm khó tồn nguyên tánh!
 Vì hóa nhân lan tràn khắp cảnh,
 Nó giựt giành linh con Cha!

Làm con đi, đi mãi thiết tha,
 Con quên lãng đường xa vạn dặm!
 Muốn cho con đạo lòng tô thấm,
 Thầy nhọc lòng khi nắm máy cơ,
 Và muốn con không có vực ngờ,
 Thầy tá danh Thầy chờ con trẻ!
 Khuyên tất cả chung cùng lớn bé,
 Về với Thầy mau lẹ đi con!
 Ánh thiêu quang chớp nhoáng không còn,
 Đường trăm năm khó tồn nguyên vị!
 Cuộc đời con mang nhiều bi lụy,
 Thầy thiết tha nguyên thỉ con về,
 Kèo không thôi chìm đắm nào nề,
 Lúc ấy kêu tiếng kê khó gọi!
 Thầy đâu muốn là tên Thầy bó,
 Gạt lường con đến lối đọa sa!
 Thầy muốn phô trương lý Cha Già,
 Nâng đỡ con đi qua cảnh khổ.
 Lấy quyền Cha khuyên ra dạy dỗ,
 Để cứu con thoát chỗ luân hồi,
 Đường trầm luân con đã nặng môi,
 Khí trọng trước dập dôi thân trẻ!
 Thầy thương con đường đời vấp té,
 Giáng xuống trần Thầy bế linh quang,
 Chốn linh tiêu nhấp nháy tuần hoàn,
 Con đáo lai Kim Cang Phật tánh.
 Độ con trở về đường thiên đảnh,
 Gom về Thầy một nhánh mà thôi!
 Qui tam gia Thầy đã ghi lời,
 Hiệp ngũ chi Thầy đây mô tả,
 Giáng lâm đời phác họa truyền ngôn,

Con nay tình mau mở trí khôn,
 Mà học đạo bảo tồn nguyên bản.
 Nay còn trong vàng thau lẫn lộn,
 Thầy lọc lừa cơ "ĐỐN" đem về,
 Gồm nguyên nhân một chỗ Thầy phê,
 Góp hóa nhân Thầy để răn dạy.
 Con tình đi nghe lời phải trái,
 Thầy phán truyền đầu ngại ý thiên.
 Vì muốn con trọn học tu hiền,
 Trở đường xưa tự nhiên con bỏ.
 Đừng nhìn Thầy với tâm phàm lộ,
 Hãy nhìn Thầy bằng ngộ chơn lòng,
 Đừng nhìn Thầy trẻ nhún không xong,
 Mà nhìn Thầy Đại Đồng hòa ái.
 Nay giáng hạ trần phàm leo lái,
 Muốn gom con một máy Càn Khôn,
 Là Thầy muốn tồn động nguyên nhân;
 Nguyên nhân trở hiệp thân chơn lý.

Đó Phục Nguyên con!

P.N.: Mô Phật!

THẦY:

HỮU

Chơn lý Thầy ban bốn giáo truyền,
 Khuyên con học Đạo gắng tâm chuyên;
 Chuyên cần định tĩnh hồi ba khác;
 Khắc tịnh lòng an nhập máy huyền.

BÀI

Huyền Thiên giáng dạy con trần,
 Mau mau thức tỉnh cân phân Đạo Đồi.
 Có gì lưu luyến con ơi!
 Trăm năm là mấy cuộc đời hoại tan!

Mang theo cái thói nghiệp oan,
 Luân hồi con trả đa đoan đau sâu!
 Muốn con thức tỉnh hồi đầu,
 Khai tâm ứng biến cơ cầu nhiệm ban.
 Đây là Thiên điển quyền năng,
 Chính là Thượng Đế trên tầng khí thanh.
 Muốn con bỏ thói khôn lanh,
 Trở về chất phác giựt giành Đạo thiên.
 Muốn con thoát tánh đảo điên,
 Chớ đừng già trá xéo xiên khôn lường!
 Muốn con chẳng nhiễm ghét thương,
 Trung dung đạo bước con đường vững qua.
 Muốn con chẳng nhiễm qui tà,
 Khí linh con trường là Cha Thiên đài.
 Muốn con bỏ thói nghiệt cay,
 Trở về Cha Cả hồng khai độ đời.
 Muốn con chẳng có đấm đời,
 Thuần phong đạo pháp chớ đời tâm trung.

Phải không này Phục Nguyên con?

P.N.: Mô Phật!

THẦY: Thầy nói đi cũng phải nói lại, phải không Phục Nguyên? Trong ngươn hạ Thầy đã phổ độ các con trở về. Thầy đợi mãi chẳng thấy trẻ nào lai đáo cùng Cha. Vì thế con biết bởi do đâu hay không?

P.N.: Kính bạch Thầy dạy.

THẦY: Tại sao đường tu con nói khó lắm? Thế nào là khó? Con hãy giải thích cho Thầy nghe!

P.N.: Bạch Thầy, khó là vì tâm của chúng sanh nhiễm trần vô lượng kiếp đến nay. Khi tu mà không mà không quay về nội tâm quán xét để diệt thói mê.. Cứ mãi trụ chấp hoặc tu bên ngoài theo

pháp hữu vi, âm thanh sắc tướng. Bởi khó là khó cái chỗ quay về mà diệt cái tâm mê đó.

Thế cho nên, mọi sự thử thách, khảo đảo không tỉnh ngộ. Trái lại, than trách ưu phiền, không có hườn lại chơn tâm định tánh mà thanh tịnh hòa nguyên là khó chỗ đó, kính bạch Thầy.

THẦY: Đây Thầy sẽ giảng cho con về Siêu pháp vô hình. Bởi vì từ thời nhứt kỳ, tâm tánh của các con thuần lương mà chiết điển của Thầy xuống chỉ một lần nghiệp quả, các con không gieo. Và lại, tâm các con lúc cũng chất phác lúc nào cũng hướng về con đường thiện từ, thiện mỹ hướng về Thầy. Thế cho nên con tu rất mau, phải không Phục Nguyên con?

P.N: Bạch Thầy đúng vậy!

THẦY: Nhưng tại sao lúc ấy chánh pháp không ra đời, hở Phục Nguyên?

P.N.: Kính bạch Thầy, bởi vì lúc ấy tâm tánh người còn thuần lương chất phác, hiền hậu và vô tư. Khi giác ngộ quay về con đường tu giải thoát thì đã sẵn có cái vốn thiên lương rồi, do nơi đó khởi cần chánh pháp.

Còn vào buổi hạ ngươn thời kỳ mạt pháp này, bởi vì tà sư ngoại đạo hướng theo Thần Tú, trụ chấp ngoại pháp hữu vi, âm thanh sắc tướng. Do nơi đó cho nên phải cần có chánh pháp "ĐỐN" để làm phản tỉnh nhân tâm trở lại ngộ hầu xiển dương diệu lý "NHÃN THỊ CHỦ TÂM" tu phải quay vào nơi tâm mà làm Tông bạch Thầy!

THẦY: Đúng! Thầy ban khen điểm này. Vì thế cho nên đường tu rất dễ, nếu các con trực giác

hườn nguyên thì sẽ đo đạc cơ thiên. Các con sẽ rút lại khí linh quang ban đầu của Thầy truyền xuống.

Rồi vì thời kỳ ấy, thời nhứt kỳ có một số con do tu hành còn giải đãi, do vì còn mê say trong chốn trần này, cho nên các con tạo nghiệp quả gieo mang đến kỳ nhị kỳ phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Kính bạch Thầy đúng vậy.

THẦY: Rồi trong thời kỳ đó các con lại quá say đắm trần gian. Do vì vật chất chôn lấp linh quang, do vì dục vọng các con quá đầy tràn, cho nên các con nhìn vào hữu vi, hữu tướng. Các con lấy làm nguồn sống của các con bên ngoài mà không hay rằng:

"HỮU HÌNH HỮU HOẠI" thế cho nên từ ấy Thầy đã khó dạy rồi. Nhưng vì thời kỳ ấy chánh pháp cũng vẫn còn lưu truyền, các con cũng vẫn tu dễ dàng nếu các con thành tâm. Rồi qua đến bán thời kỳ nhị kỳ đó, phải con Phục Nguyên?

P.N.: Mô Phật!

THẦY: Do tâm các con không chánh tâm, do các con xảo trá quen rồi, do vật chất đã nhiễm dầy đặc! Thế cho nên, các con tự động xa Thầy bằng cách các con sửa lại những chơn truyền giáo pháp, bằng cái tánh chúng sanh nó đã dầy đặc quá! Và lại, các con đã ô nhiễm trần gian quá nặng, các con đã quen thuộc đường trần rồi nên đường về Thầy mờ lấp linh quang các con đó. Kéo dài đặng đặng đến kỳ mạt pháp hạ ngươn này. Thầy phải lao nhọc mà chùi rửa lại các con, để cho các con tỉnh ngộ.

Do vì quả báo luân hồi đeo mang trả quả đến thời kỳ đây là thời kỳ chót; cho nên thời kỳ này tu là

khó, phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Kính bạch Thầy đúng vậy.

THẦY: Khó là khó với các con không thành tâm, không muốn hướng về bốn nguyên của mình thôi! Nhưng mà cũng rất dễ đối với những nguyên nhân, Thầy đang cần để các con trở về nhập với "BỐN HỮ VÔ", phải không Phục Nguyên con?

Cho nên thời kỳ này cũng là thời kỳ chót, tu cũng khó, mà tu cũng rất mau là như thế đó, Phục Nguyên!

P.N.: Mô Phật!

THẦY:

BÀI

*Do vì tâm tánh vô thường,
Cho nên ái nhiễm ghét thương của đời.
Thời Thượng cổ Cha Trời giáng điển,
Tâm các con dễ khiến sai hành,
Nên con trọn Đạo bạch thanh.
Nhị kỳ con đã hôi tanh mùi trần!
Sắc, thính, hương với phần xúc pháp,
Con nhiễm vào đã lạc đạo Cha.
Cho nên tâm tánh vậy tà,
Đường đời quen bước con xa Đạo Thầy.
Trong hạ ngục Thầy xoay linh điển,
Đem các con tịnh luyện tiên nhiên;
Trở về nguyên khí diệu huyền;
Nhập vào ban thuở đầu tiên con hành.
Nay Thầy giảng dạy rành tất cả,
Là muốn con phụng họa thể thiên.
Lấy làm giáo lý gieo truyền,
Để mà tế khổ đảo điên tâm trần.*

Tu rất mau nếu phần trực giác,

Bằng kẻ không con lạc đi xa.

Con ơi! Lời nói thiết tha ,

Gắng mà lưu động, lòng Già thờ than!

Thôi Thầy giảng đến đây, Thầy sẽ tiếp con khi khác. Thầy sẽ mở xẻ thêm cho con về phần hành đạo thể thiên phải không con Phục Nguyên?

P.N.: Mô Phật

THẦY: Thầy thắng.

CHUNG